

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 597

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ПЕМПТН

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

SABBATON

KUPIA

Κρῦο! Κρῦο!...

Παλουκοκάφτης λέγεται ή άλλως πως καί... γδάρτης
 αγαπητοί ο Μάρτης
 κι' επιθυμῶν τήν φήμην του αλθρινήν νά κόνη
 βάλθηκε με τά κρύα του σαφῶς νά μᾶς ξεκάνη !!

Μᾶς φύσηξεν ὁ ἄθλιος τόσο ποῦ ξεπαγιάσαμε
κι' ἀπὸ τὸ κρυθ... ἀγιάσαμε...
Πότε φυσάει μὲ Νοτιᾶ καὶ στὰ κλαριά σφυρίζει
καὶ τότε με τρελλοβορῶν ἀγρίως μᾶς... ξυρίζει.
Ἀέρας κρύο καὶ βροχὴ καὶ ποῦ ποῦ καὶ χιόνια
πού... Λάμπει-Γουῆκ χορεύουνε ὅλων μᾶς τὰ σαγόνια

Καὶ φαίνεται θὰ ἔχωμεν ἀπείρους ἀμαρτίας
γιὰ νὰ μᾶς βρῇ τέτοιος καιρὸς εἰς ἐποχὴν νηστείας
διότι πῶς νὰ ζεσταθῇς μὲ μπρίκι καὶ ρεπανάκια
μ' ἄνυ ἐλαίου πρόκολλα, ἐλήττες καὶ σπανάκια;

Ἐνῶ δὲ περιμέναμε τὸν Μάρτη μὲ χαρὰ
καὶ μὲ γλυκεία κατάνυξι,
ποῦ θάφερνε τὴν ἀνοιξι,
μᾶς ἦρθε ὁ φίλος φέρνοντας... τὴ Νύφη τοῦ Βορρα
ποῦ θὰ μᾶς... συγυρίση
κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορέσουμε
τὴν ἀσπροκόκκινη κλωστή στὸ χέρι μας νὰ δέσουμε,
ὁ ἡλιος ὁ Μαρτιάτικος γιὰ νὰ μὴ μᾶς μαυρίση !

“Α! φέτος ἦλθεν ἄγριος ἀγαπητοὶ ὁ Μάρτης
—ἢ ἄλλως πως καὶ γδάρτης—
μὲ κρῦο τσουχερωτάτο βροχὲς πολλὲς καὶ χιόνια
γάντια, πουλόβερ καὶ παλτά, γαλότσες καὶ σοσόνια...”

Κι' όπως ριγοῦμε φίλοι μου καὶ τρεμοτουρτουρίζουμε
ὅλο τὸ σύμπαν βρίζουμε
σκεπτόμενοι, πολὺ σωστά, παιδιά λόγῳ τιμῆς
πὼς εἶνε ὁ Μάρτης... Μάρτης καί... μάρτυρας ἐμεῖς !...

LA V T. —

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

НМЕРОМ.

APIB.

35282

ΙΙΖΕΜΕ...

ΗΤΟ ΚΑΙΡΟΣ

Τὰ σφαγεία γδέρνουν τὰ ζῶα χωρίς γάντι, στίς λεγόμενες κοσμικές ταβέρνες, γδέρνουν τούς καθὼς πρέπει κυρίους μὲ τὸ γάντι. Αὐτὸ εἶναι, ἴσως, πολιτισμός, ἀλλ' ὅχι καὶ δικαιοσύνη γιὰ νὰ συνεχισθῇ μιὰ κατάσταση πού τὸ ὀλιγώτερον πού θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς γι' αὐτήν, ἦτο νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ ὡς ἀκατανόητον.

Καὶ πραγματικά εἶναι ἀκατανόητον τὸ ὅτι, ἐπειδὴ ὁ καταστηματάρχης ἔβαλε στὴν πρόσοψη τοῦ καταστήματός του τὴν ἐπιγραφή «Ταβέρνα», καὶ ἐγκατέστησε μέσα ἕνα ἄλλιο πιάνο μὲ δύο-τρία ἔγχορδα, συγχὰ τῆς κακῆς ὥρας, ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοῦ πληρώνῃ ὁ καταναλωτὴς γιὰ ἕνα πορτοκάλι τῶν 2 δρχ. δραχμὰς 22!

Δικαίᾳ λοιπὸν ἡ ἐξέγερσις τοῦ καθημερινοῦ τύπου καὶ ἀκόμη πὺ δικαίᾳ καὶ ἐπιβαλλομένη ἡ ἐπέμβασις τοῦ ὑπουργείου Ἀγορανομίας.

Ἦτο πλέον καιρὸς.

ΑΝΟΙΞΙΣ...

Ἀφοῦ ἐξυμνήθησαν οἱ Ἀλκυονίδες, τὰ χελιδόνια, ἡ Ἀνοιξίς, ἦταν καιρὸς νὰ διεκδικήσῃ καὶ ὁ περιφρονημένος, φέτος, χειμὼν τὰ δικαιώματά του. Καὶ τὰ διεξεδίχῃσε κατὰ τὸν πανηγυρικό-τερο, ἂν ἐπιτρέπετε, ἡ ἐκφράσις, τρόπον μὲ χιόνι. Μὰς τὸ ἔφερε ὁ Μάρτης, ἀφοῦ ὁ Φεβρουάριος ἐφάνη διστακτικὸς... Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνάποδα τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς. Δὲν ἀποκλείεται, μὲχρι τῆς στιγμῆς πού θὰ κυκλοφορήσῃ ἡ «Ἐβδομάς» νὰ ἔγῃ καλυφθῇ τὸ Ἰουστερὸς ἀπὸ τὰ πέπλα τῆς Λευκῆς Νύμφης. Ὅποτε ὅσες ἔδωκαν κατὰ τὸ ἔθιμο «Μάρτην» στὸ χέρι τους, θὰ σπεύσουν νὰ τὸν βγάλουν...

Η ΤΥΧΗ

Τὸν Λαχνὸν τοῦ ἔθνικοῦ Λαχείου πού ἐκέρδισε προχθὲς ἕνα ἐκατομμύριο δρ. τὸν κατέχουν ἀπὸ κοινοῦ δύο φορτωτοὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην οἱ ὁποῖοι τὸν ἠγόρασαν τὴν προηγούμενην τῆς κληρώσεως ἀπὸ ἕνα παντοπώλην. Πιστεύετε λοιπὸν ὅστερα ἀπὸ αὐτὸ εἰς τὴν τύχην ἡ ὄχι; Εἶναι νὰ χάσῃ κανεὶς τὰ μυαλά του καὶ πρῶτος φυσικὰ ὁ δυστυχὴς παντοπώλης πού ἐπώλησε ἕνα ἐκατομμύριο γιὰ ἕνα ἐκατοντάδραχμον.

Ὁ Μάρτιος

ΜΑ, λοιπόν, μπήκαμε στὸ Μάρτιο; Εἶνε Μαρτιάτικος αὐτὸς ὁ κατσούφη, ὁ συννεφιασμένος οὐρανός; Μπὰ σὲ καλὸ του!

Ἀκόμη δὲν ἦρθε καλὰ — καλὰ κι' ἀγρίεψε. Ξεπρόβαλε πάνω ἀπ' τὴν Πάρνηθα τό... χειμῶνιτικο ρυγγὸς τοῦ μᾶς φύσηξε μὲ μανία τὶς κρυερὲς πνοές του κι' ἄφισε τὶς ἀχνες τοῦ θυμοῦ του νὰ μαζευτοῦν πάνω ἀπ' τὴν Ἀττική!... Σύννεφα!

Ἐπειτὰ μὲ σαδιστικὴ μανία, ἀφοῦ μᾶς ἔκαμε νὰ ριγῇσουμε, σκέφτηκε καὶ νὰ μᾶς μουσκέψῃ. Ἐγείναι ἀπὸ προχθὲς ὁ ἀφιλότιμος τοῦς καταιωνιστῆρες τοῦ καὶ μᾶς καταβρέχει.

Μὰ ἀστεία εἶναι αὐτὰ ἀγαπητέ μου Μάρτιε; Μᾶς κοκκάλωσης καὶ μὲνε!

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς προκατόχους σου μῆνες δὲν μᾶς φέρθηκε ἐφέτος μὲ τὸ ἄγριο!

Ὅλοι περάσανε μὲ γλυκύτητα σχεδὸν φθινοπωρινὴ καὶ μᾶς καταλαμβάνει ἐξ ἀπρόοπτου.

Ἀφῆσε τ' ἀστεία, λοιπόν!

Δὲν λυπάσαι αὐτὸ τὸ μικρὸ σπουργίτι πού, πάνω πού ξεθαρρέυτηκε κι' ἄρχισε νὰ πασχί-ζῃ νὰ βρῇ τὴν ἐφετινὴν σύντροφό του, βάλθη-κες νὰ τὸ ξεπουπουλιάσῃς μὲ τοὺς ἀερίδες σου; Κύτταξέ το πῶς ἔχει σηκώσει, περίλυπο κι' ἔκ-πληκτο μαζί, τὸν... γιὰ τῆς γούνας τοῦ κι' ἔχει ζαρῳσίει τὸ λαίμυ τοῦ καθὼς κυττάζει γέροντας λοξὰ τὸ κεφαλάκι του, μὲ τὸ ἕνα μάτι τὰ σύννεφα πού συναθροίξει ψηλά ἢ κακίᾳ σου! Δὲν τὸ λυπάσαι;

Δὲν ντρέπεσαι πού ἔχεις φέρεῖ σὲ τρελλή ἀπελπισία τῇ χαριτωμένη δεσποινίδουλα πού ἀνυπομονεῖ νὰ πετάξῃ ἐπὶ τέλους τὸ παλτό γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἀνοιξιακά μόντελα τῆς καὶ τὴν κουμψή της κορμοστασιά; Κύτταξέ τὴν κι' αὐτὴν τί περίλυπη πού εἶνε μὲ τὴν κοκκινισμέ-νη, ἀπ' τὶς κρυάδες σου, μυτίτσα τῆς! Σὲ ἐλε-εινολογεῖ!!

Τί τρόπος εἶνε αὐτὸς καλὲ μου; Χαλᾶνε τὸ χατήρι μιάς τόσο ἀβρᾶς δεσποινίδος;

Ἀφῆσε τὰ... κρύα σου ἀστεία σὲ παρακα-λῶ. Γιὰ ἰδὲς τὶς μυγαλιτσες. Τρύπωσες μὲ τὶς ἀχνὲς πνοές σου ἀνάμεσα στὸν πολυέλαιο τῶν ἀσπροκόκκινων λουλουδιῶν τους... Μὰ εἰ-σαι στὰ καλά σου;

Εἶνε λεπτὲς κι' αἰθέριες ὑπάρξεις οἱ μυγα-λιτσες καλὲ μου καὶ τελειῶς ἀνύποπτες...

Πῶς ν' ἀνθέξῃ τὸ ἀραχνούφαντο ἐμπριμὲ πού φορᾶνε, στίς ἀχνὲς πνοές σου; Οἱ καμη-νὲς ριγοῦν καὶ σὺ ἐπιμένεις!

Πᾶς νὰ ξετινάξῃς σὲ ξεσκιδία τὸ θαῦμα τῆς μυρωμένης ἀμφιέσεώς των; Ἡσύχασε Μάρτιέ μου!

Τράβηξε τὸ μουσοῦδι σου ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ ἀπ' τὴν Πάρνηθα πού τ'ἔχεις στηρίξει καὶ πᾶψε νὰ φουσᾷς. Μάζεψε τίς ἀχνες σου πού γεμίζουν σύννεφα τὸν οὐρανὸν...

Ἀργοπορεῖς τὴν ἀνοιξὴ καὶ μὲνε, τοὺς ἔρω-τας τοῦ σπουργιτιοῦ καὶ τὴν ἐπίδειξί της κο-σμικῆς δεσποινίδος. Χαλᾶς τὴν ὁμορφιά της μυγαλιτσας κι' ἐμποδίζεις τὸν ἥλιο νὰ θερμά-νῃ τὴ γῆ γιὰ νὰ ξεπεταχθῇ ἐπὶ τέλους ἡ ἀβρό-τατη μαργαρίτα καὶ νὰ σκάσῃ στὸ κόκκινο τὸ κεφαλάκι της παπαρούνας!

Μὲ νοιώθει καλὲ μου Μάρτιε;

Ἐτοί μὲν ἔσο! Κι' αὐριο ἄφισε τὸν ἥλιο νὰ ψηλώσῃ. Ξέρεῖς περιμένουμε νὰ δέσουμε στὸν καρπὸ τοῦ χερσιῶ μᾶς τὴν ἀσπροκόκκινη κλω-στήτσα τῆς γιαννίσε μᾶς γιὰ νὰ μὴν μᾶς... μαυ-ρίσουν οἱ ἀχιτίδες του.

J. A. ANT.

ΠΕΡΙ ΤΡΑΛΛΑ

Λένε καὶ τί δὲν λένε! — τὴν ὅρα πάντων καὶ τελειῶμ δὲν ἔχουν οἱ νεοφώτιστοι ἄσσοι τῆς πρῆ-ῆσεως. Εἰς ἐβδομαδιαῖον φιλόλο-γόν, καλλιτεχνικὸν κτλ. κτλ. ἡ πε-ριοδικόν, ἀλιεύμεν καὶ τὸ παρὰ-κάτω ποιητικὸν μαργαριτάριον:

Ἐστρώσε ὁ Ντορὴς νὰ κοιμηθῇ, Γαλάζια θάλασσα ἀπὸ κάτω. Ἐστρώσε ὁ νιὸς νὰ κοιμηθῇ. Νεράϊδες παρὰ κάτω. Καὶ τὰ φρισμένα κύματα τραγοῦδι — τραλαλά! Τὸν νανουρίζουν κι' ἀπαλὰ τοῦ διηγούντανε πολλὰ...

Θὰ ἦταν περίεργο νὰ γνωσθῇ ἡ λένε καὶ οἱ ἀναγνώστῃ τοῦ ἐν λγ-γφ περιοδικοῦ.

Ἀλλὰ τί νὰ ποῦνε αὐτοί; Τὸν ἔχουν πᾶρε γιὰ καλὰ. Νου-ριζμένοι ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀφέν-σμένου κύματος τὸ τραλαλά!

ΗΡΩΔΕΥΣ ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ

Ἐνας παντρεμένος μὲ παιδιὰ ἔκλειψε, γράφουν ἐπαρχιακὰ φύλλα, μίᾳ τοῦ χωριοῦ τῶν καὶ ἐξηφανέ-σθη μαζί της. Συνελήφθη ὁ μὲν ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες σ' ἕνα τοινὸ χωριὸ καὶ ὠδηγήθη ἐν πομπῇ στὴν ἀστυνομία.

Γιατί, ὅμως, νὰ συλληφθῇ ὁ ὅ-θρωπος αὐτός;

Ἐνας ἄνθρωπος πού ἔχει ὑποστῇ κάτι γιὰ τὴν πράξη δὲν ὀφείλεται αὐτὸ νὰ ἦτον ὁ τελειμὸς καὶ ἡ διαπύκνωσις ἀλλ' ἡ ἐν θριάμβῳ ἐπαναφορὰ εἰς τὴν γενέτειράν.

Ἐνας ἄνθρωπος πού ἔχει παντρευτῇ καὶ ἀποκτήσῃ ἕξ παι-διά, πού ἔχει δηλαδὴ ὀκταετῆ-τοῦλάχιστον ἐγγαμὸν βίον καὶ παρὰ ταῦτα, πᾶσι νὰ ξαναρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶναι ἥρως.

ΔΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μᾶς ἀναγγέλλεται ἡ ἰδρυσις μιᾶς νέας ὁργανώσεως Ὑπαγ-ρεσιῶν Τύπου, Γραμματέων, Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν, ὅπῃ τὴν ἐποννυμῖαν «Πρακτορεῖον Πνευμα-τικῆς συνεργασίας». Ἡ ἰδρυσις τοῦ οἰκοπὸν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὴν ἐλ-λειψιν ἐνὸς προμηθευτικοῦ γραφεί-ου τῆς σφαίρας τῶν Γραμματέων, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Καλλιτε-χνίας στὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁποι-ων θέτει τὰς δυνάμεις του. Ἡ ἔλλειψις, ἐνὸς εἰδικοῦ γραφεῖου ὅπως αὐτὸ ἦτο φανερὸν καὶ ἡ ἰ-δρυσις του ἦτο ἀνγκαίᾳ. Εἰς τὴν νέαν ὁργάνωσιν εὐχόμεθα εὖ δοκιμήσιν.

Πρωτότυπο διήγημα
τῆς Κας Ἰ. Μπουκου-
βάλα - Αναγνώστου

ΕΦΥΓΕ θυμωμένη, βροντώντας τὴν πόρτα. Ἡ Στέλλα στάθη-κε κάμποση ὥρα στὸ κεφαλό-σκαλο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, μὲ τὸ αἷμα ν' ἀνεβοκατεβαίνει στὸ πρό-σωπό της. Ἐπειτὰ ἀργὰ, τραβήξε στὴν κάμαρά της. Κάθησε στὴν πολυθρόνισσα τῆς τουαλέτας, κι' ἀ-κούμπησε τὸ πρόσωπό της στίς πα-λάμες της.

Ἀθόρυβα μπήκε ἡ μητέρα της στὸ δωμάτιο.

— Στάθηκε τίποτα μὲ τὸ Γιᾶγκο;

— Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... ἀποκοίθη-κε ἡ κόρη, μὲ βαρυστημένο ὕφος. Οἱ συνηθισμένες καθημερινὲς σκη-νές.

— Μὰ τί σοῦκανε; ρώτησε ἀνήσυ-χη ἡ κυρία Φόνη.

— Τίποτα — ἐγὼ ἔδωσα ἀφορμή.

— Παιδάκι μου, ἔκανε ἡ γερόντισ-σα στοργικά. Δὲ μπορῶ σ' ἀλή-θεια νὰ σὲ καταλάβω. Γιατί ἔγινες ἔτσι νευρική τὸν τελευταῖο καιρὸ; Ἀηλαδὴ, κάπου δυὸ χρόνια τώρα. Εἰσαι ὀκτὼ χρόνια παντρεμένη... Ζῶ πάντα μαζί σας. Δὲ θυμᾶμαι νὰ τσακώθῃκατε ποτέ. Ἐσὺ τοῦλάχισ-τον δὲν ἔδωσες ποτέ ἀφορμή. Τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια θυμᾶσαι, γιὰ ψύλλου πηδήμα, ἀφαρπάξαι... φω-νάξεις... καὶ στὸ τέλος κλαῖς... Νά, ἄρχισες κιόλας.

— Ὅχι, δὲ κλαῖω, μουρμούρισε ἡ Στέλλα σκουπίζοντας βιαστικά ἕνα δάκρυ, πού ἄθελά της κυλόυσε στὸ μάγουλό της.

— Κάτι ἔχεις, ἐπέμεινε ἡ μητέρα. Κάτι σὲ τρώει. Τριάντα χρόνων κο-πέλλα εἶσαι, κι' ὅμως γέρασες...

— Ἀλήθεια γέρασας; ἔκανε ἡ κό-ρη μὲ εἰλικρινὴ ἀγωνία.

— Γέρασες, βέβαια! φώναξε ἡ κυρία Φόνη. Κύττα ἀσπρες τρίχες, κύττα ρυτίδες κάτω ἀπὸ τὸ μάτι σου...

— Σὰ μαγνητισμένη προχωρεῖ ἡ

Στέλλα στὸν καθρέφτη. Χίλιες φῶ-ρὲς μ' εἶδε αὐτὰ πού τῆς λείει τώρα ἡ μητέρα της. Μὰ τώρα πού τ' ἄ-κούει ἀπὸ ξένο στόμα, τῆς φαίνεται πὺ ἀσπρὰ τὰ μαλλιά της, πὺ μα-ραμένο τὸ δέρμα της.

— Γέρασας, ναι, μουρμούριζε.

Ἐγὼ ἔτσι σπαρταγμὸ ἢ φωνὴ της, πού ἡ μητέρα της τρομάζει. Ἐρχε-ται κοντά της, περνάει τὸ γέρι της γύρω ἀπὸ τοὺς λεπτοὺς ὤμους τῆς νέας γυναίκας.

— Τί τρέχει; κάνει στοργικά. Πές μου, κορούλα μου, νὰ ζήσης.

Διστάζει κάμποση ὥρα ἡ Στέλλα. Στὸ τέλος, καρφώνοντας τὴν γερόν-τισσα μὲ τὸ μάτι της, ρώτησε:

— Μητέρα; Ἐσὺ, παρετήρησες τί-ποτε;

— Ἐξηγήσου, παιδάκι μου. Σὲ τί πράγμα;

— Νά... στὸ φέριμο τοῦ Γιᾶγκου.

— Ὅχι, λέει ἀγούρη ἡ κυρία Φό-νη. Κι' ἂν ὑπάρχει καμμιὰ μεταβο-λὴ στὸ φέριμό του, εἶναι γιὰ τὸ καλλίτερο.

— Ἐτοί σοῦ φαίνεται;

— Βέβαια, Στάσου, λογικῇ. Θυμᾶ-σαι, στὴν ἀρχή, ἦταν λιγάκι ἰδιό-τροπος, λιγάκι νευρικός, ἀκατάδε-κτος. Πότε ἐργάταν στίς 8 τὸ βρά-δυ, πότε στίς 11.

— Ἐνῶ τώρα εἶναι ρολόι, λέει ἡ ναστενάζοντας ἡ Στέλλα.

— Ρολοῖ! Ἡρεμος, πάντα γελα-στός, ὑπομονητικός, προβατάκι τοῦ Θεοῦ. Δὲ βλέπω τίποτα πού νὰ δι-καιολογῇ τὴ δική σου τὴν ιδέα.

— Σοῦ φαίνεται πῶς μ' ἀγαπᾷ;

— Σὰν πρῶτα; Χίλιες φορὲς πε-ρισσότερο. Ὅλο ἀγάπη μου, χρυ-σὴ μου, φῶς μου, σὲ λέει... Ὅλο σ' νιώγαμπος. Μακάρι νάταν ὅλοι οἱ νοικοκύρηδες κουβαλητῆς. Καὶ λεία του πᾶσι περιφρονῇ. Ἡ δου-στάσις προοδεύει.

— Ὅποτε σοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νάμει εὐτυχισμένη;

— Ἀκού ἐρώτησις; Μὰ περίμενες καλλίτερον τύχη, κόρη μου, στὸ Θεὸ προῖκα, πῆρες ἕνα ἀντρα ζηλέμμενο. Οὔτε κι' ὁμορφὴ πολλὴ ἦσεν. Ἐνὰ κοριτσάκι συνηθισμένο.

— Ἐνὰ γλυκομίλητο, δὲ σοῦ λέω, φρόνιμο, τα ἐξαιρετικά. Θυμᾶσαι πόσες τριγύριζαν; Καὶ μὲ τὸ δίκιο τὸν Νέος εἰκοσιόχρῳ χρόνων τότε, ὡ-ραῖος, πλούσιος, ἐργαστασιόχρης...

— Καὶ διάλεξε ἐμένα.

— Σ' ἀγάπησε, κι' ἔζησες εὐτυχι-σμένη! φώναξε ἡ κυρία Φόνη. Ἐνὰ ξέρω ἐγὼ, πῶς καὶ τώρα πρέ-πει νάσαι εὐτυχισμένη, καὶ ν' ἀφί-θεις τὶς μαῦρες σκέψεις. Μὰ ἀλή-σαι, ἔχεις λόγους νὰ στενοχωριέ-σαι.

— Ἰσως... ψιθυρίζει ἡ Στέλλα, κυττάζοντας μακριὰ μὲ μάτια λᾶ.

— Πές μου, λέει ἡ κυρία Φόνη θο-λι μαλακά, παρακλητικά. Πές μου κορούλα μου, νὰ ζήσης. Ποιά ιδέα

σου κόλλησε στο μυαλό; Τι σαρὰ-κι σε τρώει;
Κάθεται κάμποση ώρα ακίνητη στην καρέκλα της ή νέα γυναίκα. Σε λίγο, με φωνή τρεμάνη, λέει σιγά:

— Άκουσε, μητέρα, είμαι δυστυχισμένη. Ο Γιάγκος αγαπάει άλλη. Για μια στιγμή στέκει ή μάνα κερωμένη. Έπειτα βάζει τη φωνή.

— Είσαι τρελή! Τέτοια κάθου και βάζεις στο νου σου; Γι' αυτό τρώς τα νειάτα σου!

— Αγαπάει άλλη, ξαναλέει ή κοπέλλα με άγρωμη φωνή.

— Ποιό τ' έρεεις; Κάποις καλοθελήτης θά στο σφύριζε. Έτσι είναι ο κόσμος, ζηλιάρης. Σας βλέπουν αγαπημένους, και κάποιος θά ζηλέψει.

— Έχω αποδείξεις, λέει ή Στέλλα με σπαργμό.

— Αποδείξεις; κάνει ή γερόντισσα κλονισμένη, χωρίς νά θέλη νά το δείξη. Τι αποδείξεις;

Τά ζαρωμένα της χείλη σιγοτρέμουν, τά μάτια της, μαύρα και ζωηρά κάτω από τά δόλεια μαλλιά, δείχνουν μία αρχή αγωνίας.

Σηκώνεται ή Στέλλα άργα, ξεκλειδώνει τό συρτάρι της τουαλέτας της, βγάζει ένα πακέτο σφικτοδεμένο. Τά χέρια της τρέμουν καθώς τ' ανοίγει ευρικά:

— Νά, πάρε και διάβασε. Δίνει στή μητέρα της ένα σωρό κόλλες χαρτί, πυκνογραμμένο.

— Μά τά γράμματα είναι δικά σου, λέει ή κυρία Φώνη.

— Ναι, τ' άντέγραφα, ένα, ένα. Διαβάζει στην τύχη κάμποσες σειρές ή γερόντισσα από τό ένα, από τό άλλο. Στο τέλος, ή φωνή της ακούγεται ραγισμένη.

— Πόσον καιρό τ' έρεεις αυτό;

— Δυό χρόνια.

— Δυό χρόνια έρεεις πώς έχει βρωμένη;

— Ναι, δυό χρόνια. Είχα πάει μία μέρα νά την επισκεφθώ τη φίλη μου, τη Νίνα, και είδα τυχαίως, χωμένο στο μαξιλάρι του ντιβανιού, ένα γράμμα. Μου φάνηκαν γράμματα του Γιάγκου. Σε μία στιγμή πούφυγε από τό δωμάτιο, τάνοιξα, είδα την υπογραφή του. Από τότε έέρω πώς ο άντρας μου αγαπάει τη Νίνα, την αδελφική μου φίλη.

— Είναι φοβερό! είπε ή γερόντισσα τσακισμένη. Κι' όλα αυτά τά γράμματα, πώς ήρθαν στά χέρια σου;

— Είναι γράμματα δικά της προς τό Γιάγκο. Τά κλέβω από τό συρτάρι του γραφείου του. Έστιασα αναβάλας στή θέση τους.

— Δέ μου τό χωράει τό μυαλό! στοίχημα τ' όκεφάλι μου... Μά κι' ετίποτα δυό χρόνια;

— Άκουσε! λέει με πνιγμένη φωνή, ή γυναίκα. Πολλές φορές σκέφθηκα νά τού τό πώ. Μά φοβάμαι. Φοβάσαι; Τι θά πη φοβάσαι;

— Φοβάμαι, μη γκρεμισώ τό χαρτίνο παλάτι της ευτυχίας μου. Ποιάς ευτυχίας σου; Είσαι εδ-τό, νά έέρης πώς σε άπατάει, και νά μη τολμάς νά τού τό πής;

— Στέκει βυθισμένη στις σκέψεις της ή Στέλλα. Τό στήθος της άνεβοκατεβαίνει γρήγορα.

— Είναι ένα είδος ευτυχίας κ' α-

ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ —ΠΑΛΑΤΙ—

τό, μουρμουρίζει.

— Κουταμάρες! την κόβει ή γερόντισσα. Γι' αυτό είσαι διαρκώς έκνευρισμένη; Όλα σου φαίνε.

Στέλλα, άκούσε με μικρή μου. Δέν είναι φυσική αυτή ή κατά-σταση. Καμιά γυναίκα δέ μπορεί ν' άνεχθί νά την άπατάει ο άντρας της έν γνώσει της. Μ' έκείνο τό βρω-μοκόριτο, τη Νίνα, βάζω στοίχη-μα, πώς δέν είναι παρά ένα καπρί-τιο, πού θά τού περάση όταν πατή-σης πόδι εσύ. Βέβαια, όσο τό άνε-γεσαι, κουτός κι' αυτός δέν είναι.

— Δέ φαίνεται ότι τό ξέρω.

— Τόσο τό χειρότερο. Πρέπει νά τό ξέρη. Άκούσε με κι' έμένα. Τό με-σημέρι μόλις σηκώνομαι από τό τραπέζι, νά τού τό πής. Πρόσεξε ό-μως, με πολλή τέχνη. Σταθερά, άλ-λά όχι άγρια. Με κλάμματα άν θέ-λεις, αλλά πάντα νά δείχνεις την ά-γάπη σου.

Δέν άποκρίνεται ή νέα γυναίκα. Μετά κάμποση ώρα ψιθυρίζει, βα-σανισμένη.

— Θά σκεφθώ!

— Όταν άκούει τά βήματά του στή σκάλα τό μεσημέρι πετιέται ταράχ-μένη. Έρχεται ο Γιάγκος, γελα-στός, φωτερός όπως πάντα, γεμί-ζοντας τό σπίτι με τη λεβέντικη κορ-μοστασιά του, και με την ήγηρή φω-νή του. Της χαϊδεύει τό μάγουλο, και της δίνει ένα φιλάκι, ρωτώντας παιγνιδιάρικα.

— Ε, τρελλοκόριτο, πέρασαν τά νευράκια;

Δέν άποκρίνεται ή Στέλλα. Κάθε-ται στο τραπέζι. Οι δυό γυναίκες είναι άμίλητες. Ο Γιάγκος δέ φαί-νεται νά προσέχη καθόλου τη βαρυ-θυμία τους. Μιλά, γελάει, άπαντάει μονάχος του σ' αυτό πού ρωτάει, τρώει λαίμαργα, φαίνεται ευτυχι-σμένος. Κυττάζει τη γυναίκα του στά μάτια, της διαλέγει τις πιό καλές μερίδες τού φαγητού, της χαϊδεύει κάθε τόσο τό χέρι. Και για την πε-θερά του έχει έτοιμο πάντα ένα λό-γο καλό, έπαινεί όλα τά φαγιά!

Οι δυό γυναίκες χαμογελούν ά-χνά, κι' άποφεύγουν και νά κυττά-χουν μεταξύ τους, και νά τόν κυτ-τάζουν κι' αυτόν στά μάτια.

Επί τέλους, σηκώνεται ο Γιάγ-κος από τό τραπέζι, και τραβάει στην κάμαρά του. Σάν αυτόματο τόν άκολουθεί ή Στέλλα. Είναι από τις πιό γλυκές στιγμές της ήμέρας. Ο Γιάγκος πλαγιάζει νά ξεκουραστή λιγάκι. Αυτή τριγυρίζει σιγοτρίζον-τας πότε τούτο, πότε εκείνο, κάθε-ται στο κρεβάτι του. Της φιλά τά χέρια, την τραβάει κοντά του, φέρε-ται σά νιόπαντρος.

Σήμερα όμως, δέν τόν άφίνει νά πλαγιάση τόν άντρα της ή Στέλλα. Μόλις κλείνει ή πόρτα της συζυγι-κής κάμαρας, έρχεται και στέκε-ται μπροστά του, σοβαρή.

— Γιάγκο, τού λέει σιγά, μη πέ-φτεις άκόμα, σε παρακαλώ. Έχω νά σού μιλήσω.

Η καρδιά της χτυπάει νά σπάση, μά φαίνεται ήρεμη.

Ξαφνιάζεται ο άντρας λιγάκι με τό σοβαρό της ύφος.

— Τι τρένεις, αγάπη μου; ρωτάει,

ακουμπώντας στοργικά τά χέρια του στους ώμους της.

Η Στέλλα νιώθει σά νά φεύγει τό έδαφος κάτω από τά πόδια της. Δέ καταλαβαίνει πόση ώρα περνάει, πριν άποκριθεί. Επί τέλους, άκούει παράξενη τη φωνή της.

— Ως πότε νομίζεις πώς μπορούμε νά παίζουμε αυτή την κωμωδία;

Βλέπει τό αίμα νά πλημμυρίζει τό ώραίο, κανονικό πρόσωπό του. Τά χέρια του πέφτουν από τούς ώμους της, σάν χτυπημένα από ήλεκτρι-σμό. Τά χείλη του σφίγγονται, κ' ή φωνή του άκούγεται ξένη, έτοιμη για μάχη.

— Τι θέλεις νά πής;

Η πρώτη κίνηση της γυναίκας εί-ναι νά πέση στά πόδια του, νά άγ-καλιάσει και νά φωνάξη:

— Τιποτα... Τιποτα... Ξέχασε αυτά τά λόγια!

Μά κάποια δύναμη τη σπρώχνει νά συνεχίση. Η συμβουλή της τε-ράρας της, ή δική της έπιθυμία μη ξεκαθάρση τη κατάσταση, και ποιο φιλότιμο, νά μη φανή δειλή;

Κι' ένω νιώθει την καρδιά της μαλακή, γεμάτη συγγνώμη, λέει σκληρή, σταθερή φωνή.

— Ξέρεις πολύ καλά τί θέλω πώ. Πρόκειται για τη Νίνα.

Τό αίμα φεύγει τώρα από τά μά-γουλα του Γιάγκου, κι' άφίνει πρόσωπό του χλωμό, σά νεκρού.

— Τι θέλεις νά πής; ξαναρωτάει μηχανικά.

Σάν από ξένη δύναμη σπρών-νι, άρχίζει ή Στέλλα, ήσυχά στην αρχή.

— Τά ξέρω όλα. Δυό χρόνια τώρα τά γράμματά της τά διαβάζω. Χω φτιάξει άντικλειδί...

Εκάνε πομονή με την ιδέα πώς θά είναι νά καπρίτσοι σου. Μά τό πράγμα είμαι νευρική... Παρετήρησε κι' σ' αυτό πώς αδυνάτισα, πώς άρχισαν άσπρίζουν τά μαλλιά μου... Αυτό σαράκι με τρώει δυό χρόνια τώρα. Είμαι δυστυχισμένη...

Η φωνή της όσο πάει δυναμώνει στο τέλος σβύνει σ' άναφυλλητά Πέφτει στο κρεβάτι, χώνει τό πρό-σωπό της στο μαξιλάρι, και περιμέ-νει νά νιώση στους ώμους της, μέση της, τό αγαπημένο δυνατό στή-ρι νά τη χαϊδεύη, νά τη σηκώνη, πού στιγμή δέ στιγμή προσμένει άκούση τη φωνή του χαδιάρικη, λακιά, νά της λέν, μία λέξη, μία λέξη μόνο.

— Κουτό!

Και νά ίδι τό πρόσωπό του, ντρα-πασμένο λιγάκι, μά γελαστό, κον-τά-κοντά στο δικό της.

Μά ο Γιάγκος στέκει σάν άγαλμα, χλωμός, σκοτεινός.

Περνάνε κάμποσα λεπτά. Στο τέ-λος, σηκώνεται ή γυναίκα, σκουπί-ζει τά μάτια της, και τόν κυττάζει με κάποιο δέος.

Τότε άκούγεται ή φωνή του, σα-βαρή, θλιμμένη.

— Στέλλα! Μάρτυς μου ο Θεός. Έκανα ό,τι μπόρεσα για νά μη τό μάθης.

— Μά τί σημασία έχει άν τμαθα ή όχι; ψιθυρίζει ή γυναίκα.

— Αν δέν τό μάθαινες—όσο νόμιζε-τοζλάχιστον πώς δέν τό έρεεις—ή ζωή μας κυλούσε ευτυχισμένη. Έ-χεις κανένα παράπονο; Σου φέρθη-κα άσχημα ποτέ; Δέ σου δείχνα πάν-τα αγάπη;

— Αγάπη ψεύτικη.

— Όχι, όχι, Στέλλα... Αγάπη αλη-θινή, σ' όρκίζομαι...

Τά μάτια της γυναίκας άστρά-φουν δακρυσιμένα. Ένα άχνό χαμό-γελο φωτάει τό πρόσωπό της.

— Αν μ' αγαπάς σ' όλήθεια, λέει θερμά, τότε καλλίτερα πού ήλθαν έτσι τά πράγματα... Καλλίτερα πού έξηγηθήκαμε...

— Τι θέλεις νά πής; λέει ο Γιάγ-κος θλιμμένος. Νομίζεις πώς τώρα, πού έέρεις, πού έέρω κ' έγώ ότι τά-μαθες όλα... μπορείς νάσαι ευτυχι-σμένη;

— Αφού μου λές πώς μ' αγαπάς...

Θά τά ξεγάσουμε μαζί όλα αυτά και θά πούμε πώς ήταν όνειρο...

Τό πρόσωπό της είναι κοντά στο δικό του, διψασμένο για φιλιά. Μ' αυτός κατεβάζει τά μάτια. Μετά κάμποση ώρα λέει σιγά:

— Δέν είναι τόσο εύκολο όσο νο-μίζεις... Κ' ή Νίνα πιάνει τόπο στή ζωή μου...

Νομίζει ή γυναίκα πώς όλα γύρω της στριφογυρίζουν.

— Όποτε την αγαπάς αληθινά; φωνάζει πνιχτά.

— Άργει αυτός ν' άποκριθί. Στο τέλος, μαλακιά, τσακισμένη, ακού-γεται ή φωνή του.

— Άγ, Στέλλα, τί έκανες! Γιατί νάσαι περίεργη... Ήταν μ' όλ' αυ-τά, τόσο γλυκειά ή ζωή μας...

Σταματάει. Καταπίνει ένα κόμπο.

— Τώρα έβαλες άνάμεσά μας τό ά-νεπανόρθωτο! λέει ο Γιάνκος πάλι. Τό πράγμα πού άνέχθηκες δυό χρό-νια μυστικό, τώρα πού τό φανέρω-σες, είναι ποτέ δυνατόν νά τό παρα-δεχθής;

Ο Γιάγκος, κάνει λίγα βήματα με κεφάλι σκυμμένο, χλωμός, τσακι-σμένος...

— Τώρα... λέει σε λίγο, σιγά... Τώ-ρα πρέπει νά φύγω...

Πιάνεται ή Στέλλα από τό ξύλο τού κρεβατιού για νά μη πέση... Σε μία στιγμή τόν νιώθει κοντά της...

— Ανατριχιάζει...

— Στέλλα, λέει ο Γιάγκος με πόνο και με ντροπή... Συχώραμε... Συχώ-ρα με για τό κακό πού σού κάνω...

Είναι τρέλλα μου, τό ξέρω... Μία μέρα θά μετανιώσω πικρά... Μά σήμερα μου είναι άδύνατο νά την ά-φίσω... Συχώρα με... Και πίστεψέ με...

...πώς σ' αγαπώ κι' έσένα...

Παίρνει τό παγωμένο της χεράκι στις καυτές χοφτες του. Διστάζει μία στιγμή, έπειτα τό φέρνει στά χείλη του και τό φιλεί θερμά...

Σε λίγο άκούει τά βήματά του άρνά, θλιμμένα, στή σκάλα.

Μία κραυγή πόνου πνιγεται στά μαξιλάρια, καθώς σωριάζεται στο κρεβάτι ή Στέλλα... Τά βήματά του μακραίνουν... Όλο και μακραί-νουν. Νά τόν φωνάξη; Μά ο ίδιος τό είπε... Μπήκε τό ανεπανόρθωτο ανάμεσά τους...

Μ' ένα ξερό κρότο κλείνει ή έξώ-θυρα...

Τρομαχτικά αντιβουίζει ο κρότος αυτός στή σπαργμένη καρδιά της γυναίκας... σά νά γκρεμίστηκε ή ζωή της ευθέμελα.

Σε λίγο, ανοίγει ή υπέρα της την πόρτα, και ρωτάει άνήσυχη:

— Τι στάθηκε; Γιατί έφυγε ο Γιάγ-κος;

Άπλώνει τά χέρια της ή Στέλλα σά νά θέλη κάτι ν' άγκαλιάση, κά-τι πού φεύγει, πού πέφτει, πού γκρε-μίζεται. Και ή φωνή της άκούγεται κοφύα, σάν από τάφο.

— Τό χαρτίνο παλάτι της ευτυχίας.

Μετά τόν όμιλούντα κινηματογράφο ή όμιλούσα έπιστολή! ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΔΙΣΚΟΥΣ

(Ρεπορτάζ της Γαλλίδος δημοσιο-γράφου Κας PENE NTΩMIER)

Πάει καιρός τώρα πού υπελόγιζα νά πώ νά δώ τό παράξενο μηχανήμα για τό όποιο μου είχαν μιλήσει... Και επί τέλους τις προάλλες τό κα-τώρθωσα.

Πήρα την κορούλα μου άπ' τό χέρι και ξεκίνησα.

Πρέπει νά όμολογήσω ότι βασανίστη-κα πολύ νά βρω τό μέρος στο όποιο στε-γαζόταν ή εκπληκτική αυτή εφεύρε-ση τού αιώνα-μας. Γυρνόσα και ξαναγυρνόσα σάν άλλαλη στον ύ-πόγειο σταθμό. Τό-σο πού ή κορούλα μου άνησυχσε.

— Είναι μακριά άκόμα, μαμά;

Ευτυχώς δρέθη-κε μία πολήτρια πορτοκαλί-ών και μ' έβγαλε άπ' την άδιέξοδο.

Και έστρεψα στο μέσο όπου έφρο-τογραφείτο ή όμι-λία.

— Ενας μηχανικός μου έξηγησε μ' ένα σωρό έπιστημονι-κοές όρους πώς λειτουργεί ή συ-σκευή και πώς για έκατό χρόνια μπο-ρεί νά προηθεύε-ται κανείς ένα δι-σκο. Άλλά έγώ πού δέν σκαμπάζω γού από φυσικο-μαθηματικά προτι-μώ νά σας όμιλώ-γηση ότι κατά τη γνώμη μου ή μυστηριώδης αυτή συσκευή περιέχει μία άμυσση. Η άμυσση αυτή πού όρίστηκε μέσα θά πρέπει νά άσπάξη στή φύση της τά λόγια πού πρόσφεραν μπρος της και νά τά κάνει κοιπολόι. Εί-ναι προσεκτική, κατεργάρα καμιά φορά, αλλά πάντα εύνοη πρὸς τούς έρωτευ-μένους...

Ήταν εκεί λοιπόν...

Ό! Δέν ήμουν έγώ ή μόνη πού θ-θαύμαζα τό μικρό τμαμένο κλουβί όπου γίνεται ή φωνοληψία. Ήταν και μία κυ-ρία με τό γίγνα της, καί μία νέα. Έκτός αυτού, την ώρα άρχίθως πού έφτασα έ-νας κύριος έβγαλε άπ' τη καμπίνα, ά-φού είχε περάσει σε δίσκο τη φωνή του.

— Είναι θαυμάσια! άνήγγειλε.

Η κυρία με τό άγοράκι μάς είπε ότι είχε έρθη για νά έχη άργότερα τη φωνή τού γόνου της τέτοια πού ήταν στά δέκα του χρόνια.

Ήταν ή σειρά της. Έξαφανίστηκε με τό μικρό μέσα σ' κλουβί και ύστερα ά-πό λίγο γύρισε μ' ένα θριαμβευτικό χα-μόγελο στά χείλη.

Ήταν ή σειρά της νέας τώρα. Άλλά σ' αυτή, πριν από μένα, θεώρησε καλόν νά μάς πη:

Μέσα σε λίγα λεπτά ή όμιλούσα έ-πιστολή είναι έτοιμη.

— Δέν έχετε ποτέ ξανά ρθη κυρία; Έ-γώ έχουμαι κάθε δέκα πέντε μέρες. Ο άρραβωνιαστικός μου είναι στο Άλγέρι. Και καταλαβαίνετε. Προτιμώ νά τού στέλνω ένα δίσκο με τη φωνή μου από ένα άψυχο γράμμα.

Ευλογημένη εφεύρεση! Αφού μπορεί και δίνει τη χαρά στους χωρισμένους έ-ρωτευμένους και κάνει νά τούς φαίνεται πιό εύκολόβαστος ο χωρισμός.

Όταν ή νέα βγήκε άπ' τη καμπίνα λαμ-ποκοπούσε όλη άπ' τη χαρά.

Και τώρα ήταν ή σειρά μου. Η μάλ-λον ή σειρά της κο-ρούλας μου γιατί εί-χα αποφασίσει νά μι-λήση αυτή.

Διάβασα τις οδηγί-ες: «Βάλε πέντε φράγκα στή σχισμή. Αναμείνατε νά ξε-περάση ή βελόνα τό σημείο Α τού «καν-τράν». Μιλήστε ή τραγουδήστε διακρι-τικά για ένα λεπτό.

Η όμιλούσα έπι-στολή έτοιμη.

— Κατάλαβε; έ-ρώτησα τη κόρη μου. Πές ότι θές, θάνα; πού φυσικό, αλλά μη μιλάς πολύ δυνατά.

Άσφαλώς, όπως ό-λες οι μητέρες δέν προσέξαν τη λάμψη πονηρίας πούταν τά μάτια της μικρούλας μου.

Και σε λίγο κατά-πληκτη την άκουσα νά λέν.

«Βασέθηκα νά κυ-ποιώ. Προτιμότερο είναι: νά μου άγορώ-σας ένα γλυκό, γιατί άλλοιως θά κάνα-σκηνή!».

Την έξυπνη αυτή φράση, τη δάλαμε έ-κατό φορές τό βράδυ στο γραμμόφωνο...

Και ο πατέρας της μικρής στάς τοι-όλοτελα πατούνη.

— Θαυμάσια, αγάπη μου. Θά τη κυλά-ξουμε αυτή τη πλάκα, έ;

— Η όμιλούσα έπιστολή... Χάρης στην προόδο θά μπορούτε νά πητε στον έρωτευ-μένο σας τού Τουμπουκτού ή της Ν. Ύ-όρκης, προσφορικά τις έντυπώσεις σας άπ' την άπουσία του και από τό χθεσινο-βραδυνο χορό.

Δέν είναι άραγε, ή ώραίστερα εφεύρε-ση τού αιώνα-μας αυτή.

Έγώ τουλάχιστον προσωπικά, αυτό πι-στεύω!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΘΕΟΙ

Ο Σάμ Τρενέ, ένας από τους δη μοφιλέστερους παρισινούς τραγουδιστές γνωρίζει συχνά τον θόισιμο. Στην εικόνα μας, πανευτυχώς, ανάμεσα στους φίλους του.

ΕΙΝΑΙ γνωστή η λατρεία που τρέφουν οι φίλοι της θόνης για τους άστέρους. Επίσης είναι γνωστό, ότι οι περισσότεροι απ' τους θεατές έχουν τις προτιμήσεις τους, τους ευνουμένους τους, που τους παρακολουθούν ανελλιπώς σε κάθε φιλμ, και τους γράφουν κ.λ.π. κ.λ.π.

Αυτό γίνεται σε όλα τα μέρη του κόσμου. Εν προκειμένω, όμως, η Γαλλία δείχνεται πιο προοδευτική. Οι φίλοι του κινηματογράφου στην Γαλλία δεν αρκούνται στο να θαυμάζουν και να λατρεύουν μεμονωμένα τον άστέρα της άρεσκείας τους. Αλλά ενδιαφέρονται, φτιάχνουν συλλόγους, και όλοι μαζί πιά, ομαδικά, φροντίζουν για την διατήρηση της φήμης του αγαπημένου τους και κάνουν προπαγάνδα γι' αυτόν.

Και ειδικότερα, από το 1935 τώρα υπάρχει στο Παρίσι η "Ενώσις των Τίνο-Ροσσιστών". Στην αρχή η "Ενώσις αυτή δεν αριθμούσε παρά καμιά δεκαετία μέλη, μα τώρα οι Τίνο-Ροσσιστοί ξεπερνούν τις 2.000.

Εξή μήνες τώρα εκδίδεται, υπό την εποπτεία της προέδρου της "Ενώσεως, της κυρίας Γκαμπριέλ Πριβό, ένα περιοδικό, πολύ προσεγμένο και καλαίσθητο. Λέγεται «Τίνο» και η όλη του όλη είναι αφιερωμένη στον συμπαθητικό τραγουδιστή. Ξεφυλλίζοντας αυτό το περιοδικό κανείς, διαπιστώνει ότι δεν είναι και άπολύτως ασήμαντα τα αίσθηματά που εμπνέει ο Τίνο Ρόσσο. Υπάρχουν ποιήματα αφιερωμένα σ' αυτόν, που αν δεν είναι αντίξια ενός Ουγκώ και ενός Μυσσέ, είναι όμως χαριτωμένα και συγκινητικά.

Οι Τίνο-Ροσσιστοί συνεδριάζουν μια φορά το μήνα. "Υστερα απ' τη συνεδρίαση χορεύουν τραγουδούν και μιλούν για τον Τίνο-Ρόσσο.

Δεν πιστεύω να χετε αντίρρηση για το ότι πρόκειται περί λίαν ωφέλιμου και ευαρέστου ασχολίας.

Άλλος σύνδεσμος με πολλά μέλη επίσης είναι ο Σύνδεσμος Φίλων του Σάμ Τρενέ.

Τα μέλη είναι ως επί το πλείστον έρασιτέχνες μουσικοί και μεγάλοι φυσιολάτραι.

— Άγαπούμε τον Σάμ Τρενέ γιατί εξωτερικεύει υπέροχα τα αίσθηματά που μας πλημμυρίζουν στη θέα ενός ωραίου τοπίου.

"Ετσι λένε οι φίλοι του Τρενέ. "Ασχολία τους; Τό να μαθαίνουν και να τραγουδούν όλα τα τραγούδια του κι' όσο δύσκολα και αν είναι.

Και τώρα ας πεταχτούμε στο Λονδίνο μια στιγμή.

Εκεί έδρευει η "Ενώσις των Φίλων του Ραμόν Νοβάρο.

Λίγο καιρό μετά την σύστασι της εν λόγω "Ενώσεως ιδρύθηκαν και παραρτήματα στο Παρίσι και αλλού από νέες και νέους της καλύτερας κοινωνίας.

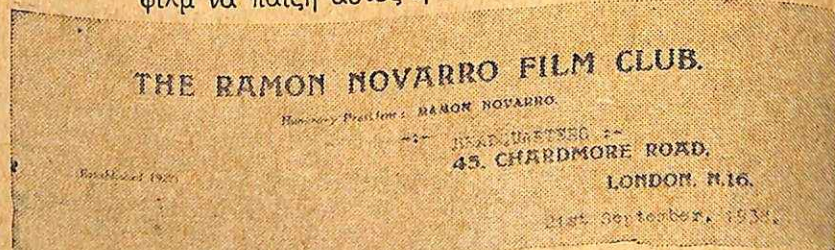
Αργότερα, βέβαια, η "Ενώσις αυτή, διαλύθηκε, παρ' όλο που ο Ραμόν Νοβάρο εξακολουθεί να ζή στις καρδιές των πιστών τους. Και ο λόγος της διαλύσεως της "Ενώσεως τότε; Απλούστατα. "Η τέως πρόεδρος, στην οποίαν απευθύνθηκε ένας Γάλλος δημοσιογράφος για να συγκεντρώσει στοιχεία εις την σύστασι της εν λόγω "Ενώσεως τότε; Απλούστατα. "Η τέως πρόεδρος Ραμόν Νοβάρο. Αργότερα όμως έπεισθηκε ότι η "Ενώσις αυτή δεν είχε κανένα σκοπό. Και το προεδρείο διαλύθηκε το ίδιο απλά όπως είχε συσταθεί χωρίς κανένα από τα μέλη να πάψει να είναι φίλος του κινηματογράφου γενικά και ειδικότερα του Ραμόν Νοβάρο.

Τα μέλη να πάψει να είναι φίλος του κινηματογράφου γενικά και ειδικότερα του Ραμόν Νοβάρο.

Η Λέσχη των φίλων του Ζάκ Κατελαίν έζησε πέντε ολόκληρα χρόνια, αλλά τώρα έχει διαλυθεί πιά, και τόνιν ένεργειών του ίδιου του Ζάκ Κατελαίν.

— Περιελάμβανε 700 περίπου μέλη η Λέσχη μου, διηγείται ο συμπαθής ήθοποιός. Πρωτοσυνεστήθη στην Αγγλία και αργότερα ιδρύθηκαν παραρτήματα στην "Ελβετία, στη Ρουμανία, στην "Ελλάδα. Κάθε χρόνο, σε ώριμένη ήμερομηνία, όλα τα μέλη συγκεντρωνόνταν στο Παρίσι για την ετήσια συνέλευσι που γινόταν σπι μου... "Ηταν χαριτωμένη η εκδήλωσις της συμπαθείας τους αυτής. Χαριτωμένη και συγκινητική. Αλλά οι δημοσιογράφοι τάκαναν θάλασσα. Με γελοιοποίησαν. "Υπομνησμοί μου σε διάφορα Λύκεια και Λύφτηκαν φωτογραφίες μου σε διάφορα Λύκεια και Παρθενοναγωγεία. Και έτσι, αναγκάστηκα, να διαλύσω την Λέσχη. Πράγμα που με λύπησε, πρέπει να τ' ομολογήσω, παρ' όλο που η συντήρησις της μου στοίχιζε τεράστια ποσά.

Και στην "Αμερική επίσης υπάρχουν πολλές τέτοιες ενώσεις με χιλιάδες μέλη. Εκεί όμως δεν εκδηλώνουν μόνο θαυμασμό, αλλά και απαιτήσεις. Τά συμβούλια των διαφόρων ενώσεων στέλλουν στους κινηματογραφικούς οίκους γράμματα όπου συνιστούν τί ρόλο και τί φιλμ να παίξει αυτός ή εκείνος ο ήθοποιός. "Όπως φαί-

Η επίσημη της εφημερίδος που είχε δώσει η Λέσχη του Ραμόν Νοβάρο.

να παραβλέπουν τις υποδείξεις των φίλων των σπάρ.

— ΕΛ —

Και για να τελειώνουμε μια τελευταία ιστορία που έχει και λίγο μυστήριο μέσα.

Ήρωας η γνωστή βεντέτα Μαρσέλ Σαντάλ και κουμπάρσοι «Οι Ιππότες της» όπως αυτοαποκαλούνται.

Μάθετε, λοιπόν, ότι η ωραία καλλιτέχνις έχει σε ένα μέρος της Γαλλίας μια «συντροφιά Ιπποτών» που παρουσιάζεται κάθε φορά που παίζεται ένα φιλμ της βεντέτας. Της στέλνουν τότε ένα μπιλιέτο τυπωμένο που φέρει αυτό μόνο τα λόγια «Οι Ιππότες της Μαρσέλ Σαντάλ» ή «Φιλοδύο με χέρι στην χαριτωμένη μας Δέσποινα, οι Ιππότες της» και άλλα τέτοια.

Ποιοί είναι οι τόσο διακριτικοί Ιππότες; Η Μαρσέλ Σαντάλ το άγνοει. Ένα μόνο ξέρει. "Οτι υπάρ-

Μια από τις μικρές φωτογραφίες, καταλήγουν... γαργαλισμένες, που οι «Ιππότες της Μαρσέλ Σαντάλ» στέλνουν στο είδωλό τους.

χουνέ και ότι ζούν στη Μασσαλία. "Υποθέτει δε ότι θα πρόκειται, για καμιά ομάδα φοιτητών, γιατί αυτοί είχαν δείξει το μεγαλύτερο ένθουσιασμό όταν πήγε πρό έτών στη πόλη τους.

Η ήθοποιος είναι κατασυγκινημένη απ' την λεπτή και την ευγενική αυτή εκδήλωση συμπαθείας. Στην αρχή, βέβαια, την είχε εκπλήξει λίγο αυτό, αλλά τώρα πιά συνήθισε και με ξεχωριστή πάντα συγκίνηση άνοιγει το φάκελλο που φέρνει το διακριτικό μήνυμα και που το άγνωστο ξέρει απ' το γραφικό χαρακτήρα.

Και τώρα, νομίζω πως είναι άπαραίτητο ένα συμπέρασμα. "Όλες οι λέσξεις σχεδόν έχουν συσταθεί από γυναίκες, προς τιμήν άνδρων.

Όλα σχεδόν τα μέλη των ενώσεων είναι γυναίκες.

Τους περισσότερους θαυμασμούς τους συγκεντρώνουν οι τραγουδιστές. Πράγμα που δείχνει ότι οι γυναίκες μ' όσο και αν περνούν τα χρόνια και όσο και αν ξεελίσσουν, θα συγκινούνται πάντα από κείνους που ύμνουν την αγάπη, τον έρωτα.

Είναι λογικό, είναι ανθρώπινο, είναι γυναικείο.

Αλλά είναι και αποθαρρυντικό. Να ξηγηθούμε το γιατί; Περιττόν.

ΡΑΥΜΟΝ ΜΠΕΡΝΕΡ.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ απ' όλον τον κόσμο

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Ένα από τα πιο αξιοπερίεργα της Εκθέσεως της Νέας "Υόρκης που άνοίγει φέτος, θα είναι και το μηχανήμα... του ξεμεθύματος. Το μηχανήμα αυτό που πρόκειται, όπως λέγεται, να επιβληθί διὰ νόμου σ' όλα τα κέντρα διασκεδάσεως, τις μπύρες, κλπ, της "Αμερικής, θα είναι κλεισμένο σε μια καμπίνα, στην οποία θα πηγαίνει—ή θα τον πηγαίνουν—κάθε μεθύσιμος, και αφού ρίξη ένα νόμισμα ή μια μάρα μέσα σ' αυτό, θα βάλει το στόμα του σ' ένα χωνί και θα εισπνέει ένα ειδικό αέριο. Μέσα σε τρία το πολύ, λεπτά, θα έχει κιάλας ξεμεθύσει, και θα μπορεί να ξαναρχίση, αν το επιθυμή!...

ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Αυτές τις μέρες, εορτάσθηκε στην αγγλική πρωτεύουσα η 50ετηρίς του πιδ παράξενου συλλόγου του κόσμου του «Συλλόγου των "Ιπποτών της γκάφας». Επί τη ευκαιρία αυτή, τα μέλη του Συλλόγου, αφηγήθηκαν το καθένα και από μια γκάφα τους, την τελευταία χρονολογικώς. "Ο Πρόεδρος των «"Ιπποτών» διηγήθηκε το εξής περιστατικό. Πρώ μνηών ταξίδευε σιδηροδρομικώς. Σε μια στιγμή, το τραίνο άρχισε να διασχίζει ένα ωραίοτατο τοπίο. "Ο αφηγητής, ένθουσιασθηκε τόσο ώστε φώναξε:

— Θάδινά ένα σπουδαίο χρηματικό ποσό για να απολαύσω περισσότερο το ωραίο αυτό τοπίο!

Ένας επιβάτης τότε του λέγει:

— Δεν έχετε παρά να τραβήξετε τον κώδωνα του κινδύνου.

Αυτό και έγινε. Το τραίνο σταμάτησε και ο πρόεδρος... της γκάφας πλήρωσε πραγματικά ένα σπουδαίο ποσό, όσο ήταν το πρόστιμο για το άδικαιολόγητο σταμάτημα, αλλά δεν μπόρεσε παρ' όλα αυτά να απολαύση το τοπίο του, γιατί όλο το διάστημα του σταματήματος, είχε καταναλωθί στις σχετικές ανακρίσεις και τις διατυπώσεις της τιμωρίας του για την άδικαιολόγητη κρούση του κώδωνος του κινδύνου!

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ

Στα εστιατόρια της πόδας της βελγικής πρωτεύουσας, θρασυ και ναι τώρα ένα νέο και πολύ παράξενον φαγητό: το ψητό με κρέας... κροκαδείου! Ένας κινηγός του Βελγικού Κογκρέ, είδε τους ιθαγενείς να το τρώνε. Το δοκίμασε, το

δούκε νοστιμώτατο και αφού έμαθε τον τρόπο της παρασκευής του, το έφερε στο Βέλγιο, όπου ευλοτηθή σχεδόν άμέσως. Τό κρέας του κροκαδείλου δρόζεται στην αρχή και κατόπιν κοκκινίζεται. Οι Βρυξελλέζοι εστιατόρες το γαρνίζουν με πατάτες ή με καρόττα και κουνουπίδι και οι πελάται των τώ ακριβοπληρώνουν!

ΠΑΡΙΣΙ

Στο γαλλικό δπουργείο των Οικονομικών υπάρχει ο πιο περίεργος χάρτης του κόσμου. Δεν δείχνει ο χάρτης αυτός τίποτε άλλο, παρά μόνο τις πόλεις εκείνες της Γαλλίας όπου υπάρχουν οι περισσότεροι φορολογούμενοι. Με την διαφορά ότι δεν πρόκειται περί διπλόων αλλά περί τετραπλόων φορολογουμένων: περί των σκυλών. Από της απόψεως αυτής, η "Αμιένη, είναι πρωτεύουσα της Γαλλίας. Έχει τα περισσότερα οικιακά σκυλιά, για τα όπια οι κύριοι των πληρώνουν φόρο.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Ένας μυστηριώδης κομποειδής κατεδύκετο εβδομάδες τώρα, χωρίς να ανακαλυφθί το κρησφύγετό του. Η αστυνομία έφαγε τον κόσμο να τον γυρεύη αλλά δεν τον εύρισκε πουθενά: "Επί τέλους όμως, τον συνέλαβε, την ώρα που έπαιρνε το τραίνο για να φύγη μακριά. Μαθεύτηκε τότε ότι όλο αυτό το διάστημα ο ασύλληπτος αυτός γκάγκστερ κρυβότανε... μέσα σε μια φυλάκη, όπου φυσικά κανείς δεν σκεφθηκε να τον αναζητήσει!

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Υπάρχουν ακόμη ρομαντικοί στην εποχή μας. Αποδείξεις ή περιπτώσεις του νεαρού αυτού Βιεννέζου πού, μην νευρώνας να βρή το ιδανικό του στην Βιέννη σκέφθηκε να αναθέσει αυτή τη φροντίδα στα μάτια του γαλάζιου Δούναβι. Έταν και ποιητής—το έδειξε μαζί και την διεύθυνσή του σ' ένα μουσείο έφερε την κατορία ως την ούλο κορίτσι. Η νέα τόσο συνεκινέζου, πού του έγραψε άμέσως. Αυτός της απάντησε και οι δυο νέοι παντρεύονται αυτές τις μέρες.

Τρίτο σπίτι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΒΕΛΛΑ ΤΟΥ Κ. Α. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

3ον

ΔΕ γελούσε. ΔΕΝ αισθανόταν την παραμικρή διάθεση να γελάσει. Εχω την εντύπωση πως είμαι πενήντα χρόνων και πιά πολύ, του είχε πει άργότερα. Ωρες-ώρες, θαρρώ πως είμαι κι' εγώ μια πεθαμένη...

ΔΕ μίλησαν σνεδόν καθόλου για τα παλιά. Ξαναδόθηκαν ό ένας στον άλλον δίχως να μιλούν, δίχως να λένε λόγια άγάπης σαν άλλοτε, μέρα σ' ένα βουβά έσπασμα, σ' ένα έσπασμα που έκλεινε μέσα του τους πόνοους, τις λαχτάρες, τα άνεί-πατα λόγια δέκα δλοκλήρων χρόνων.

— ΕΠ —

Εκείνο το βράδυ ο Στέφανος, μό-νος του στο δωμάτιό του, βάλθηκε ν' άναμετρήσει όλη του τη ζωή. Τη ζωή που είχε άρχισει από την ή-μερα που είχε πάρει στα χέρια του το χαρτί του άπ' το Πανεπιστήμιο, το άνειρο της νεανικής του ζωής, μέχρι το δειλινό της ήμέρας που έ-φευγε — λίγη ώρα πριν είχε βγει σιγά-σιγά και με χίλιες προφυλά-ξεις, σαν κλέφτης, από το άπόμερο πράσινο σπιτάκι...

Τρίτο σπίτι δεξιά... ΔΕ θα μπο-ρούσε τάχα να είχαν άρχισει άπ' αυτό ή ζωή του, άπό ένα παρό-μοιο σπιτάκι, έδώ και δέκα χρό-νια; Ένα σπίτι ζεστό με λίγα δω-μάτια και πολύ ζεστασιά, δίχως βα-ρειά έπιπλα, με την "Ολγα μαζί του; Και ή καριέρα, το φάσιμο, το μέλλον; Νιώθω άφες — άφες μία γεύση πικρή στα χείλη του — στην ψυχή του το ίδιο — για όλα αυτά που γέμισαν έτσι γρήγορα, πληθωρικά θά μπορούσε να πη κανένας, τη ζωή του ίσαμε τότε. Άναμετράει τη ζωή του και τη βλέπει γυμνή. Σάν τα γυμνά κάδρα που είναι κρεμασμένα στους τοίχους της κάμαράς του, Ξανακυττάει τα γκρίζα μαλλιά του και θυμάται πως εκείνη-τόρα, έχει γίνει ξανά αυτή — ή "Ολγα, τις λέει τύχη τις πρώτες άσπρες τρί-γες που ξεπηδούσαν άπό το κεφάλι του όταν ήταν άκόμα νέος, παιδί... Τόση πίκρα για μία ζωή που την είχε λαχταρεί και την είχε βάνει πάνω άπ' όλα;

Γιατί να πάη να τη βρή; Αύριο δέν θα ξαναπαή. Όσο και να τον περιμένει...

— Αύριο, την ίδια ώρα, του είχε πει φεύγοντας.

Κι' είχε τυλίξει τα γυμνά της χέ-ρια γύρω από το λαιμό του και του είχε κλείσει το στόμα μ' ένα άτέ-λειωτο φιλά.

Σηκώθηκε άπό το ντιβάνι που είχε ξαπλώσει κι' άρχισε να φέρνει βόλ-

τες μέσα στο δωμάτιο. Ήρθε ίσαμε το παράθυρο. Παραμέρισε τις κουρ-τίνες και κύτταξε άντίκρυ του το πράσινο σπίτι. Το δωμάτιο του δρό-μου είχε φώς κι' οι γρίλιες άπό το παράθυρο στέκαν κουφωτές. Ο Στέφανος νόμισε πως είδε μια σκιά μέσ' άπό το τζάμι. Μά ίσως να εί-χε κάνει λάθος.

— ΕΠ —

Πηγαίνοντας το πρωί στο γρα-φείο του ο Στέφανος, είδε κάποιον κύριο ήλικιωμένο που έβγαίνει άπό το πράσινο σπίτι. Σίγουρα θά ήταν ο άντρας της "Ολγας. Ένας κύ-ριος συμπαθητικός, μά πόσο γερα-σμένος...

— Τις πρώτες ήμέρες μās νομίζαν για πατέρα με κόρη.

Θυμόταν που του είχε πει ή "Ολ-γα.

Αυτός, λοιπόν, ο γέρος, είχε σκύ-ψει με στοργή, με συμπάθεια, με ά-μετρη άγάπη πάνω σε κείνο το πλά-σμα, την "Ολγα, που κάποια νειά-τα το είχαν πετάξει έξω άπό την πόρτα... Τί γύρευε, λοιπόν, τώρα αυτός άνάμεσά τους; Θά έφερνε πάλι το κακό, τη δυστυχία, σε κεί-νους τους δυστυχισμένους ανθρώ-πους που άποζητούσαν να φτιάξουν μια ζωή στηριγμένη, έστω, στην ά-μοιβαία ύποχώρηση, που έκλεινε, όμως, τόση στοργή, για να ζεστά-νη ό,τι δέ μπορούσε πιά να φλογί-ση το έρωτικό μεθύσι;

Είπε να μην ξαναπαή. Βασανίστη-κε όλο το πρωί, ζήτησε να μπλεχτεί στις δικογραφίες του, στις προτά-σεις του, σ' ένα σωρό έπαγγελμα-τικές σκοτούρες. Δέν τα κατάφερε. Στις τρεις, ακριβώς, ξαναβρέθηκε έξω άπό το πράσινο σπίτι. Το ίδιο δουλάκι του άνοιξε πριν καλά-καλά γτυπήσει — φαίνεται πως θά πα-ραφύλαγε πίσω άπό την πόρτα τον έργομό του. Τον πέρασε πάλι άπό το γάλλ κι' άπό κεί τον οδηγώσε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο της κυ-ρίας του. Αυτή, τον περίμενε ξα-πλωμένη στο ντιβάνι κι' άνοιξε, κα-θώς τον είδε, διάπλατα την άγκαλιά-της για να τον δεχτεί. Κι' ο Στέφα-νος βρέθηκε σε λίγες στιγμές γονα-τιστός μπροστά της, να της άγκα-λιάζει και να της φιλή τα γόνατα. Φορούσε την ίδια μενεξελιά ρόμπα, όλόγυμνη μέσ' άπ' αυτήν. Το ίδιο λαχταριστό κορμί, στην πιο γλυκειά άνθιση του, στο πιο γλυκό του μέ-στωμα. Του δινόταν και τώρα όπως την πρώτη φορά, όπως πάντα. Και ο Στέφανος την πήρε. Με πάθος. Με λαχτάρα. Με λύσσα. Σά βάρβαρος κατακτητής.

ΔΕ μπορούσαν να βλέπωνται άλ-λο πιά εκεί, στο σπίτι της, μέσα στα μάτια των γειτόνων. Ή τρίτη συνάν-τησή τους έγινε άλλοι, σ' ένα δια-

μέρισμα που ο Στέφανος τδ νοίκια-σε μακριά άπό τη συνοικία τους. Κι' ήσαν εκεί κάθε μέρα, άπό τις τρεις μέχρι τις όχτώ, έννηα το βρά-δυ.

Μέρα με την ήμέρα, έβλεπε ο Στέ-φανος πως ή ζωή του έφευγε άπό το δρόμο της και την τροχιά της. Άπό την τροχιά που αυτός ο ίδιος την είχε τάξει. Άπό τότε που ήταν νέος άκόμα, παιδί κι' είχε κάθε δι-καιολογία να την ξεστράτιση. Μά- τώρα; Στά τριανταπέντε κοντά χρόνια του, στα γκρίζα μαλλιά, στις βαθειές ρυτίδες πλάι άπό το στό-μα; Άρχισε να παραμελή τις ύπο-θέσεις του, να γίνεται ξανά δεκαο-χτώ χρονών παιδί και να ξετρένη σε ύποπτες συναντήσεις, με άπει-ρες προφυλάξεις. Και ή "Ολγα; "Ιδια πάντα έρωτική γορδή, πασα-τεντωμένη, έτοιμη να λυγίση και τα σπάση σε κάθε άγκάλιασμά του, σε κάθε του γάδι.

Μιά μέρα, δέν φάνηκε στο ραντε-βοι τους. Το ίδιο βράδυ τον περι-μενε το Στέφανο ένα γράμμα, πετα-μένο κάτω άπό την πόρτα του.

«ΔΕ μόπορεσα να 'ρθω χτές, φοβάμαι ότι ο άντρας μου έχει άρχισει να ύποψιάζεται κάτι. Θά προσπαθήσω να 'ρθω αύ-ριο. Ίδια ώρα, εκεί που ξαί-ρεις...».

Του έγραφε. Κι' αυτό, στάθηκε άρχή σ' ό,τι ήρθε κι' ένινε κατόπι. Ήρθε και τόν βρήκε την άλλη μέ-ρα στη φωλιά τους έτσι έλεγε το μέρος που συναντιόνταν — ή "Ολγα, λίγο άνήσυχη, μά περισσότερο θερμή.

Όταν γώρισαν, δέν ήθελε να φύγη. Σά να φοβόταν, σά να την κυριεύε — το προαίσθημα πως πλησι-αζε ο καιρός να τόν χάση. Για δεύ-τερη φορά. Και ο Στέφανος; Έκει-νο το λιγόλογο γραμματάκι της, τον είχε άνησυχήσει όσο δέ λέγε-ται. Είχε πιστέψει για μία στιγμή, πως κοντά στην "Ολγα είχε ξανα-βρεί το παλιό του πάθος, το πάθος της νεότητάς του, μά δίχως καιέ-της κίνδυνου, ούτε κανένα μπλέξι-μο σ' ό,τι ήρθε, δέν άνησυχε να πάθος του γι' αυτήν, δέν άνησυχε να έξαναβρίνη ο τυχοδιώκτης του πόθου, τέτοιος τα, ο άρριβιστάς του πόθου, τέτοιος που είχε σταθεί πάντοτε στη ζωή του. Δυό δρόμοι άνοίγονταν τώρα. Δυό δρόμοι άνοίγονταν άπό τον άντρα της και να την κάνει να πιά γυναίκα του ή να ξεαφα-νιστεί για μία δεύτερη φορά άπό τη ζωή της. Τότε, γιατί είχε ξαναμπέ-σει μαζί της; Γιατί έρχόταν να ση-μαδέψει για μία φορά άκόμα τη ζωή της;

Ήταν, έμενε πάντα, το άδύνατο.

παιδί τών είκοσι γρόνων. Τότε, φο-βόταν να χαλάσει το μέλλον του, την καριέρα του που βρισκόταν στην πρώτη άρχή. Τώρα, τρώαζε μή-πως, μία στιγμή άδυναμίας, του κλόινιζε για πάντα το γερό οικοδό-μημα που με τόσους κόπους είχε θεμελιώσει μέσα σ' αυτά τα δέκα χρόνια. Γιατί ή "Ολγα, καθώς πάν-τοτε το πίστευε, δέ μπορούσε να σταθεί μία άπλη σύζυγος κοντά του.

Ήταν και έμενε πάντα — έτσι την έ-βλεπε — ή αλόνια, ή ακούραστη έρω-μένη, που θά τόν άπορροφούσε όλο-τελα άπό τις δουλειές του. Θά έβα-ζε το δυναμίτη στο έργο του. Το καταλάβαινε αυτό, άπό τώρα κι' όλας, πως είχαν άρχισει να ξεστρα-τίζη για χάρη της, να παραμελή τη δουλειά του, τις διάφορες ύποθέσεις του γραφείου του. ΔΕ χρειάζεται και πολύ για να έρθη ή καταστρο-φή... Έκείνες τις ήμέρες ακριβώς είχαν άρχισει να κυκλοφορή το δ-νομά του για κάποιο ύφυπουργείο.

Ή πολιτική τόν τραβούσε άπό μιάς άρνης, τώρα, του δινόταν μία μο-ναδική ευκαιρία ν' άρπάξη πραγμα-τικά, ό,τι μέχρι τώρα μονάχα με τη φαντασία μπορούσε μόλις ν' άγ-γίση. Ό κίνδυνος που έμφανιζόταν στο πρόσωπο του άντρα της "Ολ-γας, που είχαν άρχισει να ύποψιάζε-ται τις σχέσεις τους, έρχόταν σά μιά άπειλή για την καριέρα του.

Είπε τους φόβους του στην "Ολ-γα.

— Είναι ένας άνθρωπος που σε λα-τρεύει. ΔΕ θα ήταν σωστό να του δώσης έναν τέτοιο πόνο. Σου τδ έ-χει δώσει όλα, μην το ξεχνάς, τη στοργή, την άγάπη, όλα... Ή "Ολγα, τόν άκούγε. Βουβή, δί-γως να τόν κυττάη στα μάτια. Το έβλεπε πως θά τόν έκανε για μία δεύτερη φορά. Όπως και την πρώ-τη. Τότε, γιατί να φανή πάλι μπρο-στά της; Μά μήπως αυτή ή ίδια δέν τον είχε καλέσει; Δέν έπρεπε να τρέξη αυτός στο κάλεσμα της... Αυ-τή, ήταν μία γυναίκα που τδ είχε δώσει όλα για μία μάταιη άγάπη. Κι' ήταν μία γυναίκα τόσο άδύνα-τη...

Άγκάλιασε, ύστερα, το κεφάλι του με τα χέρια της και το φίλησε πολλές φορές. Θάθελε πολύ να κρα-τήση τα δάκρυά της, μά δέ μόπο-ρε. Του φίλούσε τους άσημένιους του κροτάφους, έννοιωσε ο Στέφανος πάνω στα μάγουλά του τη ζέση ά-πό τα δάκρυά της.

— Άν δέν έρθης αύριο, ξέρε το, του είχε πει στο τέλος. Σου τδ έχω πει και άλλοτε. Έχω πάντα στο σπίτι το μπουκαλάκι με το βερονάλ, θυμάσαι...

Μά, τί δέν είχε αλλάξει, λοιπόν, σε τίποτα μέσα στα δέκα χρόνια που είχαν περάσει, αυτή ή γυναί-κα; Ήταν πάντα ένα άνήσυχο αί-κα; Ήταν πάντα ένα άνησυχό-σθηματικό παιδί, που τδ έβαζε ό-λα άπάνω στη ζυγαριά της στιγ-μής; Ή έκφραση που πήραν τα μά-τια της, ο τρόπος που τδ έα-τιαζε, δέ έφανε για δεύτερη φορά, ύστερα ά-νάπε για δεύτερη φορά, τδ έξαναθύμωσαν πό τόσα χρόνια, τδ έξαναθύμωσαν την παλιά έποχή, την "Ολγα που ήταν είκοσι χρόνια.

Την πήρε ξανά στην άγκαλιά του. Τη φίλησε. Γιατί να τδ λείπη ή δύναμη ν' άρπάξη και να σταματή-σει τη ζωή την ώρα που τδ γαμο-νιεύει άκόμα και μέσ' άπό τα πο-νεμένα δάκρυα δυό μεγάλων άνα-πημένων ματιών;

Δέν πήγε την άλλη μέρα να την συναντήσει. Έφτασε άργά στο σπί-τι του. Είδε το πράσινο σπίτι φωτι-σμένο. Καυμένη "Ολγα... Θά πήγε στο ραντεβοι τους. Θά τόν περίμενε άδικα ώρα πολλή. Ίσως αυτή την ώρα να κλαίη. Για γατήρη του...

Ήταν ένας παλιάνθρωπος. Ναι, ένας παλιάνθρωπος. Έπρεπε να γαθή άπό τα μάτια της για πάντα. Αύριο κι' όλας θά έψαχνε να βρή άλλο σπίτι. Δέν ήταν να μένη άλλο πιά, στην ίδια γειτονιά, τόσο κοντά της.

— Τά μάθατε, κύριε; τόν ρώτησε σε λίγη ώρα ή σπιτονοικοκυρά την ώρα που τδ σερβίριζε τόν καφέ.

Βυθισμένος στις σκέψεις του δέν πρόσεξε τα λόγια της. Τινάχτηκε άπό κεί που καθόταν σαν άκουσε τη συνέχειά τους.

— Ή κυρία του άντικρου σπι-τιού, πήρε φαμάκι. Μιά — δυό ω-ρες πριν...

Ή "Ολγα; Δέν ήταν δυνατό. Μά πως μπορούσε. Μήπως ή γυναίκα είχε λάθος. Ύπάρχουν τόσες γυναι-κες στην ίδια γειτονιά που μπορεί να πάρουν φαμάκι. Μά όχι, όχι, αυτή δέ μπορούσε να ήταν άλλη ά-πό την "Ολγα. Ή ίδια, άλλωστε, τδ τδ είχε πει. «Έχω πάντα στο

σπίτι το μπουκαλάκι με το βερο-νάλ, θυμάσαι...». Τα ίδια της τδ λόγια. Πως μόπορεσε να ήταν άλ-λη;

Ή ύπηρετρία που είχε βγει με το δίσκο ξαναμπήκε.

— Ένας κύριος σάς γυρεύει, τδ είπε.

Της είχε πει να μη τόν δεχτεί, μά την ίδια στιγμή ο ξένος φάνηκε στο ά-νοιγμα της πόρτας. Ο Στέφανος ά-ναγνώρισε στο πρόσωπο του τόν ή-λικιωμένο κύριο που είχε ίδει λίγες μέρες πριν να βγαίνει άπό την πόρ-τα τδ πρώτου σπιτιού.

— ΕΠ —

— Τά ξαίρω όλα, τδ είπε. Δέν ξαίρω άν είσατε σείς ένας παλιάν-θρωπος ή εγώ ένας δυστυχισμένος. Ένα μόνο ξαίρω πως δέ μόπορεσα-τε σείς να την άγαπήσετε όπως της άξιζε...

Είχε πάρει το βερονάλ δυό άφες πριν. Ήρθε ο γιατρός μά ήταν πιά άργά. ΔΕ θά ζούσε πολύ άκό-μα. Μά, μόπορεσε να την προφτά-ση ζωντανή.

— Σας άγάπησε σάς, σάς λάτρευε, ένδ έμένα όυτε με λυπήθηκε καν. Τις έκανα όλες της τις έπιθυμίες. Και τις πιο τρελλές. Σάν την ά-ποψινή. Που είναι και ή τελευ-ταία της. Με έστειλε να σας γυ-ρέσω. Θέλει να σας δη πριν πε-θάνει...

Πήγε. Τη βρήκε στο κρεβάτι της ξαπλωμένη — το ίδιο κρεβάτι που λίγες μέρες πριν τδ είχε δοθεί. Τώρα κείνο τδ κορμί, τδ μεστό άπό πόθους, πάλευε με το θάνατο, που έφτανε σίγου-ρος, άδυσώπητος. Χρειάστηκε να γονατίση κοντά της, για ν' άκούση τη φωνή της ο Στέφα-νος. Μιά φωνή σβυσμένη. Κα-θώς ήταν σωσμένο και τδ βλε-μα της μέσα στα βαθιά καστα-νά της μάτια που βασιλευσαν σι-γά-σιγά. Πήρε το χέρι του με το δικό της που έτρεμε και τδ έφερε στα μάγουλά, στο πρόσωπό της. Το ά-κούμπησε στα χείλη της. Το έ-φερε στα μάτια της. Για κάμπο-σες στιγμές. Ό-ταν τδ άφισε να ξεφύγη, ο Στέ-φανος τδ έννοιω-σε ζεστό, ξανά άπό τα δάκρυά της.

Πόση ώρα πέ-ρασε. ΔΕ μόπο-ρεσε να ξαίρη. Κάποια στιγμή τδ ζήτησε να σκύβη πιο κον-τά της για να τδ μιλήσει.

— ΔΕ με πίστε-ψες, τδ λέει. Νόμιζες πως έ-λενα ψέμματα όποτε την έλλη-φορά. Μά τδ έ-λενα τδ έλεγα έλπίδα. Ούτε μόπορεσα να πε-σιμένω...

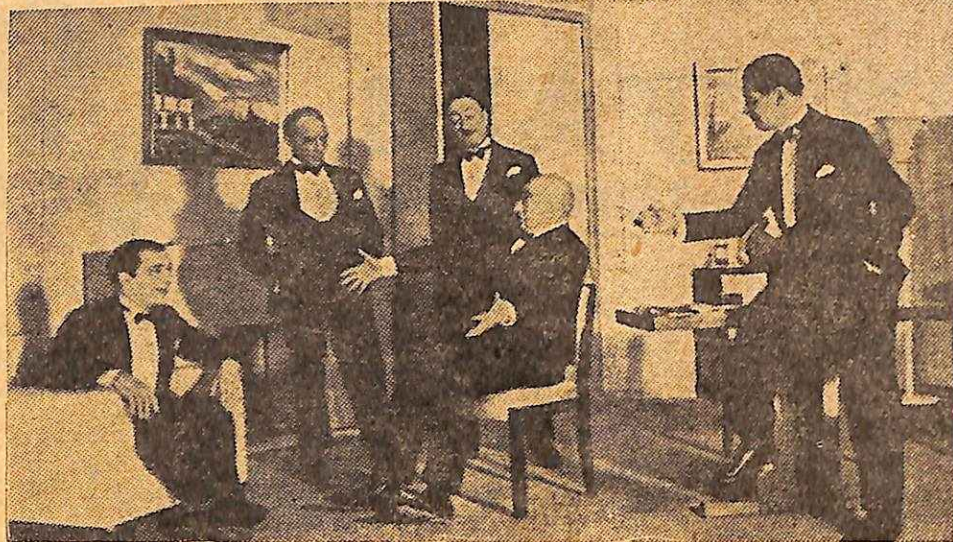
— ΕΠ —

Ή τρίτη συνάντησή των έγινε άλλου, ο ένω συναντήσε- ρα που ο Στέφανος είχε νοίκιασει.

Πέθανε μέσα στην άγκαλιά του

Πώς με δέχθηκε για μέλος

Η «Λέσχη της Ψευτιάς» συνεδριάζει...

Η ΛΕΣΧΗ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

Ένα συναρπαστικό ρεπορτάζ

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο μας για ένα παράξενο σύλλογο, την «Λέσχη της Ψευτιάς» που υπάρχει στο Ουίσκονσιν του Αμερικής. Η λέσχη αυτή δεν είναι μοναδική στον κόσμο. Υπάρχει και στην Γαλλία άλλη μία, και μας την αποκαλύπτει ο Γάλλος συνάδελφος κ. Δ. Φαραγκό.

Ίδου πώς αφηγείται την πρώτη του επίσκεψη στην λέσχη αυτή και την έγγραφη του ως μέλους της κατόπιν των απεριγρίπτων ψευμάτων που είπε.

Σ' ένα στενό του Καρτιέ Λατέν, βρίσκεται η «Λέσχη των Ψευτών». Μέλη της άνθρωποι των γραμμάτων, του χρήματος και των τεχνών. Δεν είναι όμως απαραίτητα τα τρία αυτά πράγματα για να γίνει δεκτός στην πρωτότυπη αυτή λέσχη. Αρκεί και μόνον να ξέρετε να λέτε ψέματα διαρκώς, χωρίς διακοπές και χωρίς κανείς να μπορέσει να σας αντιληφθεί.

Βουλευτάι και διπλωμάται δεν γίνονται δεκτοί στην λέσχη αυτή, γιατί είναι ένας σύλλογος έρασιτεχνών της ψευτιάς. Το υποψήφιο μέλος πρέπει να δώσει εξετάσεις ενώπιον των μελών του Συμβουλίου και μόνον αν ψευδοη καλά, γίνεται δεκτός.

Στον σύλλογο, λοιπόν αυτόν παρουσιάζονται ένα βροχερό απόγευμα.

Στην είσοδο με σταματά ένας θυρωρός με μεγαλοπρεπή στολή.

— Ο κύριος;

— Στην είσοδο με σταματά ένας θυρωρός

— Είμαι μέλος της λέσχης.

— Μου φαίνεται πως δεν συμβαίνει αυτό απαντά ο άνθρωπος. Το όνομά σας;

— Ουίλλιαμ Σαίξπηρ.

Μια στιγμή να σας αναγγείλω.

Σε λίγο επιστρέφει συνοδευόμενος από ένα νεαρόν κύριον, τον γραμματέα του συλλόγου.

— Είπατε ο διάσημος συγγραφέας; με ρωτά αυτός.

— Όλοιληρος.

— Περάστε.

Μετά δύο λεπτά, με παρουσιάζει στον

προέδρον του συλλόγου.

— Ο κ. Ουίλλιαμ Σαίξπηρ.

— Γράψατε δράματα, δεν είναι έτσι; με ρωτά ο πρόεδρος.

— Όχι, έχω εφεύρον το Τιμπουσσόν και το παστοκύνδων.

— Α, ναι, βέβαια... κάνει ο κ. πρόεδρος προφανώς λιανοποιημένος.

Τώρα με πλησιάζει ο γραμματέας:

— Είπατε παντρεμένος;

— Όχι τώρα. Παντρεύτηκα όμως εξ φορές.

Η πρώτη μου γυναίκα τρελλάθηκε, η δεύτερη αυτοκτόνησε καταπίνοντας μια καραμέλλα, η τρίτη έπεσε από το ύψος του σπιτιού στον δρόμο και έμεινε ξερή, η τετάρτη πέθανε από συνάχι, η πέμπτη φαγώθηκε από το θόρυβον σέλας, σε μια έκδρομή μας στα περίχωρα του Παρισιού και η έκτη με την έδωμη είναι στίτι μου!

— Οι γονείς σας ζουν ακόμη;

— Δεν ξέρω. Δεν τους πρόφτασα όταν είχα γεννηθεί εγώ, εκείνοι έλειπαν ταξίδι. Πέθανε όμως χθές μια θεία μου από πονοκέφαλο.

— Σας άφησε περιουσία;

— Πώς! Το ανάκτορο του Κεραμεικού, το Πάνθεον, την Ακαδημία και μισό υποκαλί κολώνια.

Εκείνη τη στιγμή, σηκώνεται ανάμεσα από τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής ένας γέρος κύριος, πολύ ευγενικός και με πλ-σιάζει. Ήταν κατασυντηρημένος.

— Πείτε μου κύριε, ποιά λέγει, μήπως κοπιπλάτησατε μαζί στα 1952 στην λίμνη της Κωνσταντίας;

— Λάθος κάνετε κύριε, δεν ήμουν εγώ αλλά η νιαγιά μου!

Ο γέρος τότε ρίχτηκε στο λαιμό μου φωνάζοντας:

— Αδελφούλα μου! αδελφούλα! μου, σε αγαπούσα επί τέλους!

Από τότε φαίνεται η καλή μου.

Αποφασίζω να γίνω μέλος του συλλόγου και έχω ήδη από την γραμματέα μια πενήντα από τα γραμμάτια να με πείσουν.

Κι, από τότε, με πείθει να γίνω μέλος της λέσχης αυτής.

Δ. ΦΑΡΑΓΚΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο περίφημος μυθογράφος Λαφονταίν είχε γράψει κάποτε μια όπερα, την «Αστράια» την οποία και έδωσε σε κάποιο θέατρο. Στην προεμιέρα, ο Λαφονταίν καθόντανε αγνώριστος μεταξύ των θεατών και χαμουριόταν. Αυτοί κυρίες που καθόνταν δίπλα του τον έβλεπαν να χαμουριέται και τον κύτταζαν παράξενα.

Ο Λαφονταίν που τις αντιμετώπιζε να τον ντυτάζον, τους λέγει:

— Με συγχωρείτε κυρίες μου, αλλά είναι να μη χαμουριέται κανείς; Δεν είδα πού άναρε έργο στη ζωή μου!...

— Τι λέτε αυτού; Κάνει η μία από τις κυρίες. Το έργο είναι πολύ όραίο, το έχει γράψει, άλλωστε, ο κ. ντέ Λαφονταίν.

— Γι' αυτό είναι τόσο άνηθο!

— Τον ξέρετε λοιπόν τον ντέ Λαφονταίν για να τον βρίζετε έτσι; κάμνει η άλλη κυρία κατηγανακτισμένη.

— Και πολύ καλά μάλιστα, απαντά ο συγγραφέας. Έγώ είμαι!...

Ο διάσημος Γάλλος μουσικοσυνθέτης Μασσέν, είχε μια περιεργή αντιπάθεια στο μικρό του όνομα (τον έλεγαν Ιούλιον). Ουδέποτε το ανέφερε και στις κάρτες του έγραφε απλώς Κύριος Μασσέν. Ακόμη και στην διαθήκη του δεν παρέλειψε να εκδηλώσει την αντιπάθειά του, έγραφε:

«Αν η γυνή μου, η καμιά άλλη πόλη, δώσουν το όνομά μου σε κάποιο δρόμο, ή σε δημόσιο κτίριο, θέατρο κλπ., δεν θέλω να μ' αναφέρουν παρ'όλον τον Μασσέν, απλώς τίποτε άλλο».

Μια Ρουμανή ήθοποιος περαστική, προδών από το Παρίσι, πήγε να επισκεφθεί και τον διάσημο κωμωδογράφο Φενντώ, τον συγγραφέα της «Κυρίας του Μαξίμ». Για να τον ευχαριστήσει του λέγει:

— Έχω παίξει, σχεδόν όλες τις κωμωδίες σας στο Βουκουρεστί, στην Βραϊλα, στο Τσέρνοβιτς, στην Κραϊόβα, στην Καρεκούλα...

— Ό! Κυρία μου την διακοπεί ο Φενντώ, βεβαιωθείτε ότι δεν σας κρατώ την παραμικρή κακία γι' αυτό...

Ο Ραμπελαί, πήγε κάποτε να επισκεφθεί τον Πάπα Λέοντα Ι'. Ο Πάπας έδεχθη με μεγάλη ευγένεια τον μεγάλο σατυρογράφο και για να τον ευχαριστήσει του λέγει:

— Τέκνον μου, ξέρω ότι αγαπάς την καλοφαγία, γι' αυτό σε απαλλάσσω της νηστείας και σου δίδω την άδεια να τρώς ό,τι θέλεις ως το τέλος της ζωής σου.

Ο Ραμπελαί ευχαρίστησε τον Πάπα και βγήκε έξω από το ποτιφωτό γραφείο. Τον σταματά ο γραμματέας του Πάπα και του λέγει δίνοντας ένα έγγραφο με σφραγίδες:

— κ. Ραμπελαί, σας δίδω την δοϋλα που αποδεικνύει ότι έχετε την άδεια της Α. Αγιότητος για να μη νηστεύετε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώτατε, λέγει ο Ραμπελαί, αλλά μπορέιτε να κρατήσετε και τα δύο. Μου άρεσε και μόνον ο προφορικός λόγος της Αγιότητος!

— κ. Ραμπελαί, σας δίδω την δοϋλα που αποδεικνύει ότι έχετε την άδεια της Α. Αγιότητος για να μη νηστεύετε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώτατε, λέγει ο Ραμπελαί, αλλά μπορέιτε να κρατήσετε και τα δύο. Μου άρεσε και μόνον ο προφορικός λόγος της Αγιότητος!

— κ. Ραμπελαί, σας δίδω την δοϋλα που αποδεικνύει ότι έχετε την άδεια της Α. Αγιότητος για να μη νηστεύετε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώτατε, λέγει ο Ραμπελαί, αλλά μπορέιτε να κρατήσετε και τα δύο. Μου άρεσε και μόνον ο προφορικός λόγος της Αγιότητος!

— κ. Ραμπελαί, σας δίδω την δοϋλα που αποδεικνύει ότι έχετε την άδεια της Α. Αγιότητος για να μη νηστεύετε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώτατε, λέγει ο Ραμπελαί, αλλά μπορέιτε να κρατήσετε και τα δύο. Μου άρεσε και μόνον ο προφορικός λόγος της Αγιότητος!

— κ. Ραμπελαί, σας δίδω την δοϋλα που αποδεικνύει ότι έχετε την άδεια της Α. Αγιότητος για να μη νηστεύετε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώτατε, λέγει ο Ραμπελαί, αλλά μπορέιτε να κρατήσετε και τα δύο. Μου άρεσε και μόνον ο προφορικός λόγος της Αγιότητος!

— κ. Ραμπελαί, σας δίδω την δοϋλα που αποδεικνύει ότι έχετε την άδεια της Α. Αγιότητος για να μη νηστεύετε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώτατε, λέγει ο Ραμπελαί, αλλά μπορέιτε να κρατήσετε και τα δύο. Μου άρεσε και μόνον ο προφορικός λόγος της Αγιότητος!

— κ. Ραμπελαί, σας δίδω την δοϋλα που αποδεικνύει ότι έχετε την άδεια της Α. Αγιότητος για να μη νηστεύετε.

Τό σκίτσο που προδίδει

ΕΚΕΙΝΟ το απόγευμα, κατά τις έξη, καθόμουν έξω από το καφενείο. «Ντελά — Πάις» Ήταν χειμώνας και είχε νύχτωσει πρό πολλού. Είχα ξρθεί εκεί όχι από προτίμηση, αλλά για να πάρω ένα σκίτσο του δρόμου για την εικονογράφηση ενός ρεπορτάζ ενός συναδέλφου μου, σχετικό με τις κεντρικές λεωφόρους, το οποίο θα δημοσιευόταν έπειτα από μερικές μέρες σε μία από τις μεγάλες εφημερίδες.

Η κίνηση ήταν μεγάλη έπειδή πλησίαζαν οι γιορτές των Χριστουγέννων. Αρχισα άμέσως το σκίτσο μου, σημειώνοντας μερικά μόνιμα: Τον άστυφύλακα στο σταυροδρόμι, τον έφημεριδοπώλη, μια άνθοπώλη, έναν γέρο τυφλό που έπαιζε φλάουτο με την μύτη του και το κίόσκι με τους άγοραστές που στάθμευαν εκεί.

Ετσι μαζεύω να φύγω όταν άκριβώς άπέναντι έγινε μια φασαρία, έπηκολούθησε συνωστισμός, και άκούστηκαν συριγματα άστυνομικά. Στη στιγμή έφθασε ένας άστυνομός, ό όποιος παραγκώνισε τους περιέργους και άμέσως σχεδόν φάνηκε πάλι μ' ένα σάμα ανάκρισις. Στην άρχή υπέθεσαν ότι οι θάνατοι προήλθαν από συμφορήν εξ αίτίας του κρούς. Όταν όμως ό λατροδικαστής Πιέρ έκαμε την νεκροψία, άπεδείχθη ότι όλοι οι άνθρωποι εκείνοι είχαν πεθάνει δηλητηριασμένοι.

— Είπατε άπίστευτο!

— Κι' όμως... δηλητηριάστηκαν μ' ένα μικρό άγκάθι που είχε σπληνωθεί στον αυχένα, στον λαιμό, ή στο μάγουλο του θύματος.

— Τα θύματα συγγένευσαν μεταξύ των;

— Το σκέφθηκα, αλλά όχι, δεν συνδέονταν. Φυσικά, ή άστυνομία έλαβε άσπρη μέτρα. Έδοθη διαταγή να μη γραφή τίποτε στον τίπο αν συμβή κανένας άλλος έτοιμος θάνατος. Οι Παρισίνοι μπορούν να πάθουν από πανικό αν μάθουν ένα τέτοιο πράγμα, έπειτα. Υπάρχουν τρελλοί, μανιακοί, που άσφαλώς θα σπεύσουν να κάμουν το ίδιο.

— Η γνώμη σου ποιά είναι;

— Δεν έχω γνώμη. Πρόκειται ν' άνευρεθί ό τρελλός ή οι τρελλοί άνάμεσα στις χιλιάδες του κόσμου, που περιφέρονται μεταξύ των έξη και έπτά ώρων, στις κεντρικές λεωφόρους. Είναι σαν να χητάς μια βελόνα μέσα σ' ένα σάο άχυρα.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

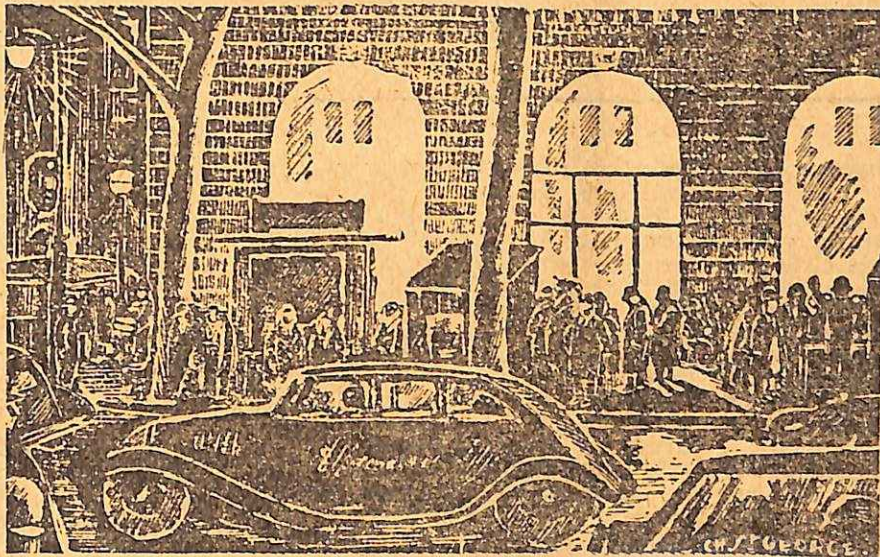
— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

Ένα περιπετειώδες διήγημα του Κ. Σαιν-Ζωρζ

— Άργησες φίλε μου, να τό προσέξης. Έγώ άσχολούμαι ήδη με την ύπόθεση. Πιστεύω ότι πολύ γρήγορα, ή Άστυνομία θα ζητήσει την ταπεινή συνδρομή μου. Δεν γνωρίζω πολλά πράγματα ακόμα. Οι δύο πρώτοι θάνατοι δεν έκαμαν έντύπωση στην Άστυνομία. Στον

Σαφνικά άπέναντι έγινε μια φασαρία και έπηκολούθησε συνωστισμός.

τρίτο όμως, ό φίλος μου Λεμπλάν παραξενευτήκε και έγινε μια μικρή ανάκρισις. Στην άρχή υπέθεσαν ότι οι θάνατοι προήλθαν από συμφορήν εξ αίτίας του κρούς. Όταν όμως ό λατροδικαστής Πιέρ έκαμε την νεκροψία, άπεδείχθη ότι όλοι οι άνθρωποι εκείνοι είχαν πεθάνει δηλητηριασμένοι.

— Είπατε άπίστευτο!

— Κι' όμως... δηλητηριάστηκαν μ' ένα μικρό άγκάθι που είχε σπληνωθεί στον αυχένα, στον λαιμό, ή στο μάγουλο του θύματος.

— Τα θύματα συγγένευσαν μεταξύ των;

— Το σκέφθηκα, αλλά όχι, δεν συνδέονταν. Φυσικά, ή άστυνομία έλαβε άσπρη μέτρα. Έδοθη διαταγή να μη γραφή τίποτε στον τίπο αν συμβή κανένας άλλος έτοιμος θάνατος. Οι Παρισίνοι μπορούν να πάθουν από πανικό αν μάθουν ένα τέτοιο πράγμα, έπειτα. Υπάρχουν τρελλοί, μανιακοί, που άσφαλώς θα σπεύσουν να κάμουν το ίδιο.

— Η γνώμη σου ποιά είναι;

— Δεν έχω γνώμη. Πρόκειται ν' άνευρεθί ό τρελλός ή οι τρελλοί άνάμεσα στις χιλιάδες του κόσμου, που περιφέρονται μεταξύ των έξη και έπτά ώρων, στις κεντρικές λεωφόρους. Είναι σαν να χητάς μια βελόνα μέσα σ' ένα σάο άχυρα.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

— Καί θα τό κατορθώσης;

— Το έλπίζω. Φύγε τώρα γιατί έχω έργασία, αλλά θα σε περιμένω στις 5½ στο καφενείο Ρισελιέ.

—Θά με μεταχειρισθής ως δόλωμα;

— Ίσως, είπε ό Μός γελώντας.

... ..

Συνεπής στο ραντεβού, άντάμωσα τον Ζερόμ Μός στο καφενείο μαζί με τον Λεμπλάν. Έπί τρία τέταρτα της ώρας, οι δύο μας περιφερόμεθα στους κεντρικούς δρόμους, κυττάζοντας προσεκτικά τους διαβάτες, άποφeyόντας τά πολύ φωτισμένα μέρη. Άλλοι όμιλοι μυστικών άστυνομικών έκαναν τον ίδιο περίπατο στα άπέναντι πεζοδρόμια.

Τέλος επιστρέψαμε άντιστρόφως στο καφενείο «Ρισελιέ». Ταυτοχρόνως συνεδόν ήρθε ό Λεμπλάν μ' έναν συνάδελφό του. Σε λίγο έφθασε κι' ένας τρίτος άστυνομικός ό όποιος κάτι είπε σ' αὐτί του Λεμπλάν.

— Μας ζητούν στο Θ' Τμήμα, είπε ό Λεμπλάν στον Μός. Υπάρχουν νεώτερα φαίνεται.

— Επίασαν τον δολοφόνο; ρώτησα με άφέλεια.

— Όχι, έφεραν τό έκτρο θύμα.

Επήγαμε στο άστυνομικό Τμήμα, όπου πολλοί άστυνομικοί ήσαν συγκεντρωμένοι και ό γιατρός Πιέρ είχε άρχισεί ήδη την εξέταση του νέου θύματος.

— Ποιά συνέβη ό φόνος; ρώτησε ό Ζερόμ.

— Έδώ κοντά. Στην γωνία της λεωφόρου Όσμάν. Μ' ένα άγκάθι πάλι πίσω στο δεξί αὐτί.

— Από πάνω προς τό κάτω, ή άπό κάτω προς άπάνω; ρώτησε ό Ζερόμ...

— Έκ των κάτω προς τά άνω. Έχετε καμιά ιδέα;

— Όχι, τίποτε. Αύριο όμως πρέπει να επιτηρήσουμε τις γωνίες των δρόμων άφού εκεί συμβαίνουν ποτε δεν μας πείθει ότι τά άγκάθια αυτά έχουν μπαχτεί με τό χέρι...

Ενώ μιλούσα, είχε πλησιάσει τον έπίθεωρητή, του ήρθε το καπέλλο και τό έφερε στο φως. Περίεργοι όλοι πλησίασαν.

— Ίδού, έξακολούθησε ό Ζερόμ ένα όμοιο άγκάθι άπάνω στο καπέλλο αὐτό. Την νυκτώσατε φθηνά!

— Ο άστυνομικός είχε γλωσσάσει.

— Έξηγηθήτε! φώναξε ό Διευθυντής της Άστυνομίας.

— Είναι άπλοῦστατο. Αφού βρήκαμε ένα άγκάθι στη κορυφή έσας, μ' ένα σφαλμα πιθανόν, μέσο στον όποιο φυσούν με δύναμη.

— Είναι άπίστευτο! φώναξαν όλοι.

Σύννεφα της τρελλής νοτιάς

Σύννεφα της τρελλής Νοτιάς άτρώγητ άπλωμένα
Τρεχαντηράκια άγέρινα με τά πανιά σκισμένα,
Παλιές μου άγάπες, που από μιά σκορπάτε σ' άλλην άκρηα,
Περήφανα στη μοίρα σας και δίχως μάταια δάκρυα,

Στά πέλαγα που νοίξανε για σας οι ούράνιοι θόλοι,
Τρεχαντηράκια άγέρινα χωρίς άραξοβολι,
Έκει που ταξιδεύετε, σε κάποιο τρεχαντήρι
Τραβάτε τη θλιμμένη μου ψυχή караβοκύρη.

Α. ΠΟΡΦΥΡΑΣ

— Τό πράγμα θα παρατηρείτο, πρόσθεσε ο Διευθυντής.

— Δεν έχετε άδικο, έξακολούθησε ο Ζερόμ. Άναφέρω άπλώς γεγονότα δίχως να έξετάσω αν είναι πιθανά. Μπορώ να προσθέσω ότι το άτομο αυτό είναι μικρού άναστήματος άφου όλα τ' άγκάθια έχουν κατεύθυνση εκ των κάτω προς τα άνω, και η τελευταία άποτυχία του σημαίνει ότι δυσκολεύεται στις κινήσεις του για να σημαδέψη άνέτως.

— Αυτό είναι όλο; ρώτησε ο Διευθυντής που δεν φαινόταν να συμμερίζεται τις ιδέες του Ζερόμ.

— Όχι, έχω να προσθέσω ότι πρόκειται για ένα άτομο μονάχα, άφου μόνον ένα έγκλημα την ημέρα γίνεται. Θα επαναλαμβάνει τις άποπείρες του ώσούτου επιτύχει το θύμα του. Όσο για τ' άγκάθια αυτά δεν προέρχονται από την Εύρώπη. Άνήκουν σ' ένα δενδρύλλιο κοινοτάτο στην Αυστραλία, που λέγεται Τοϋ —μπά. Τά μεταχειρίζονται οι Ιθαγενείς άφου βουτήξουν την αίχμη τους στο δηλητήριο και τά πετούν φυσώντας μέσα σ' ένα σωλήνα.

— Τό άτομο, λοιπόν, αυτό θα έχη ζήση σ' εκείνο τον τόπο; ρώτησε ο Ιατροδικαστής.

— Πιθανόν. Άλλά τó δηλητήριο αυτό υπάρχει εδω σε μερικά έργαστήρια για μελέτη.

— Ίσως να κλάπηκε, λοιπόν, από ένα εργαστήριο;

— Θα γίνη έρευνα παντού στα νοσοκομεία και στα άστυα γιατί τά έγκλήματα αυτά είναι δουλειές τρελλού άνθρώπου. Θα μάθουμε γρήγορα αν κανένας φρενοβλαβής προέρχεται από την Αυστραλία.

— Η παρουσία μου δεν είναι πιά άναγκαία εδω, είπε ο Ζερόμ. Θα έρθω πάλι αύριον τó μεσημέρι.

Φυσικά, έφθασα στην άστυνομία ταυτόχρονα με τον Ζερόμ. Η έρευνά έμεινε δίχως αποτέλεσμα. Δηλητήριο δεν είχε κλαπεί από πουθενά και από τά άστυα φρενοβλαβών μόνον έπτά άτομα είχαν ζήσει στις άποικίες. Οι τέσσαρες είχαν φύγει στις έπαρχίες, ένας άλλος είχε πε-

θάνει και τους άλλους δύο τους έπιτηρούσε ο άστυνομιά.

Η άπορία ήταν πως ο έγκληματίας πετούσε τ' άγκάθια. Βέβαια ένας σωλήνας πίπας άρικούσε, αλλά με την κίνηση που θά έκανε θά γινόταν άμέσως αντίληπτός. Τους είπα τότε ότι πιθανόν να τά πετούσε από κανένα παράθυρο ύπογειου.

— Τό σκέφθηκα, είπε ο Ζερόμ, αλλά οι φόντοι έγιναν κάθε φορά σε άλλο σημείο. Όχι, έπιμένω ότι ο άνθρωπος αυτός θα είναι πολύ κοντός, έκτός αν ήταν καθιστός.

Χωρίστηκα με τον Ζερόμ με την ύπόσχεση να τον συναντήσω την επομένη. Τον βρήκα με τον Λεμπλόν. Με πληροφορήσαν ότι υπήρχε και όγδοο θύμα.

— Ίσως να υπάρχουν και άλλα θύματα τά όποια δεν γνωρίζουμε. Μπορεί τó άγκάθι να σκάλωσε στην φορεσιά ενός άνθρώπου και να άγκυλώθηκε. έπειτα από μέρες όταν θέλησε να τó βγάλη. Τό περίεργο είναι ότι κανένα από τά θύματα δεν φώναξε.

— Τό δηλητήριο αυτό είναι κεραυνοβόλο, βεβαίως, ο Λεμπλόν, τó κέντρισμα είναι άνεπαίσθητο. Όσοι έτυχαν να βρεθούν κοντά στο θύμα δεν άντελήφθησαν τίποτε, εκείνοι που βάδιζαν από πίσω τον είδαν να κλονίζεται.

— Θα έπρεπε να έξετασθούν όσοι έτυχαν να παρευρεθούν.

— Είναι σχεδόν άδύνατον είπε ο Ζερόμ.

— Άφου οι άστυνομικοί που άπείχαν όλητα μόνον βήματα από την τελευταία άποπείρα δεν παρατηρήσαν τίποτε, είπε ο Λεμπλόν.

Εκείνη την στιγμή είπα τά λόγια που έπρόκειτο να ρίξουν φως στα σκοτάδια όπου δερνόμεθα πρό όκτώ σχεδόν ημερών:

— Άλλωστε, εγώ ο ίδιος δεν είδα τίποτε.

Ο Ζερόμ τινάχτηκε σαν να ήλεκτρίσθηκε. Με άδραξε από τó χέρι.

— Τι είπες; Παραεφρέθηκε σ' ένα άπό τά έγκλήματά αυτά;

— Ναί, στο πρώτο νομίζω, αλλά...

— Ηλίθιε γιατί δεν μου τó είπες;

— Ω! Βρισκόμουν στο άπέναντι πεζοδρόμιο και έκανα ένα σκίτσο...

— Ένα σκίτσο τίνος;

Τότε μονάχα άντελήφθηκα την βαρύτητα των λόγων μου. Έξήγησα στον Ζερόμ τί είχε συμβεί, πως είχα πάρει μιά εικόνα του δρόμου.

— Και ποδ βρίσκεται τó σκίτσο αυτό; ρώτησε ο Ζερόμ ζωηρά.

— Μά... στο σπίτι μου, μέσα σ' ένα φάκελλο.

Ο Ζερόμ μ' έμπασε σ' ένα ταξί που διάβαινε και όλοταχώς, με κίνδυνο να σκοτωθούμε, ενώ ο Λεμπλόν σφύριζε άκατάπαυστα για να μάς άνοιξουν τον δρόμο. φθάσαμε σε πέντε λεπτά στο σπίτι μου.

Η ώρα ήταν 5½. Προτού περάσει μιά ώρα, τó έννατο θύμα θά κοιτόταν στο πεζοδρόμιο.

— Γρήγορα βρήκα τον φάκελλο, πήρα τó σκίτσο και τó κυττάξαμε προσεκτικά οι τρεις μαζί.

— Δεν βλέπω τίποτε, είπα.

— Δεν είναι ευδιάκριτο, είπε ο Ζερόμ. Θυμήσου καλύτερα. Τι έβλεπες μπροστά σου;

Ξανάβλεπα τον άστυφύλακα της τροχαίας, τον έφημεριδοπόλη, την άνοητοψίδα, τó κιόσκι. Σιωπούσαμε, όταν ξαφνικά, μου ήρθε μιά λάμψη.

Καθόταν εκεί... σε μιά σκοτεινή γωνιά μιάς πόρτας. Κάτι μου έλεγε πως ήταν εκείνος, καθιστός σ' ένα σκαμνί... Όλοι οι διαβάτες τον έβλεπαν, αλλά κανείς δεν τον έπρόσεχε. Τόση ήταν η ταραχή μου ώστε δεν μπόρεσα να μιλήσω, μόνον με τó δάκτυλό μου έδειξα την γωνιά εκείνη.

Ο γέρος που παίζει φλάουτο! είπε ο Ζερόμ.

— Είμαι βέβαιος φώναξα ότι είναι αυτός!

— Γρήγορα! φεύγουμε! είπε ο Λεμπλόν.

Στις 6 βρεθήκαμε στην άστυνομία. Ήσαν όλοι συγκεντρωμένοι εκεί και μάς περίμεναν.

— Είναι παράλογο Μός, είπε ο Διευθυντής, πρόκειται για έναν άθωο γέροντα, είναι τυφλός και παίζει φλάουτο φυσώντας με την μύτη του.

— Ναί, είναι άπίθανον, είπε ο Μός, δεν έχουμε καμμία ένδειξη έναντίον του, κι όμως είμαι βέβαιος ότι είναι αυτός.

Πέρασαν είκοσι λεπτά φρικτής άγωνίας.

Στις 6.40 τó άστυνομικό αυτοκίνητο επέστρεψε. Κύτταξα από τó παράθυρο.

— Φέρνουν κάποιον άπάνω σε φορείο, είπα.

Η πόρτα άνοιξε και οι άνδρες άπέθεσαν τó φορείον άπάνω στο τραπέζι. Ο Λεμπλόν άκολουθούσε.

— Είχες δίκιο Μός, είπε έσκαμπάζοντας τó σώμα. Αυτός ήταν. Μόλις μάς είδε που πλησιάσαμε—δεν ήταν καθόλου τυφλός—κατάλαβε ότι είχε άποκαλυφθεί. Με μιά γρήγορη κίνηση έφερε τó χέρι στη τσέπη του.

Νόμισα ότι θά βγάλη περιστρεφόμενο φάναξα: «Παραδώσω!» Δεν έμυθε μόνον σωριάστηκε νεμολύ μπροστά μου. Είχε κεντηθεί κρός του μ' ένα άγκάθι. Είχε ένα μόνον του μ' ένα άγκάθι. Είχε ένα κουτί γεμάτο στη τσέπη του.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

— Ποιός μπορούσε να τον ύποπτευθ, είπε ο Μός. Θά τó είχε βρεί ως διασκέδαση ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

Κ. ΣΑΙΝ-ΖΩΡΖ

ΜΕΙΝΕ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά πήρες όλα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... Φαντάζομαι να μην έχεσσε τίποτα.

(Ρίχνει τó βλέμμα όλόγυρά της μέσα στο δωμάτιο. Όλα κεί μέσα προδίδουν άκαταστασία. Ντουλάπες άνοιχτές, συρτάκια τó ίδιο εδω και κεί σκόρπια ρούχα, μικροπράγματα, άνάκατα πάνω στο νι.βάνι, στις καρέκλες, στο χαλί).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είχα την έντύπωση πως θ' άργούσες κάπως περισσότερο...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, να τά μαζέψης ελ' αυτά. Και μέσα σε μισήν ώρα δεν έχει άπομείνει τίποτα που να μη χώρεσε στη βαλίτσα σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ν' άργούσες; Δεν ήταν κάτι που έπρεπε να γίνη; Σ' δεν τó είπες; Χτές άκόμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, έγώ... Είναι λέξεις που λέγονται με τόση ευκολία... όμως...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι άρκετό ότι λέγονται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άγουν σ' αυτά μας ύστερα κάπως άλιώτικα. Σά να μην είμαστε έμεις που τις έχουμε είπει...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι όμως είμαστε έμεις... Ποιός ο σκοπός να παίζουμε με τις λέξεις; Νά κάνουμε φιλολογία μαζί τους. Χτές άκόμα μιλούσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σάν άφαιρεμένος, σά να μιλή μόνος του): Όλα τελείωσαν πιά μαζί μας... Ότι μάς έδενε έσπασε... Πρέπει να χωρίσουμε...

ΕΚΕΙΝΗ: Με βγάζεις από τον κόπο να επαναλάβω τά ίδια σου τά λόγια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά θυμώμαι μόνος μου τόσο καλά...

ΕΚΕΙΝΗ: Είπες άκόμα πως θάπρεπε να χωρίσουμε γενναία... Χωρίς κλάμματα... Έσύ, τó έλεγες, δεν υπάρχει φόβος να κλάψης... Έγώ, πάλι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά μάτια σου είναι στεγνά...

ΕΚΕΙΝΗ: Σά να πιστεύω πως θά τ' άθελες να κλάω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκλαιγες άλλοτε τόσο εύκολα... Με τόσο άσήμαντες άφορμές...

ΕΚΕΙΝΗ: Ίσως έδωσα τά δάκρυα σε στιγμή μες άνώφελες. Και τώρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχεις πιά άλλα δάκρυα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι αυτό. Πρέπει να δεχώμαστε τή ζωή όπως έρχεται. Νά στεκώμαστε και να την περιμένουμε όπως μάς βρεί. Άσάλευτοι. Σά δέντρα. Είτε γυρεύει να μάς άγγίξη άνάλαφρα, να μάς χαϊδέψη, είτε, πάλι, γυρεύει να μάς χτυπήσει. Είναι τά ίδια σου τά λόγια αυτά, Στέφανε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πόσο τά περιγελάς...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντα με νόμιζες έλαφρή κι επιπόλαιη. Πάντα ότι γελοία. Γιατί είναι αλήθεια πως γελοία με τó κάθε τι. Σε κάθε τι που άκουνα, που μου έλεγες. Είς σ' ό-λα ένα χαμόγελο. Και σ' πάντα νόμιζες πως περιγελοούσα. (Παύση).

Καθώς τó νομίζεις και τώρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σημασία έχει τί νομίζω ή τί νόμιζα. Τί σημασία έχει τί πίστευα... Τώρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Χριστίνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Θά ήταν σά να περιγελοούσα την ίδια τή ζωή μου. Γιατί τά λόγια σου, τά χάδια σου, τά φιλήματα σου, κάθε σου σκέψη, κάθε σου, σκίρτημα, όλες τις λαχτάρες σου, όλα τά έχω ζήσει. Ίσως τó πιο μικρό τους κομματάκι. Μά όλα έχουν ένα τέλος. Και τó πιο όμορφο πράγμα ακόμα. Τό έλεγες κι' αυτό εσύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά δε θά-θελά να τó ξανακούσω τούτη τή στιγμή από τó στόμα σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Άκου, Στέφανε, μοιάζει σά να μη θέλεις να γίνη ό,τι γίγεται. Σά να μη θες να φύγω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν είναι έτσι όπως τó λές;

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε... τότε... Γιατί να παίζουμε Στέφανε. Με την καρδιά μας. Άκόμα και την τελευταία στιγμή... Νά μην έχουμε τó θάρρος να χωρίσουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά μην έχω εγώ, θάθελες να πής. Γιατί εσύ φεύγεις τόσο εύκολα. Σά να ήρθες χτές εδω μέσα. Σήμερα, ακόμα. Σά να ήρθες να κάνης μιά επίσκεψη και σε τούτο τó ίδιο τó δωμάτιο, έχουν περάσει όλοκληρα τρία χρόνια. Χριστίνα. Άφισέ με να σου μιλήσω. Τόν τελευ-

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι για μένα τó φως από μιάν άλλη...

νοι, άλλα και εξαγριωμένοι κατά του Δελενάρδου.

—Τί διάβολο! σκεφτόντουσαν. Τό ψωμί του θά το φάμε αν βγούμε στο θέατρο, και χαλάει έτσι τον κόσμο;

ΕΝΑ ΚΟΥΛΟΥΡΙ ΚΙ' ΕΝΑ ΤΣΑΙ-Ι.

Φυσικά χρειάστηκε να περάσουν δυο-τρία χρόνια για να καταλάβουν πόσο δική είχε ο Δελενάρδος. Τη στιγμή εκείνη όμως, με τη λαχτάρα που είχαν να γίνουν ήθοιοι, το μόνο που δεν μπορούσαν να σκεφθούν ήταν να εγκαταλείψουν τα καλλιτεχνικά τους σχέδια. Και δύο μήνες αργότερα ένεφανίζονταν σ' ένα συνοικιακό θέατρο που έπαιζε τη «Μαρία την Πενταγιώτισσα», έννοιεται ως κομπάρσοι, σε δύο ρολόγια ανάξια λόγου. Ένα μήνα αργότερα οι δύο φερέλπιδες ήθοιοι ακολουθούσαν ένα θέατρο, τού Παντοπούλου, που έφευγε για την Κωνσταντινούπολη. Εκεί όμως ήταν γραφτό να επαληθεύσει η θλιβερή προφητεία του Δελενάρδου. Ο θέατρος ναυάγησε και οι ήθοιοι αντιμετώπισαν μεγάλες πείνες. Μέρους ολόκληρες ο Αποστολίδης έτρεφονταν μ' ένα κουλούρι που του προσέφερε ο Βενιέρης και μ' ένα τσάι που τον κερνούσε η Ελένη Χέλη. Δράμα απερίγραπτο! Τέλος κάποιος θεατρικός επιχειρηματίας της Πόλης, ονόματι Γάδ, τον λυπήθηκε και του έδωσε τα ναύλα του για να γυρίσει άμέσως στην Ελλάδα.

Καταδοτασπισμένος έφθασε στην Αθήνα ο σημερινός πρωταγωνιστής του θέατρου Ανδρεάδης. Φυσικά, σαν άλλος άσωτος υιός, κατέφυγε στο σπίτι του. Δεν εσφάγγη βέβαια ο μάσχος ο σκευτός επί τη επιστροφή του, οι γονείς του όμως έζησαν εξαιρετικά, πολύ περισσότερο μάλιστα όταν άκουσαν τον Γιάννη να βεβαιώνει ρητώς και κατηγορηματικώς ότι είχε θεραπευθεί μια για πάντα απ' το πάθος του θεάτρου.

Αόγια! Τό πάθος έμεινε πάθος. Και σε πρώτη ευκαιρία ξαναφούντωσε φλογερώτερο από κάθε άλλη φορά. Δύο μήνες αργότερα ο Αποστολίδης ξαναγύρισε στο παλαιοσέμιο για ν' αρχίσει τη σταδιοδρομία του που επέπρωτο να τον φέρει τόσο ψηλά. Στην αρχή, επί τρία χρόνια έκτελλε χρέη δισκοφόρου, δηλαδή έπαιζε ρόλους δευτέρων υπηρέτων. Η στασιμότητα αυτή τον άπεγοήτευε, τον έφερνε σε απόγνωση. Όρες-ώρες του έρχότανε να τ' ακάσει κάτω και να φύγει απ' το θέατρο, ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω του. Ένα βράδυ όμως του 1915 ήρθε η τύχη να του χαμογελάσει. Τον κάλεσαν ξαφνικά κι' ανέλπιστα στο καμαρίνι της Κυβέλης — στις όποιες το θέατρο ανήκε τότε. Στο καμαρίνι αυτό βοίσκονταν την ώρα εκείνη η κ. Κυβέλη, ο σύζυγός της κ. Θεοδώριδης, η σημερινή πρωταγωνίστρια του Βασιλικού θεάτρου κ. Κατίνα Παξινού — που τότε βέβαια δεν είχε βγή ακόμη στο θέατρο — και ο σύζυγός της κ. Παξινός. Η κ. Κυβέλη χωρίς περιστροφές έρώτησε το νεαρό ήθοιο:

—Αναλαμβάνετε να παίξετε σε δύο μέρες ένα ρόλο έραστου στο έργο του κ. Παξινού;

Ο Αποστολίδης τ' άχασε προς στιγμήν. Ξαφνικά όμως θυμήθηκε ότι η κ. Κυβέλη συνήθιζε να παίζει διάφορες φάρ-

σες στους νεαρούς ήθοιους του θέατρου και ένοιωσε τον έαυτό του προσβεβλημένο.

—Δεν είμαι κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά! απάντησε με κάποια πίκρα.

ΤΟ «ΜΗΡΑΒΟ» ΤΗΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Χρειάστηκε να δοθούν εξηγήσεις για να αντιληφθώ ο Αποστολίδης ότι η πρότασις ήταν σοβαρώτατη. Και φυσικά δέχθηκε άσυζητητά. Το βράδυ εκείνο έμεινε άγρυπνος. Δεν κοιμήθηκε ούτε μια στιγμή. Και όταν τ' άρχισε η πρόβα, ήξερε το ρόλο του απ' έξω κι' άνακατωτά. Το είχε πάρει με την καρδιά του, είχε βάλει όλα του τα δυνάτα. Και τ' αποτελέσματα των προσπαθειών του δεν άργησαν να φανούν. Για μια στιγμή που γονατισμένος μπροστά στην Κυβέλη — όπως άπαιτούσε ο ρόλος — έκανε μια έρωτική έκμυστήρευση, η Κυβέλη, κατάπληκτη, έμβρόντητη απ' το άποκαλυπτόμενο ταλέντο του νέου ήθοιου δεν μπόρεσε να κρύψει τις έντυπώσεις της.

—Μπράβο σου, παιδί μου! τού είπε. Δεν το περίμενα πως θά ήσουν τόσο καλός.

Ο έπαινος αυτός ήταν το κλειδί που του άνοιξε την μεγάλη θύρα προς την έπιτυχη και τη ύμνη σταδιοδρομία.

Το 1922, αφού στο μεταξύ πολέμησε στο Μακεδονικό μέτωπο και στο Μικρασιατικό, αφού έδούλεψε σε διάφορους θέατρος, πρό πάντων έπιθεωρησιακούς, προσελήφθη από το θέατρο Μαρίκας Κοτοπούλη, ως ζέν προεμί κι' έφυγε άμέσως για τουρνέ στην Αίγυπτο. Εκεί υποχρεώθηκε να παίζει μέσα σε 45 βραδύς 45 διαφορετικούς ρόλους — και όλους με έπιτυχία. Το ρεχόρ αυτό έκαμε βέβαια μεγάλη έντύπωση. Όταν ο θέατρος έπέστρεψε απ' την Αίγυπτο, η Φωτεινή Δούη έτρεξε στην αδελφή της και της είπε:

—Μαρίκα μου, ο Αποστολίδης είναι σπουδαίος. Δεύτερος Μέγγουςλας.

ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Λίγες ημέρες αργότερα η κ. Κοτοπούλη του ένεπιστέυε το ρόλο του Ορέστη στην «Ηλέκτρα» του Χόφμανσταλ, με την οποία θά ξαναφαινότανε στο θέατρο έπειτα από μακρά άποχή. Στην πρώτη πρόβα περίμενε τον Αποστολίδη άποθέωση. Η κ. Μαρίκα δεν ήξερε πως να εκδηλώσει τον ένθουσιασμό της. Φιλιά, έναγκαλισμοί, έπαινος, χειροκροτήματα. Αυτή τη σκηνή δεν πρόκειται να την ξεχάσει ποτέ στη ζωή του ο Αποστολίδης. Όπως δεν θά ξεχάσει και τ' άόγια που τού είπε λίγους μήνες αργότερα η μητέρα της Μαρίκας, Ελένη Κοτοπούλη, όταν τον είδε να παίζει στην «Ιφιγένεια εν Ταύροις» το ρόλο του Πυλείδη.

—Βέ Γιάννη, τού φώναξε από μακριά, κι' αν έρθω εγώ όλες τις σκάλες του «Δημοτικού Θεάτρου» για να σε φιλήσω, θά πη ότι είσαι σπουδαίος!...

Σ' όλες τις μεγάλες καλλιτεχνικές προσπάθειες που έγιναν τα τελευταία χρόνια, συμμετέχε ο Αποστολίδης. Στο θέατρο της «Ελευθέρας Σκηνής» — ποιος θά ξεχάσει την δημιουργία του στον «Ερωτόκριτο»; — στο θέατρο Μαρίκας—Κυβέλης, τελευταία στο θέατρο της κ. Κατερίνας Ανδρεάδης. Παντού καλός, παντού θαυμάσιος, παντού ξεχωριστός!

Τό παίξιμό του τό διακρίνει η εύγενεια, η φυσικότητα και τό κέφι. Ως ήθοιοις, ως καλλιτέχνης γνήσιος ο κ. Αποστολίδης. Είναι υποκείμενος σε άθροισμα ήθους κι' ένθουσιασμού, χάρις εις τα όποια ένσαρκώνει καμμία φορά τούς ρόλους με μια πνοή άσυνήθιστη. Η έμφάνισις του, οι χειρονομίες του, η προφορά του ακόμη έχουν μια πολιτισμένη νότα που τού έχει δημιουργήσει τόσους θαυμαστάς. Η φωνή του τέλος, φωνή βαρυτόνου, με πλούσιο μέταλλο, είναι άσφαλώς απ' τις ωραιότερες φωνές της νεοελληνικής σκηνής. Χαίρεσαι να τον άκούεις.

ΚΑΡΔΙΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ!...

Ός άνθρωπος, είναι μια χρυσή καρδιά. Τύπος μπόξι, με όλα τα προτερήματά κι' όλα τα ελατώματα ένός γνησιού μποξι. Ευαίσθητος, ευερέθιστος, γλυκομίλητος, γεμάτος ένθουσιασμούς. Στο καβάλιο τού έρωτα έπιτυχίες άτελείωτες. Λίγο ακόμη και θά ήταν έννας Αθηναίος Δόν Ζουάν. Ευσυγκίνητος καθώς είναι, δεν άργεί να έρωτευθώ και μάλιστα κατάκαρδα. Έννοιεται ότι είναι και λίγο άσπατος, στο αισθηματικό βέβαια πεδίο. Άλλά αυτό είναι η ιδιότης όλων εκείνων που φύσει ή θέσει συγκαταλέγονται στην τάξη των καρδιοκατακτητών. Έρωτοτροπεί με τό παραμικρό, με την ελαφρότερη ένδειξη. Η άδυναμία του άλλου αὐτή έχει γίνει άφορμή διάφορων παθημάτων του, από τα όποια τό ωραιότερο είναι εκείνο που έπαθε σε κάποιο χορό.

Μια κυρία που φορούσε ντόμινο και μάσκα τον κύτταξε δυο-τρεις φορές με περιπάθεια. Ο άγαπητός φίλος συνηθήθηκε καθώς ήταν φυσικό, από την έκδηλωση. Και έννοιεται την πήρε από κοντά. Έγστερα από μισή ώρα η μυστηριώδης κυρία λιγωμένη απ' τ' άγλυκόλογα που της έλεγε ο ωραίος εκείνος καβαλλιέρος — γιατί, να πούμε τού στραβού τό δίκιο, είναι ωραίος ο Αποστολίδης — έγεργε λιγωμένη στην άγκαλιά του καλλιτέχνη, που ήταν κατενθουσιασμένος βέβαια απ' την καινούργια του κατάκτηση.

Αίφνης, ώ! αίφνης — όπως θά έγραφε σε άνάλογη περίπτωσις ο Δουμάς πατήρ — καταστροφή καταστροφών ήλθε να συντρίψει τ' άόρια όνειρα τού έρωτιδέως. Μόλις έτράβηξε την μάσκα της άγνωστου και έσκυψε, με μια αυθόρμητη κίνηση, προς τό πρόσωπό της, ζητώντας τ' άχέλια της, άνεπήδησε έντρομος, ώσαν να τον είχε δαγκώσει φίδι. Η μυστηριώδης κατάκτησή του δεν ήταν παρά μια γοργά, άσχημη, με πλαδαρό, σταφιδισμένο πρόσωπο που ένέπνεε ρίχι και άποτροπισμό!

Ο Αποστολίδης με τρέμοντας πόδας άπεμακρύνθη, τραβήχθηκε, έφθασε στην πόρτα και τόκοψε λάσπη. Για να όρκισθώ πως δεν θά έκανε πιά κόρτε σε μια κυρία που θά φορούσε μάσκα και ντόμινο. Έννοιεται ότι τέτοιου είδους όρκοι δεν είναι άπαραίτητο και να τηρούνται με άυστηρότητα. Τούλάχιστον αυτό πιστεύει ο κ. Αποστολίδης, ο όποιος, ως τό π' αλάδωμος, είναι τόσο βολικός για τ' παιχνίδια τού φτωχού εκείνου γιοι της Αφροδίτης.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Μια γυναίκα τραγουδούσε...

Διθηματικό διήγημα του Ρομπέρ Ματέ

ΕΧΕΙΣ μπρός σου τον πιο έλεινο άνθρωπο τού κόσμου... μοιβε ο φίλος μου, Ρέντ Ντεταλουά, κυττάζοντάς με κατ' ούριον. Τούρριξα ένα βλέμμα έρω-

—Τί με κυττάς έτσι, Πιστεύεις ότι σου λέω ψέμματα; Είμαι έννας δολοφόνος, τ' άκούεις; έννας έγκληματίας, έννα κτήνος...
—Ναι, σκότωσα μια γυναίκα... έπασάνισα, την υπέβαλλα σε μαρτύρια... κατόπιν την μαχαίρωσα... Σκέψου πόσο άθλιος πρέπει να είμαι...
Καθώς εγώ έξακολουθούσα να τον κυττάω έρωτηματικά ο φίλος μου μου διηγήθηκε την τραγική του ιστορία.

—Την ξέρεις τη Βρετάνη; Η γυναίκα μου δεν την ήξερε και με τραγώταν από καιρό να πάμε. Τέλος τ' αποφασίσαμε, την έστειλα όχτώ μέρες πρίν για να κανονίση τ' άξια της διαμονής μας, να θρηξενόχοι κλπ.
«Διαλέξαμε ως τόπο παραμονής τ' Κοκκέ. Είναι μια χαριτωμένη ακροάλη γής λουσμένη στη θάλασσα. Η γυναίκα μου ήταν από μια βδομάδα κιόλας εκεί όταν έφτασα εγώ.»

«Πόσο χαρούμενη είμαι που ήρθες, μου είπε την ώρα που με υποδέχτηκε. Δεν μπορεί να φαντασθώ κανείς πόσο όμορφο τόπο από αυτό έδω. Θά περάσουμε ωραία θά δής! Και με πήρε και άρχισε να μου δείχνει τ' άξιοθέατα μέρη τού τόπου.»

Τό βράδυ απ' την ταράτσα τού ξενοδοχείου μουείριξε έννα σπίνι.
—Έκει κάθεται μια παράξενη γυναίκα, μου είπε. Μου την σύστησε σε ξενοδόχος. Της υπεσχέθη να σε πάω να σε γνωρίση. Πάνε δυο χρόνια τώρα, που έχασε τό μοναδικό νια τής παιδί. Ήταν καλλιτέχνης... Και τί σύμπτωσις, την είχαμε άκούσει πολλές φορές να τραγουδά.
Δεν έξεπλάγην. Τον χειμώνα που γαίνουμε τόσο συχνά στο θέατρο... Και ούτε ζήτησα να μάθω λεπτομέρειες.

Μετά τό δείπνο, η γυναίκα μου έπέμενε να πάμε μια βόλτα με τό γεμάρι. Με παρέσυρε σ' ένα μέρος φεγγάτο γαρύφαλλα και τριαντάφυλλα.

—Άκουσε, μου είπε.
Μια γυναίκα τραγουδούσε... Κι' είχε φωνή γλυκειά, παθητική.

—Είμαι ραδιόφωνο; έρώτησα.
—Όχι.

—Γραμμόφωνο, τότε. Τί τό περίεργο βλέπεις σ' αυτό;
Η έραβιά ήταν ύπεροχη. Έφύσαγε έννα ελαφρό, μυρωμένο άεράκι και η φύσις ολόκληρη ήταν ευθισμένη στη σιγή. Ένοιωσα τό χέρι της γυναίκας μου να αϊχμαλωτίζει τό

δικό μου. Σιγανά μου είπε:
—Είναι η νεκρή... Άκου... Κάθε βράδυ... η μητέρα της τη ζωντανεύει για λίγο... Τί θλιβερό που είναι!...

Γυρίσαμε πίσω βουβόι. Η γυναίκα μου ήταν θαυμάσια συγκινημένη. Θέλησα να την ειρωνευθώ:
—Αν έμενες πολύ καιρό έδω, θά μάθαινες να μη μιλάς παρά για φαντάσματα και για στοιχειά

Όταν η Ναικ τραγουδούσε, και τ' άκού-
λιά ακόμη παύανε τό κελάημά τους.

—Σε παρακαλώ μη με κοιτάς, μου είπε. Αύριο θά πάμε μαζί. Και πραγματικά την έπομένη πήγαμε. Μας υπέδεχθη μια γυναίκα αρκετά νέα ακόμη, με πρόσωπο άρτιόδοτο, αλλά με κατάλευκα μαλλιά. Μας έμπασε σ' ένα σαλόνι που οι τοίχοι του ήταν γεμάτοι πορτραίτα και πίνακες. Άπάνω σ' ένα πιάνο με ούρα ήταν η προτομή μιας νέας. Διέκρινα, στο βλέμμα της γρηάς, μια έκφραση λατρείας, την ώρα που τη παρατηρούσε.

—Αυτή! έκανε. Η άγαπημένη μου Ναικ.
Έγστερα στρεφόμενη προς τη γυναίκα μου, έξακολουθούσε.
—Σας εύχαριστώ που ήρθατε,

Δέχομαι τόσες λίγες επισκέψεις τώρα που εκείνη δεν υπάρχει πιά... Τί τ' άθέλετε... Τά χρόνια και η ηλικία άπομακρύνουν τούς φίλους... Μας μιλούσε για την νεκρή γαλήνια, ήρεμα.

—Ήταν τόσο όμορφη! Όταν τραγουδούσε και τ' άκούεις ακόμα παύ... Ήταν όλη μου η ζωή, σ' αυτήν σπριζόνταν όλες μου οι έλπίδες... Άλλά είχε έννα μεγάλο κακό, που ήταν γραφτό να την σκοτώση μια ή τόσο άγνη και ή τόσο άπότης μου την πήρε.
Με κινήσεις άργες ή δυστυχισμένη μητέρα έβαλε μια πλάκα στο γραμμόφωνο.

—Άκούστε την έδω... στην άρια της Αφροδίτης. Πόσες φορές δεν τό τραγουδούσε, παίζοντας ή ίδια πιάνο.

«Ξανάελα, άγάπη, ξανάελα...» Μόλις σταμάτησε τό γραμμόφωνο ή πονεμένη μητέρα μας προσκάλεσε να περάσουμε στο διπλανό δωμάτιο.

—Τό δωμάτιό της... έκανε. Έδω... Ένας λυγμός την έδίκοψε. Άμ... λητη μας έδειξε μια εικόνα.

—Η μικρή Ναικ μου, έκανε άναστενάζοντας. Στην ηλικία αυτή την λέγαμε «Αννα—Μαρία. Έδω, οι χωριάτες την φώναζαν Ναικ. Της άρεσε τόσο αυτό τό όνομα που με παρακαλούσε να την λέω κι' εγώ... Ιδέστε την...δεν ήταν παρά δεκα-

χτώ χρονών...» Ο Ντεταλουά έστάθηκε. Ήταν φανερό πως θά τού ήταν κουραστικό να έξακολουθήσει. Άλλά ήταν φανερό έπίσης ότι έννοιωθε την ανάγκη να έξασπρη, να μιλήσει.

Και συνέχισε ύστερα από λίγο.
—Εκείνη τη στιγμή, φίλε μου, νόμισα πως δεν ήμουν πιά εγώ ο ίδιος. Είχα καρφώσει τ' άχέλια μου στο πορτραίτο σαν να ήμουν μαγνητισμένος. Αυτή... που την είχα ξεχάσει... που ούτε τό όνομά της δεν είχε ξυπνήσει την παραμικρή θυξανάβλεπα. Και ένώ τ' άκούα την βούιζαν απ' τη ταραχή, άκουσα τη γρηά να λέη:

—Δεν έμαθα ποτέ ποιος ήταν αυτός ο άνδρας! Τού άφιέρωσα τ' άξια της... Τού χάρισε τη καρδιά της... και πέθανε...

—Ήταν μεγάλη καλλιτέχνης! έκανε η γυναίκα μου.

—Ναι, όποιονδήποτε ρόλο και άν έπαιζε φορούσε στο λαμό της έννα μενταγιόν. Ήταν ή φωτογραφία έρε μαζί της στο τάφο. Δεν τό άποχωριζόταν ποτέ.

Διασχίσαμε όλο τον κόσμο μαζί. Η Αμερική την λάτρευε σαν είδωλο. Ένα βράδυ, στις Ίνδιες, έννας Μαχαργιάς της πρόσφερε τ' άπειριουσία του, της έδωσε αυτό τό

μπριγιάν... Καί μ'ας έδειξε ένα λίθο
έξαιρετικού μεγέθους.
"Ήθελε νά τήν παντρευτή. Θά είχε
πεντακόσιες σκλάβες, έλέφαντες,
αυτόκινητα, πάρα πελώρια καί ά-
νάκτορα ταπετσαρισμένα με χρυσά-
φι. Αύτη άρνήθηκε.
Αύτη τή φορά τόν λόγο τόν έλαθε
ή γυναίκα μου.

— Τήν άκούσαμε ένα θράδυ στήν
"Οπερα τού Καίρου. Θυμάσαι; καί
έστράφη πρὸς τὸ μέρος μου. Ήταν
τότε πού έκάναμε τὸ γαμήλιο ταξίδι
μας, καί είχα προσέξει πὸς κυττοῦ-
σε έξακολουθητικά πρὸς τὸ μέρος
μας. Κυρία, πιστέψτε με, δέν ζήλε-
ψα... ἀλλά τὸ λέω, έτσι ἀπλῶς. Με-
τά τήν πρώτη πράξη, τὸ διάλειμμα
παρατάθηκε πολὺ. Εἶπαν πὸς ἡ με-
γάλη καλλιτέχνης είχε ἀδιαθετήσει.
"Αλλὰ ἦταν περαστικό καί στήν ἐ-
πόμενη πράξη, ἀποθεώθηκε κυριολε-
κτικά.

— Νάί, θυμοῦμαι. "Υπέθεσα τότε
ὅτι τὸν είχε δὴ στήν αἰθούσα. Παν-
τοῦ τήν δεχόνταν με ένθουσιασμό,
ἀλλά ποτέ δέν τήν είδα εὐτυχισμέ-
νη. Θυμάμαι ὅμως ἐκεῖνο τὸ θράδυ,
πού έκλαιγε δυὸ ὥρες μες στο κα-
μαρίνι της.

Τὸ χέρι της γρη῏ς μ'ας έδειξε μιὰ
έταξερα τώρα ὅπου ἦταν ἀκουμπι-
σμένο ένα κουτί καί κάτω ένα προ-
σευχητάριο.

— Πολλές φορές ἡ Ναίικ γονάτιζε
ἐδῶ καί προσευχόταν. Σ' αὐτὸ τὸ
κουτί δέν υπάρχουν παρὰ δυὸ φά-
κελλοί καί δυὸ μαρμαρένα τριαντά-
φυλλα. "Εκεῖ κρύβεται τὸ μυστικό
τοῦ παιδιοῦ μου. Τὸ σεβάστηκα πάν-
τα. Ποτέ δέν θά θελήσω νὰ τὸ
ἀποκαλύψω.

"Αργά-αργά ξεαναγυρίσαμε στὸ
σαλόνι. Εγὼ ἔνοιωθα τήν ανάγκη
νὰ κλάψω, νὰ φωνάξω, νὰ φύγω μα-
κριά.

Ήταν σχεδὸν παιδί τότε πού τήν
έσφιγγα στήν ἑγκαλιά μου. Μὰ πό-
σο δέν μ' ἀγαποῦσε.

—Θά με ξεχάσεις, τὸ ξέρω, μοῦ ἔ-
λεγε... καί ὅμως σέ ἀγαπῶ τόσο...
"Α... πόσες φορές δέν μοῦχε πῆ: Σ'
ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ ὡς τὸ θάνατο!...
Τήν περνοῦσα δυὸ χρόνια. Ήταν
πολὺ ἀγνή γιὰ μένα πού δέν ἤξερα
ἀπὸ τήν ἀγάπη, πικρά ἐκεῖνο πού
μοῦ είχε ἀποκαλύψει ἡ φύσις.

Καί ἔφυγα, ξεχνώντας τίς ὑποσχέ-
σεις μου χωρὶς νὰ σκεφθῶ κἀν ὅ-
τι θά πονοῦσε πολὺ! Οὐτε τύψεις
δέν έννοιωσα ποτέ. Οἱ ἄνδρες, ὅστε-
ρον στὸ ζήτημα τῶν ἔρωτα, δέν ξέ-
ρουν ν' ἀγαποῦν ἀπεραντα, ἀπόλυ-
τα ὅπως οἱ γυναίκες.

"Αλλὰ θά ξεαναγυρίσω στὸ θέμα
μου.
Γυρίσαμε στὸ σαλόνι ὅπως σοῦ
εἶπα.

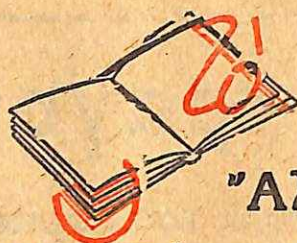
— Τί λέτε, λοιπόν; Δέν ἦταν ὁμορ-
φι; μ'ας ρωτοῦσε ἡ μητέρα της.

Καί σοδαρώτερα έξακολούθησε.
— "Όταν τὸ δυστυχισμένο μου παι-
δι θαρέθηκε νὰ σεργιανᾷ τὸν πόνο
τοῦ σ' ὅλη τή γῆ, θέλησε νὰ σταθῇ.
"Αγώρασε αὐτὴ τήν ἰδιοκτησία... Καί
νέα πλάκα στὸ γραμμόφωνο.

"Αμα τέλειωσε ἡ μιὰ μεριά, ἐγύ-
ρισε τὸ δίσκο ἀπὸ τήν ἄλλη.

— Εἶναι ένα τραγοῦδι τῆς Βρετ-
τάνης, μ'ας ἐξήγησε. Τὸ τελευταῖο
τετράστιχο εἶναι γραμμένο στὸν τά-
φο της!...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 64)

τὸ ἑλληνικὸ βιβλίον

"Αλκη Τροπαιάτη: ΗΡΩΕΣ

Χρ. Πύρπασου: ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὁ κ. "Αλκης Τροπαιάτης εἶναι πιά
ένας γνωστός διηγηματογράφος.
Μικρὰ προεργασία, μελέτη καί προ-
σεκτικό διάβασμα τὸν έκανε νὰ ἐξελεχθῇ
σὲ πραγματικὴν ἀποκάλυψιν. Διότι ἀλη-
θινὴ ἀποκάλυψις εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ κ.
Τροπαιάτη "Ηρώες πού ἐκκυκλοφόρησε
πρὸ ὀλίγου. "Όσοι παρακολουθοῦν ἀπλῶς
τὴν ἐργασίαν τοῦ συγγραφέα θά νομίζουν
πὸς πρόκειται γιὰ τὴν φυσικὴ συνέχεια
τῆς παραγωγῆς του πού ἐκδηλώθηκε στὰ
1936 μετὰ τὰ "Δευτερία διηγήματα".
"Όστόσο ὅμως μιὰ τέτοια διαπίστωση
δέν θά ἦταν συνετή. Οἱ "Ηρώες δέν
εἶναι συνέχεια τῆς ἰδίας ἐργασίας. Εἶναι
ένα ἅμα εἰς μήκος, ένα ἅμα πού ἔση-
μείωσε καταπληκτικὴν ἐπίδοση. Δύο χρό-
νια χρειάστηκε ὁ συγγραφεὺς γιὰ νὰ πά-
ρῃ «φόρα». Καί φαίνεται πὸς τήν ἔπηρε
γιὰ καλὰ ὥστε νὰ παρουσιάσῃ ένα πρᾶ-
γματικά ἄριστο βιβλίον.

Καιὸς ὅμως εἶναι ν' ἀφήσωμε τό...
ἀθλητικὸν ρεπορτάζ. Γιατί πρέπει νὰ το-
νισθῇ ἅπ' ἀρχῆς ὅτι δέν πρόκειται γιὰ
τόμο διηγημάτων. "Απεναντίας ἔχωμε ἑ-
νὰ συγκροτήμα— ἄς τὸ ποῦμε ἐπί—μιὰς
νουβέλλας ἐκτεταμένης καί δυὸ διηγημά-
των. Τὸ γραμματικώτερον στήν ἱστο-
ρία αὐτὴ εἶναι ὅτι ἡ νουβέλλα δηλαδὴ
οἱ "Ηρώες ἔχει σὰν φυσικὴν συνέχεια
τὸ δεύτερον διήγημα, τοῦ «Απρίλη» καί
παρακάτω τὸν «Δεῦτερον Απρίλη».

Στὴν πραγματικότητά λοιπὸν ὑπάρχει
μιὰ συνέχεια, δηλαδὴ μιὰ συγκροτημένη
νουβέλλα, σὲ τρία μέρη.

"Όστόσο δέν θά ἦταν πρὸς τιμὴν τοῦ
κ. Τροπαιάτη εἰάν θεωροῦσα τὴν ἀναμφι-
σβήτητη αὐτὴν πρωτοτυπία ὡς τὸ μεγα-
λύτερον ποσὸν τοῦ βιβλίου. Διότι ἐκεῖ-
νο πού ἀξίζει στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι τὸ
ἐξαιρετικό, τὸ στρογγύ ὅλος τοῦ συγγρα-
φέα. Ὁ τρόπος πού ὁ ἥρωας ἀντιοβι-
ογραφεῖται, πού ἀναλύει τὰ αἰσθημάτα
του, ἡ βαθιτάτη μελαγχολία πού ὑπάρ-
κει μέσα στὸ ἔργο, ὁ ἐλαφρὸς ρομαντι-
σμός, ὁ πεσιμισμός, ἡ ζωντανὴ ἀπεικόνι-
σις τύπων.

"Όλόκληρο τὸ βιβλίον εἶναι γεμάτο
παρατηρητικότητα. "Εκεῖνο πού διακρίνει
τὸν νέον συγγραφέα εἶναι τὸ χρώμα,
ἡ ἡθογραφικὴ ἀπόδοσις, ἡ ζωντάνια. Ὁ
μολογῶ πὸς πῆρα νὰ διαβάσω τὸ βιβλίον
τοῦ κ. Τροπαιάτη κατὰ καθήκον. "Αλλὰ
καθὼς προχωροῦσα, καθὼς γύριζα τίς
σελίδες μπόρεσα νὰ μπῶ στὸ νόημα τοῦ
βιβλίου, νὰ τὰ αἰσθανθῶ, ἀπὸ τότε αἰ-
σμαλωστικὰ κυριολεκτικά, ἔτσι ὥστε
νὰ φθάσω ὡς τὴν τελευταία σελίδα.

Συμπέρασμα: Ἡ πωχὴ ἑλληνικὴ πα-
ραγωγή καί ἡ ἀραιὰ στρατιά τὸν "Ελ-
λήνων γραφόντων— τῶν γραφόντων κα-
λά, έννοεῖται— ἐπλουτίσθη ἀπὸ ένα τα-
λέντο. Ἡ ὑποστήριξις καί ἡ παρακολού-
θησις τοῦ νέου συγγραφέα εἶναι καθήκον
ὅλων τῶν Ἑλλήνων πού διαβάζουν.

Δ. ΧΡΟΝ.

Λ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐκκυκλοφόρη-
σε μιὰ ἀρκετὰ συμπαθητικὴ συλλογὴ ποι-
ημάτων τοῦ νέου ποιητοῦ κ. Χρ. Πύρ-
πασου οἱ «Στιγμές Ἀγάπης».

Εἶναι ένας τόμος 32 σελίδων μ' ένα
προλογικὸ σημεῖωμα τοῦ κ. Δ. Μπόγγρη
καί περιλαμβάνει 18 ἐν ὅλῳ τραγοῦδια.
Ὁ κ. Πύρπασος εἶναι ἀπὸ τοὺς νέους
ποιητὰς πού ἀρχίζουν ἤδη ν' ἀκούγονται.
Γιὰ τὴν πώλησιν τοῦ κ. Πύρπασου ὁ-
πως φαίνεται στίς «Στιγμές Ἀγάπης» θά
εἶχε κανεῖς νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἑξῆς:

Δέν τῷ λείπει οὔτε ἡ τραφερότης οὔ-
τε τὸ αἰσθημα οὔτε τὸ λυρικὸν ταλέντο.

Προσπαθεῖ—φρονίμως ποῖων— ν' ἀπο-
φύγῃ τὰς συμπεληγὰδας τῆς σοδαρᾶς ποι-
ήσεως καί παίρνει ένα δρόμο μεταξὺ τοῦ
ἐλαφροῦ καί τοῦ σοδαροῦ τραγοῦδι.οῦ.
Δημιουργεῖ δηλαδὴ ένα «τύπον» εὐκολο-
χώνευτον καί συμπαθητικὸν τραγοῦδι.οῦ
ὅπως π.χ. τὸ τραγοῦδι τοῦ «Νιάχ-Νιάχ»
πού εἶναι πολὺ καλὸ στὸ εἶδος του καί
ἀντιπροσωπευτικὸ νομίζω τῆς συλλογῆς.

Ἐν τούτοις ὁ Πύρπασος περαιοῦρεται
σὲ μερικὰ τραγοῦδια του.

Κάπου, κάπου ξεγινεῖται ὑπέκκων ἴσως
στοὺς οἰστρους του καί τίς βαθύτερες ἀ-
νησυχίες του καί καταπιάνεται μετὰ σοδα-
ρὰ θέματα, ὅποτε χάνει τὸν ἑαυτοῦ του:
Στὸ «Ενεχυροδανειστήριο» π.χ. (ὅπου
μανηγορεῖ σὲ πολυσύλλαβο στίχο σ' ἑ-
νὰ θέμα πού θά ἤθελε στακάτες ἐκφρά-
σεις σὰν τὰ δάκρυα πού χύνει ὁ κόσμος
τοῦ τραγοῦδι.οῦ) καί στήν «Προσευχὴ γιὰ
έναν Ἀλήτη», δίνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι
ἀνακατεῖ: σὲ ἀσκήμο κοκτέιλ, τὰ ἐκ-
φραστικά μετὰ σοδαρᾶς ποιήσεως καί ἐ-
λαφρὰ σατύρας καί δειχνεῖται ἀσυνεπὴς
καί πρὸς τὴν πρόθεσιν του ἀκόμη νὰ μὴν
δώσῃ οὔτε σοδαρὸ οὔτε ἐλαφρὸν τραγοῦ-
δι. Χάνει δηλαδὴ τὴν... συνταγὴν του!

"Όστόσο ὁ Πύρπασος δείχνει πὸς ἔχει
«συρμαγιά» καί γιὰ καλὴν ποίησιν. Ὁ ἑ-
σωτερικός του κόσμος φαίνεται πλουσιός
καί ἡ ποιητικὴ διάθεσις δέν τοῦ λείπει.

Θά εἶχε νὰ τὸν κατηγορήσῃ κανεῖς γιὰ
κάποια σχετικὴ φτώχεια στὰ μέτρα του.
(ἐκεῖνο τὸ πεντάστιχο, πολυσύλλαβο
μάλιστα, πού πολυχρησιμοποιεῖ δέν τὸν
ἐξυπηρετεῖ), γιὰ μερικὲς χασμοδιου-
λες καί ἀσυμμετρίες πού ἄφησε ἀπὸ τὸ ξε-
φύγουν καί γιὰ τὸ ὅτι τὰ θέματά του
δέν τὰ ἐξαντλεῖ δίνοντας τὴν ἐντύπωσιν
ὅτι... ἔπειτα συνέχεια.

Ὁ Πύρπασος γενικά βρίσκεται στὸ
στοιχεῖο του ὅπου «δημιουργεῖ» τὸν τύ-
πο τοῦ ἡμισοδαροῦ τραγοῦδι.οῦ καί ὅπου
κατορθώνει νὰ μὴ μεπρδέσῃ ἀπλῶς τὸ σο-
δαρὸν μὲ τὸ ἐλαφρόν.

"Αν μωρὸς δὲ νὰ δώσῃ περισσότερο
χρῶμα στίς εἰκόνας του—ποιήσῃ δηλαδὴ
ἔστω καί ἐλαφρῇ, στὸ ντεκόρ τοῦ τρα-
γοῦδι.οῦ του αὐτοῦ, ὥστε νὰ πάψῃ νὰ
φαίνεται τὸ τραγοῦδι.οῦ του σὰν ἑμμετρο-
σκέτο ρεπορτάζ τότε θά ἔχῃ πλήρως ἐ-
πιτύχει τὸν «τύπο» τοῦ τραγοῦδι.οῦ πού
πάει νὰ μ'ας δώσῃ... "Εκεῖ τείνει καί ἡ
χρῶμα τὰ μέσα νὰ τὸ καταφέρῃ.

Σ ΤΗΝ Βιέννη ἐτοιμάζεται ένα
καλλιτεχνικὸ μνημόσυνο τῆς
μεγάλης ἡθοποιῆς "Ελίας
Βολγκεμύτ, τῆς πιδ μεγάλης
ἡθοποιῆς τῆς αὐστριακῆς σκηνῆς
πού δικαίως είχε ἐπονομασθεῖ ἡ Σά-
ρα Μπερνάρ τῆς Αὐστρίας.

Εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια ἦ-
ταν ἡ "Ελσα Βολγκεμύτ πρωταγω-
νίστρια τοῦ Μπουργκτέατερ τῆς Βι-
έννης, ἐνὸς ἀπὸ τὰ πιδ φημισμένα
δραματικά θέατρα τοῦ κόσμου.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1937 ἐωρτάσθη ἡ
εἰκοσιπενταετηρίς τῆς με έντελῶς
ἐξαιρετικὰς τιμᾶς. Τὸ ὄνομά της εἶ-
χε γίνει περιφώνη καί ἔξω ἀπὸ τὰ
σύνορα τῆς Αὐστρίας, Στὸ Λονδίνο,
στὸ Παρίσι καί σὲ ἄλλα μεγάλα
καλλιτεχνικά κέντρα τῆς Εὐρώπης
ἡ "Ελσα Βολγκεμύτ είχε δρέψει
καλλιτεχνικὲς δάφνες καί είχε ἀπο-
κτήσει τὴν φήμην ὅτι ἦταν μιὰ ἀπὸ
τίς πιδ δυνατές διερμηνεύτριες τῶν
προσώπων τοῦ Ρακίνα καί τοῦ
Σαίξπηρ. "Αξάφνα ὅμως οἱ θαυμα-
σταὶ τῆς πληροφορήθηκαν ὅτι ἡ "Ελ-
σα ἀπεφάσισε νὰ μὴ ξαναεμφανι-
σθῇ ἀπὸ σκηνῆς καί λίγο καιρὸ ἀρ-
γότερα ἐφθάσε ἡ τραγικὴ εἰδησις
ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἡ κοινωνία
τῆς Βιέννης ἔμεινε κατάπληκτη. Ἡ
"Ελσα Βολγκεμύτ δέν ἦταν μόνον
διάσημη ἡθοποιός. Ήταν καί κυρία
τῆς αὐστριακῆς ἀριστοκρατίας, χά-
ρις στὸν γάμο της μετὰ τὸν κόμητα
Τούν-Χόχενσταίν, έναν ἀπὸ τοὺς πιδ
ποληοὺς ἀριστοκράτες τῆς Εὐρώ-
πης. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ἡ "Ελσα ἦ-
ταν πασίγνωστη καί γιὰ τὴν ἐξαι-
ρετικὴν φιλανθρωπικὴν τῆς δράσιν.

Ἐδινε τακτικώτατα παραστάσεις
ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν καί ἔ-
κανε πάντοτε τὸ καλὸ ὅπου μπο-
ροῦσε.
Οἱ ἄνθρωποι πού τὴν γνώριζαν
καί ἐρχόντουσαντακτικά σὲ ἐπαφὴ
μαζί της λένε ὅτι ἡ "Ελσα Βολγ-
κεμύτ είχε καταληφθεῖ τὸν τε-
λευταῖο καιρὸ ἀπὸ μεγάλη με-
λαγχολία, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδαν
στὸ ὅτι ἔβλεπε τὸν καιρὸ νὰ περ-
σθῇ ὅτι ἔβλεπε τὸν θάνατον ἀπὸ πλησί-
νῃ καί καταλάβαινε ὅτι πλησί-
αζε ἡ ἐποχὴ πού θά ἀναγκαζό-
ταν νὰ ἀφήσῃ τὸ θέατρο καί νὰ
παύσῃ νὰ δρέπῃ δάφνας. Ἡ ἰδέα
αὐτὴ φαίνεται ὅτι τῆς ἦταν ἀνυ-
πόφορη καί προτίμησε νὰ θέσῃ
τέρμα στήν ζωὴ της προτοῦ φθά-
σῃ ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἡμέρα. Θε-
λησε νὰ πεθάνῃ ἐπάνω στὸ μεσουρά-
νημα τῆς καί ὅχι ὅστερ' ἀπὸ
τὴν δύση της. Αὐτὸ ἀποδεικνύε-
ται ἄλλως τε καί ἀπὸ μιὰ τελευ-
ταία ἐπιθυμία πού διετύπωσε
σὴν διαθήκη της. «Ἡ τελευταία
μου θέλησις εἶναι, ἔγραψε, νὰ
ταφῶ μετὰ τὰ ροῦχα πού φοροῦσα
στὸν πιδ ἀγαπημένο μου ρόλο,
στὸν πιδ λόγο αὐτὸ ζητῶ νὰ μοῦ
Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ζητῶ νὰ μοῦ
φορέσουν τὸ φόρεμα πού φοροῦσα
στὸν ρόλο τῆς «Μαρίας Στού-
αρτ».

Οἱ πολυάριθμοι φίλοι πού είχαν
ὑπολογίσει νὰ ἀπονείμουν νέες
τιμές στήν μεγάλη τραγωδίστα, θά
συγκεντρωθοῦν τώρα, σὲ λίγες
μέρες γύρω στὸν τάφο της γιὰ
νὰ κλάψουν γιὰ τὸν πρόωρο χα-
μό της.

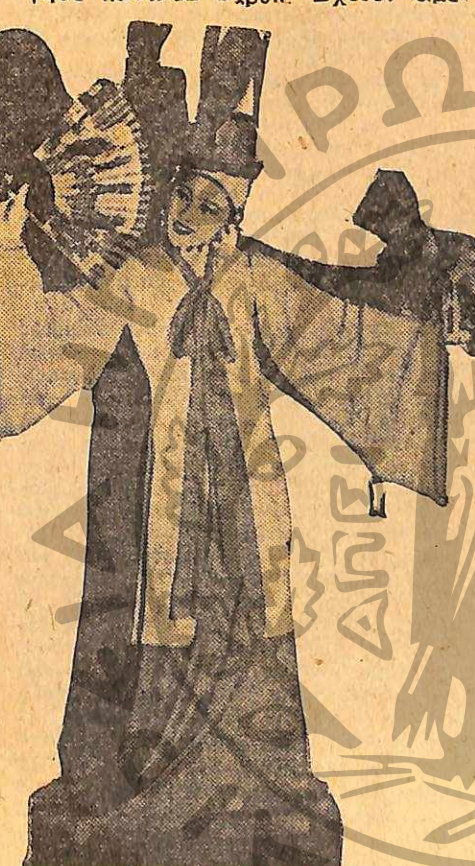
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Περισσότερο τραγικὴ ἂν καί
λιγώτερο γνωστὴ εἶναι ἡ ἱστο-
ρία μιᾶς ἄλλης μεγάλης ἡθο-

Χαρὲς καὶ λύπες τοῦ δεάτρου

Ἡ τραγικὴ μοῖρα μιᾶς μεγάλης αὐστριακῆς καλλι-
τέχνης. Τὸ μεσουρανημα ἐνὸς ἐξωτικοῦ ἀστέρος.

ποιοῦ πού πέθανε ἐπίσης πρὸ ὀλίγων
μηνῶν ἀσημὴ καί ἀγνωστῇ. Πόσο
μεγάλῃ ἦταν κάποτε ἡ φήμη καί ἡ
δόξα τῆς Μαῖυ Γιόχη ἀποδεικνύει
καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο μιὰ φωτο-
γραφία τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας
Ἐδουάρδου τοῦ 7ου πού εἶχε στήν
κατοχὴ τῆς ἡ διασημῆς ἡθοποιῆς
καί πού ἔφερε τὴν ἰδιόχειρο ἀφιέ-
ρωσή του: «Ὁ Ἐδουάρδος στήν
Μαῖυ. 1898». Ὁ Ἐδουάρδος ἦταν
τότε ἀκόμη ἰδιοδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ
θρόνου καί φαίνεται πὸς τὸν εἶχε
συνδέσῃ τρυφερὸ αἰσθημα μετὰ τὴν
μεγάλῃ καλλιτέχνηδα πού μεσουρα-
νοῦσε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὸ παγκό-
σμιο καλλιτεχνικὸ στερέωμα. Ἡ
Μαῖυ παντρεύθηκε ἀργότερα μετὰ τὸν
λόρδο Φράνσις Χόπε καί δέχθηκε
ἀπὸ τὰ χέρια του γιὰ γαμήλιο δῶρο
τὸ περίφημον διαμάντι «Χόπε», πού
καθὼς ἔλεγον ὀλοῖ, ἔφερε μεγάλη
συμφορὰ στὸν κάτοχό του. Ἡ Μαῖυ
Γιόχη ἀφήσισε τὸν θρόλο πού περι-
έβαλε τὸ διαμάντι αὐτὸ καί ζήτησε
μόνη της ἀπὸ τὸν λόρδο νὰ τῆς τὸ
χαρίσῃ. Ἡ συμφορὰ ὅμως δέν ἀρ-
γῆσε καθόλου ν' ἔρθῃ. Σχεδὸν ἀμέ-

Ἡ Σαί Σόκι «Ἡ κοῦκλα τῆς Κορέας»
μαγεύει σήμερα τοὺς Παρισίνοὺς μετὰ τοῦ
ἐξωτικοῦ χοροῦ της.

σως μετὰ τὸν γάμον της ἔχασε τὴν
θαυμάσια φωνή της στήν ὁποία ὡ-
φείλε ὅλη της τὴν φήμη καί τὴν δό-
ξα καί λίγο ἀργότερα πῆρε διαζύ-
γιο χάρις σὲ ένα φοβερὸ σκάνδαλο
πού ξέσπασε εἰς ὅρος της. Δέν
μόρεσε ποτέ της πιά νὰ ἀνακτήσῃ
οὔτε τὴν φήμη της οὔτε τὴν κοινωνι-
κὴ της θέσι καί λίγοι εἶναι αὐτοὶ
πού ἔμαθαν, έντελῶς τυχαίως τὸν
θάνατο μιᾶς παλῆς μεγάλης δό-
ξας.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΑΡΑΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

"Υστερα ἀπὸ αὐτὲς τίς δυὸ
τραγικὲς ἱστορίες ἄς μιλήσουμε καί
γιὰ μιὰν εὐχάριστη γιὰ νὰ μὴν κλεί-
σουμε τὸ σημεῖωμά μας μετὰ θλίβερά
πράγματα.

Ἡ Σαί-Σόκι, ἡ ζωντανὴ κοῦκλα
τῆς Κορέας, ἡ γυναίκα πού ζωντά-
νεψε τοὺς πιδ ὠραίους λαϊκοὺς καί
θρησκευτικοὺς χοροὺς τῆς Ἀπω Ἀ-
νατολῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ μαγεύῃ
τοὺς Παρισίνοὺς πού δέν χάνουν εὐ-
καιρία γιὰ νὰ τὴν ἀποθεώσουν. Τὴν
στιγμὴν πού στήν Ἰαπωνία, τὴν δεύ-
τερη πατρίδα της, ἀντιχεῖ ὁ θό-
ρυθος τοῦ πολέμου, καί ὁ κόσμος
ὁλόκληρος ἀγωνιᾷ γιὰ νὰ μάθῃ
πότε ἐπὶ τέλους θά τελειώσῃ τὸ
μεγάλο αὐτὸ δράμα πού ἔχει
στοιχίσει μέχρι σήμερα τὴν ζωὴ
ἐκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων
ἡ Σαί-Σόκι χορεύει καί τραγοῦ-
δαί στὸ Παρίσι σὰν νὰ θέλῃ νὰ
ἐξαγγεῖλῃ στὸν κόσμο ὁλόκληρο
ὅτι ἡ Ἰαπωνία δέν εἶναι μόνον ἡ
Αὐτοκρατορία τῶν κατακτητικῶν
πολέμων ἀλλὰ καί τῆς δροσιάς
καί τῆς χάριτος.

«Ὅταν ἀνέβηκα γιὰ πρώτη φο-
ρὰ στὴ σκηνὴ ὡς μικρὴ, ἀσημαν-
τὴ χορεύτρια— λέει ἡ Σαί-Σόκι—
εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσω
τὴν Ἰαπωνίδα χορεύτρια Ἀρτζεν-
τίνα. Ἡ ἀρμονία τῶν κινήσεών
της, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων,
ἡ ὑπέροχῃ τῆς ἐμφάνισις, με ἔ-
πεισαν ὅτι ὁ χορὸς εἶναι κάτι ἀ-
πεφάσισα νὰ ἀφοσιωθῶ μετὰ ὅλη
μου τὴν θέλησιν καί μετὰ ὅλες μου
τις δυνάμεις στὸν χορὸ. Ὄνει-
ρεύθηκα νὰ δημιουργήσω κάτι,
νὰ κάνω τὸ κοινὸν νὰ καταλάβῃ
ὅτι μιὰ χορεύτρια δέν εἶναι ένα
καλὴς γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα
τοῦ παρὰ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ
καλλιτέχνης, μιὰ δημιουργὸς ὁ-
πὼς οἱ ποιηταί, οἱ ζωγράφοι, οἱ
γλύπται. Ἡ ὑποδοχὴ πού μοῦ ἔ-
καμε τὸ Παρίσι, ἡ πόλις τοῦ μου ἔ-
πιδ καλλιτεχνικοῦ γούστου, με
πείθει ὅτι δέν κοπιάσα ἀδικῶς,
ΜΟΝΙΚ ΦΟΡΕΣΤΙΕ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ
ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟ-
ΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο οίκος Ντεβαρέν, ήταν τό σπουδαί-
τερο έμπορικόν σπίτι του Παρισιού. Άπα-
σχολούσε ένα πολυάριθμο προσωπικό και
τά κεφάλαιά του έφθαναν εις πολλά έ-
κατομμύρια φράγκα. Επί κεφαλής της
μεγάλης αυτής επιχείρησης πού καταγι-
νόταν με την βιομηχανία και τόν έμπορο
των άλεύρων ήταν μία γυναίκα, ή Κα
Ντεβαρέν, χήρα ενός άλλοτε φούρναρη.
Η χήρα Ντεβαρέν είχε ξεκινήσει από
πολύ χαμηλά, κατώρθωσε, όμως, χάρις
στό επιχειρηματικό της δαιμόνιο και την
προσωπική της εργασία νά ανεβή πολύ
ύψηλά και νά γίνη, την εποχή πού γρά-
φεται ή ιστορία αυτή, μία από τίς με-
γαλύτερες προσωπικότητες του οίκου
μικρού Παρισιού.

Η Κα Ντεβαρέν είχε δύο κόρες την
Ζάν και την Μισελίν. Η πρώτη ήταν
υιοθετημένη. Άτεκνη ή Κα Ντεβαρέν έ-
παι 15 χρόνια είχε υιοθετήσει την Ζάν κό-
ρη ευγενών πού είχαν καταστραφή. Όλί-
γο έπειτα, όμως, γεννούσε την Μισελίν.
Η Κα Ντεβαρέν άγαπούσε την Ζάν,
μιά ωραιολάτρη μελαχροινούλα με γαλανά
μάτια, άλλα έλάτρευε κυριολεκτικώς την
Μισελίν, πού ήτο αίμα της. Προσπάτη
λίγους ό άδάσκατος χαρακτήρας της,
της έκανε όλα της τά καπρίτσια και έ-
τρεμε γι' αυτήν, γιά την ύγεία της.

Τά δύο κορίτσια άγαπούσαν τό ένα τό
άλλο, ή Ζάν όμως ένοιωσε κάποια ζή-
λεια βλέποντας την προτίμηση της μητε-
ρας της γι' αυτήν. Μιά μέρα, μίν μπο-
ρώντας νά ύποφέρει περισσότερο, έδήλω-
σε ότι θά πήγαινε ταξίδ. στην Σκωτία.
Ζούσαν εκεί κάτω συγγενείς του πατέ-
ρα της και ή Ζάν έλπιζε νά την κρατή-
σει κοντά τους. Αύτοί, όμως δεν της
ή Ζάν υπέσχεσε στο Παρίσι. Στο Λον-
δίνο σέ κάποιο χωρό είχε γνωρίσει με έ-
νόν όποιον και συνταξίδευσε ως τό Παρί-
σι και τόν όποιον παρουσίασε στην μητέ-
ρα της. Από εκείνη την ήμέρα, ό Σέρ-
γιος Πανίν μπήκε στο σπίτι των Ντεβα-
ρέν στο όποιο έπρόκειτο νά παίξει ένα
όλο διάστημα.

Η Κα Ντεβαρέν, είχε σίς εργασίες
της και έναν νέον, πτωχόν, άλλα πολύ
έξυπνο και εργατικό, τόν Πιέρ Ντελα-
ρό, τόν όποιον έσπούδασε μηχανικό και
τόν προσέλαβε στην δουλειά της και τόν
άραβώωνισε άργότερα με την Μισελίν.
Σέ λίγον καιρό και άκριβώς όταν ή Ζάν
έπέστρεψε από την Σκωτία ό Πιέρ έφυ-
γε γιά τό Άλγέριο, όπου έπρόκειτο νά

εκτελέσει ένα έργο πού θά τόν καθιέρω-
νε πιά όριστικά ως μεγάλο μηχανικό.

Η Κα Ντεβαρέν είχε κι' έναν άνεψιό,
τόν συζύγου της, τόν Σαβινιέν Ντεβα-
ρέν, έναν τύπο κομψού τεμπέλη πού μο-
ναδική του δουλειά είχε νά τραγανίζει
τά χιλιάδικα πού κάθε τόσο ξεσάλωνε
από την θεία του.

Ένα πρωί του Μαΐου ό Σαβινιέν Ντε-
βαρέν παρουσιάστηκε στο μέγαρο της θεί-
ας του, και ζήτησε νά την ιδί. Όπως,
όμως, έκρινε ήταν άπασχολημένη με τόν
υποδιευθυντή του Γενικού Λογιστηρίου
του Κράτους, ό Σαβινιέν πήγε στο γρα-
φείο του κ. Μαρετάλ, ενός από τούς ύ-
παλλήλους της επιχείρησης και έπιασε
κουβέντα μαζί του γιά νά περάσει ή ώρα.
Οί δυο νεοί συνομιλούν και ό λόγος έρ-
χεται και στον Πιέρ. Ο Σαβινιέν πού
ζηλεύει τόν νέο μηχανικό, λέγει ότι ά-
σχημα έκανε ό Πιέρ φεύγοντας μακριά
από την άραβωνιαστική του, γιάτί έ-
δώ, κάποιος άλλος νεαρός προσπαθεί νά
τού την κλέψει.

Ο Μαρετάλ χαρακτηρίζει θυμωμένος
ως σικοφαντία όλα αυτά και λέγει ότι
ό Σέργιος Πανίν— γιάτί περί αυτού έ-
πρόκειτο— είχε νά φανή τρεις θδομάδες
από τό σπίτι. Και γιά ν' αλλάξουν κου-
βέντα, ό Μαρετάλ, μιλεί γιά την Ζάν.
Κάποιος θαύπλουτος φίλος του σπιτιού,
θαύπλουτος όσο και ταιγιοκόντης ό τρα-
πέζιτης Καϊυρόλ, την είχε ζητήσει σέ γά-
μο, άλλα ή Ζάν άγνωστο γιάτί δεν δέ-
χτηκε.

Ο τραπέζιτης, όμως, είναι έλίμνος
άνθρωπος και ή άρνησις της Ζάν δεν θά
τόν άφοπλίσει. Καθώς μιλούσαν, εμφανί-
ζεται ή Κα Ντεβαρέν. Ο Σαβινιέν όπως
συνήθως, άρχίζει πάλι νά της μιλά γιά
τά μεγαλεπήβολα σχέδιά του, ή Κα Ντε-
βαρέν, όμως, τόν εξαποστέλλει άφού
πρωτα τόν εφώδιασε μ' ένα καλό χρημα-
τικό ποσόν. Σέ λίγο επισκέπτεται την Κα
Ντεβαρέν ό τραπέζιτης Καϊυρόλ. Δεν έρ-
χεται αυτή την φορά γιά τόν έαυτό του
άλλα γιά κάποιον άλλον: τόν Πρίγκηπα
Σέργιο Πανίν. Έχει γνωρίσει έν τώ
μεταξύ μαζί του καλά και έρχεται νά με-
σολαβήσει γιά νά τού δώση ή Κα Ντε-
βαρέν την Μισελίν, ή όποία έχει άρχισεί
ήδη νά συνηθίη τόν ωραίο πρίγκηπα.

Η Κα Ντεβαρέν όμως, δεν θέλει νά
άκούση τίποτε και δηλώνει ότι ή Μισε-
λίν είναι άραβωνιασμένη με τόν Πιέρ
Ντελαρό. Η Μισελίν όμως, την όποία
καλεί λίγο έπειτα της δηλώνει ότι άγαπά
τόν πρίγκηπα και με δάκρυα στά μάτια
την παρακαλεί νά δώση την συγκατάθεσή
της. Η Κα Ντεβαρέν όποιασδήποτε
στιγμήν διαμνήσκει τού πρίγκηπος νά
φύγη γιά λίγον καιρόν από την Γαλλία
και θάχα μετά την επάνοδό του την όρι-

στική άπάντηση. Ο πρίγκηπς φεύγει ά-
μέσως γιά την Άγγλία.

Η Κα Ντεβαρέν γράφει τότε τού Πι-
έρ, ότι αν δεν θέλη νά βοη στην έπι-
στροφή την Μισελίν παντρεμένη με κά-
νένα άλλον, νά έπιστρέψη άμέσως στην
Γαλλία. Ο Πιέρ έπιστρέφει και ή
Κα Ντεβαρέν πού είχε πληροφορηθή την
άφιξη του από τόν Καϊυρόλ, τρέχει εις
συνάντησίν του. Την ίδια ώρα όμως, και
ό Πιέρ πηγαίνει στο σπίτι της. Έκει
βρίσκει τά δυο κορίτσια με τόν Καϊυρόλ
και τόν πρίγκηπα Σέργιο Πανίν πού
είχε έπιστρέψει έν τώ μεταξύ και αύ-
τός. Ο Καϊυρόλ κάμνει τάς συστάσεις.
Ο πρίγκηπς έρριξε πρὸς τόν Πιέρ μιά
ματιά άφ' ύψηλόν.

4ον

ΕΝ χωρούσε καμμία άμφιβολία
έτι αυτός ό ωραίος, ψηλός νέος,
ήταν ό αντίπαλός του. Άν μπο-
ρούσαν νά σκοτώσουν οί ματιές,
ό πρίγκηπς Σέργιος θά έπεφτε την ίδια
στιγμή νεκρός. Ο Πανίν κατάλαβε πο-
λύ καλά τίς σχέσεις τού Πιέρ. Γιά τόν
λόγο αυτό, γύρισε πρὸς την Μισελίν και
της είπε:

—Νομίζω ότι ή κυρία μητέρα σας δέ-
χεται άπόψε. Θά έχω λοιπόν την τιμή
νά έρθω νά της ύποβάλω τά σέβη μου.

Υστερα άπεχαιρέτησε μ' ένα χαμόγε-
λο τίς δύο δεσποινίδες και κάνοντας μιά
ελαφρή τυπική ύπόκληση μπροστά στον
Πιέρ, έφυγε συνοδευόμενος από τόν Καϊ-
υρόλ. Η Μισελίν αισθάνθηκε κάποιο βά-
ρος νά φεύγη από επάνω της, καθώς τόν
είδε νά άπομακρύνεται. Υπέφερε τρομε-
ρά όσο βρισκόταν ανάμεσα σ' αυτούς τούς
δύο άνδρες πού άνηκε και στους δύο, στον
ένα χωρίς σέ μιά ύπόσχεση και στον άλ-
λον από άφοσίωση. Καθώς έμεινε όμως
μόνη με τόν Πιέρ, άνέκτησε όλη της
την ψυχραιμία και αισθάνθηκε πραγματι-
κή λύπη γιά τόν δυστυχισμένο αυτό νέο
πού περνούσε γιά χάρη της τόσο σκληρές
στιγμές.

Προχώρησε σιγά πρὸς τό μέρος του
και παίρνοντας τό συνηθισμένο παλτό υ-
φος της, τού έσφιξε τό χέρι, λέγοντας:

—Είμαι πολύ εύχαριστημένη πού σέ
ξαναβλέπω, καλέ μου Πιέρ και ή μαμά
θά χαρή πολύ άμα σέ ξαναϊδθ. Ήμασταν
τόσο άνήσυχες γιά σένα. Είχαμε μήνεις
νά μάθουμε νέα σου.

Ο Πιέρ προσπάθησε νά φανή άδιάφο-
ρος:

—Τό ταχυδρομείο είναι τόσο άτακτο
έχει κάτω, είπε.

—Η Άφρική φαίνεται έν τούτοις νά
είναι πολύ ωραία. Ένα όλκληρο χρόνο
τόσα δεν μπορούσες νά ξεσκάλασες από
έκει.

ΠΑΝΙΝ

ΤΕΡΡ. ΟΝΕ

—Έκανα ό,τι μπορούσα γιά νά φέρω
εις πέρας την δουλειά πού μου είχαν ά-
ναθέσει και νομίζω ότι έπέτυχα. Τούλά-
χιστον όσον άφορά τό καθήκον μου, προ-
σέθεσε μ' ένα βεβαιωμένο γέλιο.

—Άγαπητέ μου Πιέρ, έπενέθη στο
σημείο αυτό ή Ζάν πού δεν είχε μιλήσει
ως την στιγμή. Έρχεσαι από την χώρα
της Σφιγγός. Σέ είδοποιώ λοιπόν ότι ύ-
πάρχει εδώ κάποιο αίνιγμα πού πρέπει
νά λυθθ.

—Ποιό;

—Έκείνο πού κρύβεται μέσα σ' αυτήν
την καρδιά, είπε ή Ζάν, άκουμπώντας τό
δάχτυλό της επάνω στο στήθος της Μι-
σελίν.

—Από μικρό παιδί έχω μάθει νά δια-
βάζω τά μυστικά αυτής της καρδιάς, εί-
πε ό Πιέρ.

Η φωνή του έτρεψε όμως ελαφρά, κα-
θώς κυττούσε την Μισελίν πού βρισκό-
ταν σέ άμηχανία.

Η Ζάν άναστήκωσε τούς ώμους της
και είπε:

—Ποιός ξέρει; Τόσον καιρό πού λεί-
πεις, μπορεί νά έχουν αλλάξει πολλά
πράγματα.

Υστερα από τά λόγια αυτά, ή Ζάν ά-
πομακρύνθηκε, στέλνοντας ένα φιλικό
χαίρετισμό πρὸς τόν Πιέρ. Έκείνος πε-
ριμένα νά άπομακρυνθθ λιγάκι και ύστε-
ρα, γυρίζοντας πρὸς τό μέρος της μνη-
στής του, της είπε σέ τόνο ζωηρό:

—Μισελίν, θέλεις νά σοι είπω την λύ-
ση τού αίνιγματος; Δεν μ' άγαπάς πιά.

Η Μισελίν ένοιωσε ένα ρίγος σέ όλο
της τό κορμί. Η έπίθεσις τού Πιέρ έρ-
χόταν πολύ ξαφνικά. Έπρεπε νά εξηγη-
θού άμέσως. Όλον τόν καιρό θά ύποδε-
σάνιζε ή ιδέα με ποιόν τρόπο θά ύποδε-
χόταν τόν Πιέρ και πώς θά δικαιολογώ-
ταν άπέναντί του. Και νά πού είχε φθά-
σει ή κρίσιμη στιγμή. Είχε σκεφθθ τόσα
και τόσα πράγματα πού θά τού έλεγε,
άλλα την στιγμή αυτή δεν έβρισκε τίπο-
τα γιά νά τού άπαντήσει.

Καταλάβαινε ότι ή μεταβολή πού εί-
χε έπέλθει στα αισθήματά της, ήταν μιά
άληθινή προδοσία έναντίον τού Πιέρ. Έ-
νοιωσε ότι ό άνθρωπος αυτός ήταν ένα ά-
νω όθυμα, ένοιωσε ότι είχε διαρρήσει
άπέναντί του πού θά ξεσπούσε ή βαθεϊά
την στιγμή πού θά ξεσπούσε ή βαθεϊά
πληγωμένη καρδιά του.

—Πιέρ, φίλε μου, άδελφέ μου, τοί
είπε.

—Άδελφός σου; Άπήντησε με πικρία
ό Πιέρ. Ήταν λοιπόν γραφτό νά γυρίσω
ως άδελφός σου;

—Ακούγοντας τά λόγια αυτά, πού εξέ-
φραζαν όλες τίς σχέσεις τού άραβωνια-

στικού της, ή Μισελίν έμεινε βουδθ. Έ-
νοιωσε ότι κάτι έπρεπε νά ειπθ γιά νά ύ-
περασπίση τόν έαυτό της. Ένοιωσε ότι
από στιγμή σέ στιγμή μπορούσε νά έμ-
φανισθ ή μητέρα της και τότε, ανάμε-
σα σ' αυτήν και στον άραβωνιαστικό
της, θά έχανε όλη την ύπόθεσί της. Η
στιγμή αυτή ήταν άποφασιστική. Έπρε-
πε νά ύπερασπίση τόν έρωτά της.

—Γιατί νά φύγης; ρώτησε μελαγχολι-
κά τόν Πιέρ.

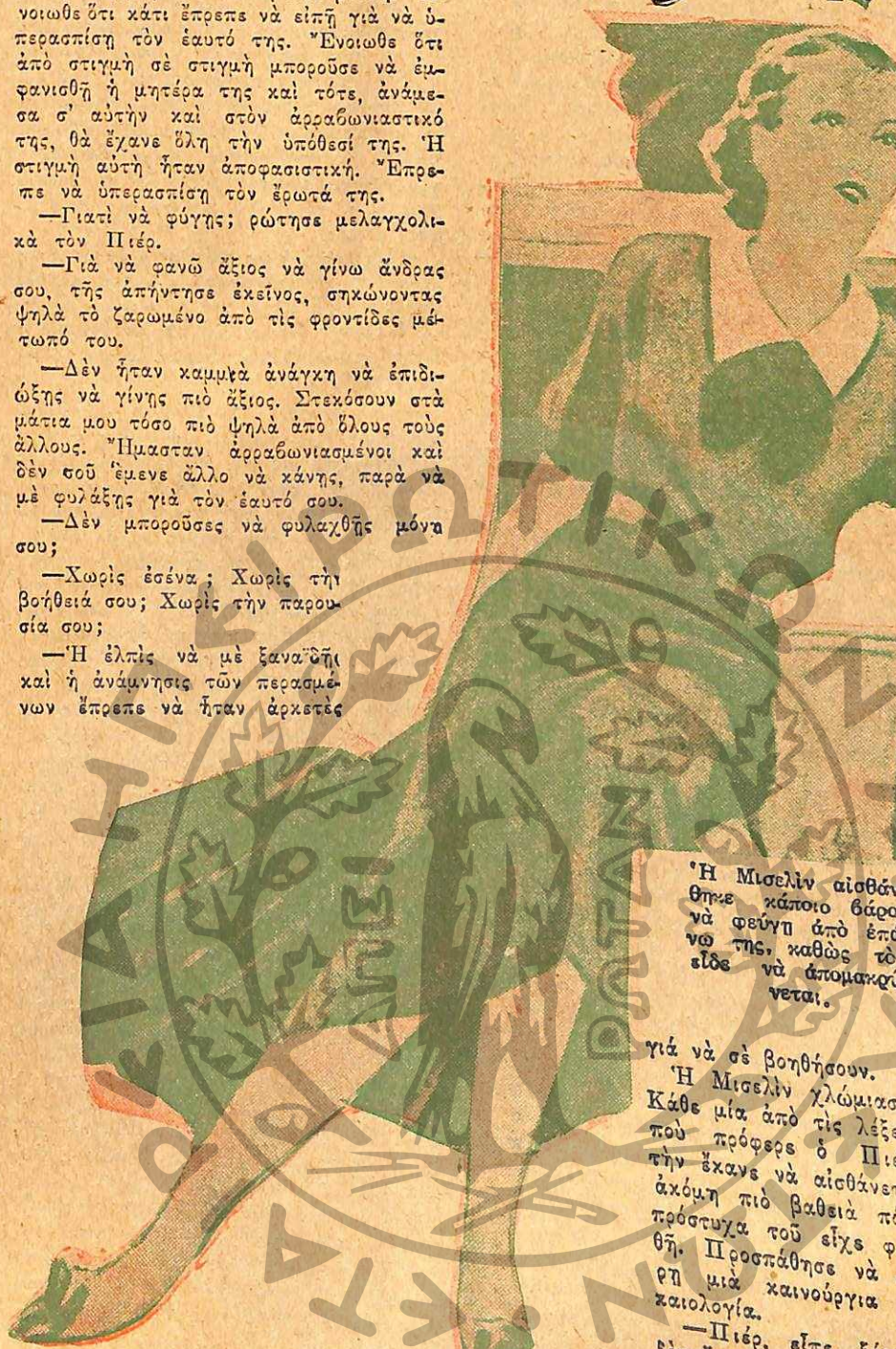
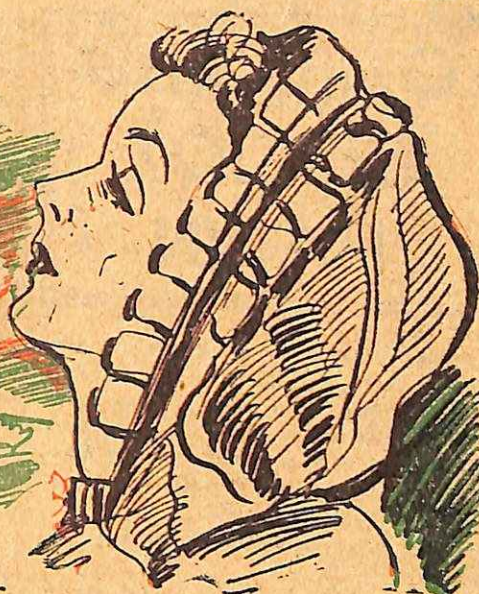
—Γιά νά φανθ άξιος νά γίνω άνδρας
σου, της άπήντησε έκείνος, σηκώνοντας
ψηλά τό ζαρωμένο από τίς φροντίδες μέ-
τωπό του.

—Δέν ήταν καμιά άνάγκη νά έπιδι-
ώξης νά γίνης πιά άξιος. Στεκόσουν στα
μάτια μου τόσο πιά ψηλά από όλους τούς
άλλους. Ήμασταν άραβωνιασμένοι και
δέν σου έμεινε άλλο νά κάνης, παρά νά
με φυλάγης γιά τόν έαυτό σου.

—Δέν μπορούσες νά φυλάγθης μόνη
σου;

—Χωρίς έσένα; Χωρίς την
βοήθειά σου; Χωρίς την παρου-
σία σου;

—Η έλπίς νά με ξαναϊδθ
και ή άνάμνησις των περασμέ-
νων έπρεπε νά ήταν άριστές

Η Μισελίν αισθάν-
θηκε κάποιο βάρος
νά φεύγη από επά-
νω της, καθώς τόν
είδε νά άπομακρύ-
νεται.

γιά νά σέ βοηθήσουν.

Η Μισελίν χλώμιασε.
Κάθε μία από τίς λέξεις
πού πρόφερε ό Πιέρ,
την έχανε νά αισθάνεται
άκόμη πιά βαθεϊά πόσο
πρόστυχα τού είχε φερ-
θθ. Προσπάθησε νά εύ-
ρη μία καινούργια δι-
καιλογία.

—Πιέρ, είπε, ξέρεις,
δέν ήμουν παρά ένα παι-
δί...

—Όχι, την έδέχομ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

Ο Πιέρ, με φωνή πνιγμένη από συγκίνηση. Τώρα ακριβώς βλέπω ότι δεν ήσουν καθόλου παιδί, παρά σωστή γυναίκα, δηλαδή ένα δν αδύνατο, άστατο, σκληρό που ενδιαφέρεται ελάχιστα για την αγάπη που εμπνέει και συσιάζει τα πάντα στην αγάπη μιας στιγμής.

—Μου μιλάς πολύ σκληρά, είπε η Μισελίν.

—Μήπως δεν το αξίζεις; φώναξε ο Πιέρ επάνω σε μια πραγματική έξαψη. Με βλέπεις ύστερα από τόσον καιρό πάλι μπροστά σου, με βλέπεις να τρέμω από την αγωνία, βλέπεις τα μάτια μου γεμάτα δάκρυα. Και όχι μόνον δεν βρίσκεις να μου είπης κάτι που να με παρηγορήσει, παρά με κατηγορείς κι' όλας ότι φάνηκα αδιάφορος και μου κάνεις παρατηρήσεις επειδή έφυγα. Δεν ξέρεις λοιπόν γιατί έφυγα; Έπρόκειτο να παντρευθώ. Έσύ ήσουν πλούσια. Έγώ φτωχός. Για να εξαλειφω αυτήν την διαφορά, αποφάσισα να γίνω κι' εγώ κάτι, να βγάλω ένα όνομα. Διάλεξα για χάρη σου μία από τις πιο δύσκολες επισημονικές αποστολές, μία από τις επικίνδυνες αυτές δουλειές που ή προσφέρουν τον θάνατο ή προσφέρουν ασφαλώς την φήμη. Έφυγα. Αυτό είναι το μόνο για το οποίο μπορείς να με κατηγορήσεις. Και όμως γνωρίζεις πολύ καλά με πόσο πονεμένη καρδιά έφυγα. Ένα όλοκληρο χρόνο, μόνος, ολομόναχος, τσακισμένος από την κόρυση, έκθεσιμμένος διαρκώς στους πιο μεγάλους κινδύνους, έχανα ύπομονη και κουράγιο, μόνο και μόνο επειδή ήξερα πως όσα ύπέφερα, τα ύπέφερα για σένα. Πόσες και πόσες φορές δεν είχα φθάσει στο τέλος της αντοχής μου, πόσες και πόσες φορές δεν ήνοιωσα την απόθαρση και την απογοήτευση, καθώς έδωπα γύρω μου την άπεραντη έρημο. Μου έφθανε όμως να σκεφθώ το γλυκό σου πρόσωπο, να αναφέρω το αγαπημένο μου όνομά σου, για να ξανάβρω όλη μου την δύναμη και να φωνάξω: «Πρέπει να αγωνισθώ γι' αυτήν που με περιμένει. Θα έρθει η ημέρα που θα ανταμειφθώ για όσα ύποφέρω. Νά την η ημέρα αυτή, Μισελίν. Έφθασε. Νομίζεις ότι είναι τέτοια όπως την είχα φαντασθώ; Ένψ' εγώ έτρεχα στα πιο αψιλόξενα μέρη, μέσα σε χίλιους-δύο κινδύνους, κυνηγώντας την δόξα για να γίνω αντίξιος σου, κάποιος άλλος, πολύ πιο έξυπνος από μένα, σούκλειψε την καρδιά. Έτσι κατεστράφη η ευτυχία μου. Και είχες δικήν με ξεχάσης Μισελίν. Ένας ήλιος που κινάει και πάει μακριά για να φανή αντίξιος της γυναίκας που είναι δική του, δεν είναι άξιος να του μείνει πιστή η γυναίκα αυτή. Είναι αδιάφορος, δεν ξέρει να αγαπήσει.

Ακούγοντας τα λόγια αυτά του Πιέρ

η Μισελίν ένοιωσε μιάν αφάνταστη σύγχυση. Ήταν η πρώτη φορά που ο άσοαδωνιαστικός της της άνοιγε τόσο βαθειά την καρδιά του. Ήταν η πρώτη φορά που καταλάβαινε πόσο ειλικρινά, πόσο βαθειά την αγαπούσε ο Πιέρ. Γιατί να μη το έχει καταλάβει πιο πριν; Άν της είχε μιλήσει ο Πιέρ και στο παρελθόν με την ίδια θερμή που της μιλούσε σήμερα, ποιός ξέρει; Ήταν τόσο φυσικό να αγαπάη τον Πιέρ, ώστε δεν θα σκεπτόταν ποτέ της ότι ήταν δυνατόν να αγαπήσει κανένα άλλον. Άλλά ο Πιέρ είχε κρατήσει μυστική την μεγάλη αγάπη που αισθανόταν γι' αυτήν. Έπεσε να φθάσει στον μεγάλο βαθμό άπελπισίας που βρισκόταν τώρα, νοιώθοντας ότι την έχανε, για να της εκφράσει τα όσα αισθανόταν γι' αυτήν η φλογισμένη του καρδιά.

—Το βλέπω ότι σου φέρθηκα άδικα και σκληρά, του άπήτησε. Καταλαβαίνω πολύ καλά ότι έχεις όλο το δικαίωμα να με κατηγορήσεις. Άλλά δεν φταίω μόνον εγώ σ' αυτό. Πρέπει να κατηγορήσεις και τον ίδιο τον εαυτό σου. Όλα αυτά που μου είπες τώρα δα με έχουν κάνει σαν τρελλή. Αισθάνομαι βαθειά ντροπή και άπελπισία για τον μεγάλο πόνο που σου προξένησα. Άλλά είναι δυστυχώς πολύ αργά. Δεν άνήκω πιά στον εαυτό μου.

—Μήπως άνηκεις πριν στον εαυτό σου; —Όχι. Έχεις δικήν. Άνήκα σε σένα. Σου είχα δώσει τον λόγο μου. Άλλά, σε ίκετεύω Πιέρ, μη με καταστρέψεις. Φανού γενναίως ύστερα. Δόσε μου πίσω την ύποσχσή μου.

—Άν άρνηθώ; Άν θελήσω να σε ξανακατακτήσω; φώναξε με πάθος ο Πιέρ. Δεν έχω κι' εγώ το δικαίωμα να αγωνισθώ για κάτι που ήταν δικό μου; Τί θα σκεπτόσουν για την αγάπη μου άν παραδεχόμουν τόσο εύκολα να σε χάσω; Ακολουθώσε ένα σύντομο διάστημα σιγής. Η συζήτηση είχε φθάσει στο πιο κρίσιμο σημείο και η Μισελίν κατάλαβε ότι έπρεπε να κρατήσει αποφασιστική στάση. Κύτταξε λοιπόν τον Πιέρ στα μάτια και του είπε με σταθερό τόνο:

—Θά κρατήσω τον λόγο μου. Σου έδωσα την ύπόσχεση να γίνω γυναίκα σου και θά την κρατήσω. Άλλά η καρδιά μου θά άνήκει σε κάποιον άλλον. Άν είσαι σύμφωνος, πέσε μου μία λέξη μόνον. Θά γίνω δική σου. Σε σένα άπόκειται να άποφασίσεις.

Ο Πιέρ έριξε μια ματιά στην Μισελίν, σαν να προσπαθούσε να διαβάσει τις πιο ένδυνες σκέψεις της. Κατάλαβε ότι δεν θά μπορούσε να την κάνει να ξεχάσει τον άλλον που είχε κατακτήσει τόσο εύκολα την αγάπη της. Κάνοντας εν τούτοις μια τελευταία προσπάθεια, της είπε:

—Μισελίν. Δεν είναι δυνατόν να με έβγαλες τόσο γρήγορα από την καρδιά σου. Σ' αγαπώ τόσο πολύ. Ουμήςσου πόσο αγαπιώμασταν κάποτε. Μισελίν. Ουμήςσου...

Δεν συζητούσε πιά. Παρακαλούσε. Η Μισελίν τον λυπήθηκε. Ταυτοχρόνως όμως ένοιωσε ότι είχε νικήσει, ότι θά μπορούσε να λυτρωθί από την ύποσχεσή της προς τον άρραδωνιαστικό της.

—Πιέρ του είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Όχι, είχα αισθανθί κά-

ποτε για σένα, ήταν άποτέλεσμα μιας άγνης και ειλικρινούς φιλίας και το άσθημα αυτό θά το έχω πάντοτε για σένα. Έκείνο όμως που νοιώθω σήμερα, είναι κάτι έντελως διαφορετικό. Άν δεν το χαινε να το νοιώσω, θά γινόμουν άσφαλώς γυναίκα σου και θά γινόμουν εύτυχισμένη κοντά σου. Άλλά τώρα που γνώρισα τον πραγματικό έρωτα, κατάλαβα πόσο διαφορετικός είναι από εκείνο που αισθάνομαι για σένα. Έσύ θά ήσουν για μένα ένας προσφιλης σύντροφος της ζωής μου και τίποτ' άλλο, ενώ εκείνος θά είναι ο πραγματικός μου κυρίαρχος.

Ο Πιέρ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνή άπογοητεύσεως, καθώς άκουσε την τόσο ειλικρινή, άλλά και τόσο σκληρή έξομολόγηση της Μισελίν.

—Ό! πόσο βαθειά με πληγώνεις, της είπε.

Το πρόσωπό του πλημμύρησε από πικρά δάκρυα που ήρθαν για να ξελαφρώσουν την πονεμένη του καρδιά. Έπεσε σε μια πολυθρόνα και προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ότι ο πόνος του ήταν τόσο μεγάλος, ώστε δεν μπορούσε να τον καταλάβει πιά. Η Μισελίν τον πλησίασε και συγκινημένη από την άπελπισία της και από την λύπη που είχε προξενήσει σ' εκείνον που αγαπούσε, άρχισε να σκουπίζει τα δάκρυά του με το μικρό, δαντελλένιο μαντηλάκι της. Νοιώθοντας το κάτασπρό της χέρι επάνω στο πρόσωπό του, ο Πιέρ δεν μπόρεσε να συγκρατηθί. Το φίλησε με πάθος, το δάγκωσε και ύστερα, παίρνοντας θάρρος από το δάγκωμα αυτό, άνοιξε τα χέρια του και πιάνοντας την μυστή του, την κράτησε σφιχτά-σφιχτά μέσα στην αγκαλιά του.

Η Μισελίν δεν μίλησε. Τον κυττούσε όμως ψυχρά, προσπαθώντας να άποφύγη τα χείλη του που ζητούσαν τα δικά της χείλη. Η ματιά της αυτή ήταν άρκετή για να πείσει τον Πιέρ ότι κάθε έλπις ήταν πιά χαμένη γι' αυτόν. Τα χέρια του που κρατούσαν σφιχτά την Μισελίν έπесαν σαν παράλυτα.

—Συγχώρησε με, της είπε με φωνή συγκινημένη. Καθώς βλέπεις, κοντεύω να τρελλαθώ.

Ύστερα έφερε την παλάμη του στο μέτωπό του, σαν να προσπαθούσε να διώξει κάποιον κακό εφιάλτη και πρόσθεσε:

—Όστε τον αγαπάς;

—Άν δεν τον αγαπούσα, δεν θά σε έκανα να πονάς τόσο πολύ, του άπήτησε η Μισελίν. Τον αγαπώ τόσο, όσο δεν θά μπόρεσω ν' αγαπήσω κανένα άλλον.

Ο Πιέρ έμεινε για λίγο συλλογισμένος και ύστερα είπε άποφασιστικά:

—Πήγαινε λοιπόν. Είσαι ελεύθερη. Σου δίνω τον λόγο σου πίσω.

Η Μισελίν άφισε μια χαρούμενη φωνή θοιμάδου που έκανε τον Πιέρ να γίνε άκόμη πιο γλυκός από ό,τι ήταν. Κατάλαβε άμέσως κι' η ίδια ότι θά έπρεπε να κρύψει την χαρά της και πλησιάζοντας τον Πιέρ, τον ρώτησε ντροπιασμένη:

—Με συγχωρείς;

—Σε συγχωρώ.

—Κλαίς άκόμη;

—Ναι. Κλαίω την χαμένη μου εύτυχία. Είχα φαντασθί ότι για να κερδίση

κανείς μιάν αγάπη, έπρεπε να άποδείξη ότι ήταν αντίξιος της. Γελάστηκα. Θα πληρώσω ακριβά, άλλά με θάρρος αυτήν την πλάνη μου. Συγχώρησε με άν φάνηκα τόσο αδύνατος και πιστέψε με ότι θά μείνω ο πιο ειλικρινής σου φίλος.

Η Μισελίν του έδωσε το χέρι της και πλησίασε το μέτωπό της στα χείλη του, θέλοντας να σβύση με τον τρόπο αυτό την άνάμνησι ενός άλλου φίλου που του είχε άρνηθί λίγην ώρα πριν. Ο Πιέρ άκούμπησε τα χείλη του επάνω στο μέτωπό της. Την ίδια στιγμή άκούσθηκε από το σπίτι με φωνή που καλούσε τον Πιέρ. Η Μισελίν ένοιωσε ένα ρίγος στο άκουσμα της φωνής αυτής.

—Η μητέρα, είπε. Σε κυρεύει. Φεύγω και σε εύχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου.

Ο Πιέρ την παρακολούθησε για λίγο με το βλέμμα, καθώς χανόταν πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους και ύστερα προχώρησε μηχανικά προς το σπίτι. Άνέθηκε με βήμα αργό και βαρύ τα πέντε μαρμαρένια σκαλοπάτια και μπαίνοντας μέσα στο σαλόνι, βρέθηκε άπέναντι στην κυρία Ντεβαρέν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Ύστερα από την επίσκεψη του Καϊβ-ρολ, χάρις στην οποία είχε πληροφορηθί την επάνοδο του Πιέρ, η κυρία Ντεβαρέν είχε κατευθυνθί χωρίς να χάσει καιρό στο ξενοδοχείο του Λούδρου. Η ξέρε πολύ καλά ότι στην περίπτωση αυτή τα δευτερόλεπτα άξιζαν για άρες και δεν ένοιούσε να χάσει ούτε μια στιγμή. Ένοιούσε να μάθι μιάν ώρα άρχίτερα σε ποιά ψυχική κατάσταση βρισκόταν ο άρραδωνιαστικός της κόρης της. Του είχε στείλει επίτηδες ένα γράμμα σύντομο που τον πληροφορούσε πολύ άπλοτα για την μεταβολή που είχε έέλθει, επειδή ήθελε να εξαψη το πάθος του και να τον κάνει να πάρη μεγάλες άποφάσεις. Το είχε κατορθώσει άραγε; Νά ήταν τάχα έτοιμος ο Πιέρ για να αναλάβη τον έγωνα ή μήπως η ιδέα ότι είχε έναν έντίπαλο του είχε πάρει όλο του το θάρρος και θά παρεδίδετο χωρίς την παραμικρή αντίσταση; Άν τον έβρισκε έτοιμο για να αγωνισθί θά κατέστρωνε άμέσως άμέσως μαζί του το σχέδια δράσεως και τότε θά ξεμπερδεύε πολύ εύκολα με τον αθάδη πρίγκηπα που είχε πολυμήσει να διανοηθί να γίνη ο σύζυγος της Μισελίν. Άν πάλι τον έβρισκε αδύνατο και άναποφασιστο, θά προσπαθούσε να τον έμψυχώση και θά ανέλεμβανε όπωσδήποτε τον άγωνα έναντιόν του Σεργίου Πανίν. Αυτές οι σκέψεις βασάνιζαν την κυρία Ντεβαρέν, καθώς προχωρούσε προς το ξενοδοχείον του Λούδρου, φωνάζοντας κάθε τόσο και λιγάκι στον άμαξά να τρέχει περισσότερο.

—Αυτός ο ξανθός Πολωνός — συλλογιζόταν — δεν ξέρει με ποιόν έχει να κάνει. Θά το πληροφορηθί όμως πολύ γρήγορα. Δεν είμαι εγώ καμιά χθεσινή που θά μπόρεση να με κοροϊδέψη όποιος κι' όποιος. Δεν γεννήθηκε άκόμη ο άνθρωπος που θά με πλέξη μέσα σε πλεοκάνη. Άν μάλιστα έχει και ο καλός μου Πιέρ τις ίδιες ιδέες που έχω κι' εγώ, τότε θά τον ξεκάνουμε πολύ εύκολα από τον τον προικισμένο.

Το άμαξί σταμάτησε μπροστά στο ξενοδοχείο.

—Ο κύριος Πιέρ Ντελαρό; ρώτησε τον θυρωρό με άνυπομονησία η κυρία Ντεβαρέν.

—Βγήκε πρό ενός τετάρτου, κυρία μου.

—Για πού;

—Μήπως ξέρετε άν θ' άπουσίαση επί πολύ;

—Δυστυχώς όχι.

Ουμωμένη από την άναποδιά αυτή, η κυρία Ντεβαρέν ανέθηκε πάλι στο άμαξί και διάταξε τον άμαξά να γυρίση όσο πιο γρήγορα μπόρουσε στο μέγαρό της. Ήταν βεβαία ότι θά έβρισκε εκεί τον Πιέρ και έκανε τον συλλογισμό ότι για να σπεύση άμέσως να την συναντήσει θά ήταν άποφασισμένος να αγωνισθί για να κρατήσει την Μισελίν. Όστε έλα θά πήγαιναν καλά. Άρκει να μην έκανε στο μεταξύ ο Πιέρ καμιά κουταμάρα και κατέστρεφε όλη την κατάσταση. Η σκέψις αυτή την άνησύχησε και άρχισε να υπολογίζει πόσην ώρα πριν από αυτήν θά έφθανε ο Πιέρ στο μέγαρό της Ρδ Σαιν-Ντομίνι. Και μιήν ώρα πριν άν έφθανε, θά συναντούσε προηγουμένως τον Μαρσάτ, θά συζητούσε κάμποσην ώρα μαζί του και έτσι δεν θά του έμνε πολύς καιρός για να μιλήσει στον άμαξά. Της ήταν έντελως αδύνατον να συγκρατηθή.

—Πιό γρήγορα, πιό γρήγορα, φώναζε κάθε τόσο και λιγάκι στον άμαξά. Της ήταν έντελως αδύνατον να συγκρατηθή.

ΩΡΑ ΗΤΑΝ ΤΩΡΑ!

Ο έπιβάτης. — Κύριε πιλότε! Μας έπесе το ένα το φτερό. Ο πιλότος. —Και τί φαντάζεσθε! Πώς θά πάω να το μαζέψω;

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

την άνυπομονησία της.

Πήδησε από το άμαξί πριν άκόμη σταθί καλά-καλά μπροστά στην πόρτα της και όταν πληροφορήθηκε από τον θυρωρό την άφιξη του Πιέρ, ώρμησε σαν την θύελλα μέσα στο μέγαρο, και διασχίζοντας γρήγορα-γρήγορα τα δωμάτια, έφθασε στο γραφείο του Μαρσάτ.

—Είδατε τον Πιέρ; τον ρώτησε.

Μόλις πήρε την άρνητική άπάντηση του γραμματέως, κατάλαβε ότι οι όδοι της θά είχαν πραγματοποιηθί. Έτρεξε λοιπόν άμέσως στο σαλόνι, φωνάζοντας δυνατά το όνομα του Πιέρ. Άνοιγοντας την πόρτα που οδηγεί στον κήπο, βρέθηκε μπροστά στον άρραδωνιαστικό της κόρης της που έσπευδε να την συναντήσει, μόλις άκουσε να τον φωνάζει. Με την πρώτη ματιά που του έριξε, κατάλαβε ότι κάποιο κακό είχε συμβή και ή άνησυχία της έγινε άκόμη πιο μεγάλη. Άνοιξε άμέσως την άγκαλιά της κι' έσφιξε μέσα της τον Πιέρ που την άγκάλιασε κι' αυτός σφιχτά, σαν να ζητούσε κοντά της προστασία. Μόλις πέρασε όμως ή πρώτη συγκίνηση, ή κυρία Ντεβαρέν άνέκτησε όλη της την ψυχραιμία και έλησε να πληροφορηθί άμέσως τί είχε μολαβήσει.

—Ποιόν συνήντησες πρώτο όταν έφθασες εδώ; τον ρώτησε.

—Την Μισελίν.

—Τό φοβόμουν. Και τί σου είπε;

—Μου τά είπε όλα.

Τα λίγα αυτά λόγια ήταν άρκετά για να συνεννοηθούν αυτοί οι δύο άνθρωποι που είχαν τον ίδιο πόνο. Η κυρία Ντεβαρέν έμεινε για λίγο άμυλητη. Ύστερα όμως πήρε την πιο γλυκειά φωνή που μπορούσε και σαν να ζητούσε να δικαιολογηθί στον Πιέρ για την προδοσία της κόρης της, άρχισε να του λέει:

—Έλα να σε άγκαλιάσω άλλιη μια φορά, φτωχό μου παιδί. Είσαι λυπημένος, το βλέπω. Μη νομίζεις όμως ότι και ή δική μου λύπη είναι μικρότερη. Δέκα ελόκληρα χρόνια τώρα δεν έδωπα ούτε νύκτα ή στιγμή που θά παντρευόσουν με την Μισελίν. Είσαι ένας άνθρωπος με πραγματική άξια και δεν έχεις κανέναν στον κόσμο. Δεν θά μου έπαιρνες την κόρη μου από κοντά μου. Τούναντιόν. Νομίζω ότι μ' αγαπάς λιγάκι, και ότι θά ζούσες με μεγάλη εύχαρίστηση κοντά μου. Ο γάμος σου με την Μισελίν θά ήταν για μένα ή πραγματοποιήσις ενός όνείρου. Δεν θά σε είχα σαν γαμπρό. Θα ήσουν για μένα σαν δευτερο παιδί μου.

—Δυστυχώς, είπε με ύφος μελαγχολικό ο Πιέρ, δεν ήταν στο χέρι μου ή πραγματοποίησις αυτού του όνείρου.

Συνέχεια στο επόμενον!

(Της τὸ βάθος κύττα λίγα)
Θά εἶπῃ γαλῶντας: τί καλά, ποῦ ἦρθε ἡ
(ὦρα μου νὰ φύγω!)

Μὴν παραξενευθῆτε μ' αὐτὴ τὴν πει-
σιθάναν κραυγὴν. Δὲν εἶναι σχῆμα λό-
γου. Εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν ἀντιλήψε-
ων τοῦ κ. Βουτιερίδη. Ὁ θάνατος ὄχι
μονάχα δὲν τὸν τρομάζει, ἀλλὰ καὶ τὸν
ἀφίνει καθ' ὁλοκληρίαν ἀδιέφορον. Καὶ
πρέπει ἐδῶ νὰ ἀφηγηθῶμε ἀκόμη μίαν
ἀπὸ τὶς περιλάλητες παλληκαριές του
γιὰ νὰ σὰς δώσουμε ἀνάγλυψη τὴν ἰδιόρ-
ρυθμῇ ἰδιοσυγκρασίᾳ τοῦ ποιητοῦ μας.

Πρὸ ἐτῶν σὲ μιά ταβέρνα τῆς Πλά-
κας μιά παρέα, στὴν ὁποίαν ἀνήκε κι' ὁ
κ. Βουτιερίδης, ἐφιλονίκησε μὲ μίαν ἄλ-
λη παρέα ποῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πεντέξη
λιονταρῆδες. Ἡ φιλονικία ἦταν γιὰ ἁ-
σῆμανση, ὅπως πάντα ἀφορμὴ, ἀπὸ λόγο
σὲ λόγο ὅμως ὁ καυγᾶς ἐφθασε σὲ ἐπι-
κίνδυνο σημείο καὶ σὲ μιά στιγμή ὁ ἕνας
ἀπ' τοὺς παλληκαράδες τράβηξε ἕνα πα-
ρίστροφο καὶ ἄρχισε νὰ ἀπειλῇ τὸ σύμ-
παν. Ἀνθρώπος τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ πα-
λουκοῦ καθὼς ἦταν, δὲν τῶς σὲ τίποτε
νὰ πιῇ τὴν σκανδάλη καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ
ξαπλώνῃ κάτω κορμιά. Ἡ παρέα τοῦ
ποιητῆ μας τρομοκρατήθηκε φυσικά. Ὁ
κ. Βουτιερίδης ὅμως δὲν ἔχασε οὐτε
μιά στιγμή τὸ θάρρος του. Μὲ ψυχραιμία
ποῦ κατέπληξε τοὺς πάντας, σηκώθηκε
ἀπ' τὴν καρέκλα του, καὶ κυττάζοντας
κατάματα τὸν λιονταρῆ, ὁ ὁποῖος ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ ἔχῃ προτεταμένο τὸ περί-
στροφο, τὸν πλησίασε.

— Ἄντε, φύγε ἀπὸ κεῖ μωρέ, τοῦ εἶ-
πε. Θὰ μὰς κἀνῃς τὸ παλληκάρι τώρα!
Καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ἀπλωσε
τὸ χέρι του καὶ πῆρε τὸ περίστροφο ἀπ'
τὸ χέρι τοῦ παλληκαρά, ὁ ὁποῖος μπερ-
σὰ σὲ τέτοιο ἀπίστευτο θάρρος τὰ εἶχε
κυριολεκτικῶς χαμένα.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ εἶναι χαρακτηρι-
στικὸν ὅχι πιά τῆς παλληκαρίας τοῦ κ.
Βουτιερίδη, ἀλλὰ τῆς περιφρονήσεως ποῦ
τρέφει πρὸς τὴν ζωὴ. Τὴν ὥρα ἐκείνη
οὔτε κἀν μεθυμένος ἦταν. Ἀντιθέτως
μάλιστα σκεπτότανε ὅτι τίποτε δὲν ἀπέ-
κλειε νὰ τραβήξῃ ὁ λιονταρῆς τὴν πι-
στολιά κατ' ἐπάνω του, ἔν τούτοις δὲν
ἐπτοήθη. Καὶ τοῦτο, γιατί, ἀπλούστατα,
δὲν ὑπῆρχε μέσα του ἡ ἀγάπη, ἡ προσή-
λωσις πρὸς τὴ ζωὴ, ποῦ ὅτὶ τὸν ἔκανε νὰ
φοβηθῇ καὶ νὰ ὑποσχωρήσῃ.

Ὁ κ. Βουτιερίδης ἔχει ἐργασθῇ ὡς
δημοσιογράφος πολλὰ χρόνια καὶ ὑπῆρξε
πανθομολογούμενος ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκλε-
κτότερους συναδέλφους τῆς περασμένης
γενεᾶς. Χρονογράφημα, ἄρθρο, χρονικά,
καμπάνιες, ἀποστολές, ἱστορικά σημειώ-
ματα, κριτικές, ἐντυπώσεις, πολεμικὲς
ἀνταποκρίσεις, πρακτικὰ μεγάλων δικῶν,
ρεπορτάζ, τὰ πάντα. Θυμᾶται ὅτι κάποτε
ποῦ ἦταν ἀρχισυντάκτης στὴν ἐφημερί-
δα «Θόρυβος» καὶ ἔκαμαν ἀπεργία οἱ
συντάκτες, ἔγραφε ἐπὶ μιά ἐβδομάδα μό-
νος του καθ' ὁλοκληρίαν ὁλόκληρη τὴν ἐ-
φημερίδα. Τὸ ὅτι ἄλλωστε εἶναι χαλκέν-
των ἔργων ποῦ ἔχει δομοσιεύσει κατὰ
καιροῦ. Ποιητικὲς συλλογές, ρωμάν-
τζα, μεταφράσεις κλασσικῶν ἔργων —
ποῖς δὲν ξέρει τὴν περίφημη μετάφρα-
σι ποῦ ἔχει κάμει τοῦ «Δάφνης καὶ
Χλόης» — διδακτικὰ βιβλία, ἱστορικὲς
μελέτες, κριτικὲς μελέτες. Ἡ «ἱστορία

τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας» ποῦ ἔχει
γράψῃ καὶ τῆς ὁποίας μέρος τῶρα ἔχει
ἐκδοθῇ ὁ πρῶτος τόμος καὶ μέρος τοῦ
δευτέρου τόμου, εἶναι μιά ἀπ' τὶς σπάνι-
ες ἐργασίες ποῦ ἔχουν γίνει τὰ τελευ-
ταία χρόνια στὴν Ἑλλάδα. Θὰ χρειάζε-
τανε μιά σελίδα γιὰ νὰ ἀπαριθμηθῇ κα-
νεὶς ὁλόκληρη τὴν ἐργασία του. Καὶ ὁ
κόμης περισσότερο θὰ χρειαζότανε πολὺ
κουράγιο γιὰ νὰ τὴν κρίνῃ καὶ νὰ τὴν
τοποθετήσῃ στὴ θέσι ποῦ τῆς πρέπει.

— 99 —

Ὁ ποιητὴς τῆς «Μουσικῆς ζωῆς» ζῇ
σήμερα ἀποτραβηγμένος μᾶλλον ἀπὸ τὴν
φιλολογικὴ κίνηση, στὴν ὁποίαν ἄλλοτε
πρωτοστατοῦσε, πρὸ πάντων μάλιστα ὁ-
ταν συνεργάζονταν στὸ «Νουμᾶ» τοῦ
ὁποίου ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ με-
γαλύτερα στελέχη. Ἐργάζεται ἀπὸ ἐ-
τῶν στὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη, ὡς γενι-
κὸς γραμματεὺς τῆς, σὲ λίγο ὅμως πρό-
κειται νὰ πάρῃ σύνταξη καὶ νὰ ἀποτρα-
βηθῇ. Τέλος πρέπει νὰ μὴ παραλείψω-
με ὅτι στὰ παλαιότερα χρόνια εἶχε ἀνα-
μιγθῇ κάπως καὶ στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς
χώρας ἢ μᾶλλον στὰ δημοκρατικὰ ζητή-
ματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡσχολήθη ἐξ ἀφορμῆς
τοῦ ὅτι ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ἰδιαιτέρως
γραμματεὺς τοῦ πρώην δημάρχου Ἀθη-
ναίων Σπύρου Μερκούρη.

Τὸ ποίημά του ποῦ δημοσιεύουμε, εἶ-
ναι ἀπόσπασμα ἀπὸ ἕνα ποίημα μεγάλο
ποῦ ἔχει τὸν τίτλο «Παραμυθία ζωῆς»,
Μέσα σ' αὐτὸ ὁ κ. Βουτιερίδης δίνει τὸν
ἑαυτοῦ, ἀπεικονίζει τὴν ἰδίαν του τὴν
ψυχὴ. Στὸ ἀπόσπασμα ποῦ χρησιμοποι-
οῦμε, βλέπῃ ὁ ἀναγνώστης τὸν ποιητὴ
νὰ μὰς ἐξομολογῆται ὅτι κάποτε, πρὸ
καιροῦ, ἡ ψυχὴ του τραγουδοῦσε τὸ
στερνὸ τῆς τὸ «χαῖρε» στὰ ὄνειρα καὶ
στὸν ἔρωτα τῆς νεότητος. Ἄλλοι δρίζον-
τες, λέγει, ἀνοῖξαν ἑπὶ τῶν. Τὴν καρ-
διά του ἄρχισε νὰ τὴν συμβουλεύῃ πιά
ὁ νοῦς, τὸ λογικόν. Ἐχασε τὴν πίστη
του στὰ ὄνειρα. Ἡ πείρα τῆς ζωῆς τοῦ
ἔσπασε τὰ φτερά του. Ἐφῆσε νὰ παρα-
συρῇ μὲ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος στὸ μεγάλο
ρεῦμα τῆς ζωῆς. Ὅταν ὅμως, ἐξομολο-
γεῖται, μείνει μόνος του, καλεῖ τὸν πα-
λῶ ἑαυτοῦ του, τὸν λησμονημένο, τὸν
ἐγκαταμένο καὶ τότε κάποιο δάκρυ κυλᾷ
ἀπ' τὰ μάτια του...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Τέσσαρα ιστορικὰ μελανοδοχεῖα

Τὸν καιρὸ ποῦ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ
ἦταν ἐξόριστος στὸ Γκαρνεζέν,
ἡ γυναίκα του σκέφθηκε μιά μέ-
ρα νὰ διοργανώσῃ μιά φιλανθρω-
πικὴ γιορτῇ, ποῦ τὰ ἐσοδὰ τῆς θὰ
διετίθεντο γιὰ
τὰ ὄρφανὰ τοῦ
νησιοῦ.

Ὁ Οὐγκώ.

Ἡ δόξα τοῦ
συζύγου τῆς, τῆς
ἐπέτρεψε νὰ
συγκεντρώσῃ
γιὰ τὸ Μπαζάρ
τῆς ἀντικειμε-
να μοναδικὰ εἰς
πρωτοπία ν
καὶ εἰς ἀξίαν.
Ἐπὶ παραδεί-
γματι, ὁ Λαμαρ-
τίνος, ἡ Γεωρ-
γία Σάνδη, ὁ
Ἀλέξανδρος Δουμάς (πατὴρ) καὶ ὁ
Οὐγκώ φυσικά, τῆς προσέφεραν τὸ
τελευταῖο μελανοδοχεῖο ποῦ εἶχαν
χρησιμοποιήσει συνοδευόμενο ἀπὸ
μῖαν ἰδιόχειρο ἐπιστολὴν ποῦ θὰ που-
λιόταν μαζί μὲ τὸ μελανοδοχεῖο.

Τὸ γράμμα τοῦ Λαμαρτίνου ἦταν
λακωνικώτατο.

«Προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ Λαμαρτίνου
στὸν μαίτρ τῆς πέννας!».

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς ἐξήγησε
σαφέστατα τὰ πράγματα.

«Πιστοποιῶ ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ μελα-
νοδοχεῖο ἔγραψα τὰ τελευταῖα εἴ-
κοσι βιβλία μου.

Ἡ Γεωργία Σάνδη, σὰν ἀπόγονος
τῆς Εὐσας, ἐπωφελεῖτο γιὰ νὰ φλυα-
ρήσῃ λιγάκι.

«Ἀγαπητὴ κυρία,

Ψάχνω δυὸ μέρες τώρα νὰ βρῶ
ἕνα μελανοδοχεῖο, ποῦ νὰ μὴ μοῦ
ἔχει προσφέρει κάποιον ἀγαπημένο
χέρι, καὶ δὲν βρήκα παρὰ τὸ ἀκα-
λαίσθητο αὐτὸ ξύλινο μελανοδοχεῖο
ποῦ τὸ χρησιμοποίησά στὰ ταξίδια
μου».

Καὶ τέλος ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ ἔ-
γραψε:

«Δὲν τὸ διάλεξα αὐτὸ τὸ μελα-
νοδοχεῖο. Κατὰ τύχην ἐπεσε στὰ χέρια
μου καὶ τὸ χρησιμοποίησα κάμπο-
σους μῆνες. Τὸ δίνω εὐχαρίστως ἀ-
φοῦ πρόκειται γιὰ φιλανθρωπικὸ
σκοπὸ».

Τὰ τέσσαρα πολύτιμα μελανοδο-
χεῖα ἐκαρφώθησαν σ' ἕνα μικρὸ
τραπέζακι καὶ τὰ αὐτογραφα σκε-
πασμένα μὲ τζάμι, σὲ τέσσαρα συρ-
ταράκια.

Ὡς πρώτη προσφορά ὠρίσθη τὸ
ποσὸν τῶν 2,500 φράγκων καὶ γιὰ
τὰ τέσσαρα. Ἀλλὰ δὲν θρέθηκε ἀγο-
ραστής. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὰ
κρατήσῃ ὁ Οὐγκώ.

Ἐφυλάχτηκαν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ
Ὁτεβίλ-Χάουζ, κάποιον ποῦ λεγόταν
«Αἰθουσα τοῦ Γαριβόλδη» παρ' ὅλο
ποῦ ὁ μεγάλος ἐπαναστάτης δὲν τὴν
ἐπισκέφθη ποτέ.

Τί νὰ ἀπείγιναν ἄραγε
Κανείς δὲν ξέρει...

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

ΠΑΛΛΟΙ, ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ
εἶμαστε πιὸ ἀκριβεῖς, πολ-
λές, ὅταν πηγαίνουν στὰ
μαγαζιά γιὰ νὰ ψωνίσουν
τὸ θεωροῦν ὡς ἕνα εἶδος διασκε-
δάσεως. Τὰ μαγαζιά ἔχουν γιὰ
τὴν γυναίκα τὴν ὁποία διασκε-
δάζει ὡς ἕνα γλυκὺ ὅσοι
οἱ περισσότερες πηγαίνουν σ' αὐ-
τὰ καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν σκοπεύ-
ουν νὰ ψωνίσουν, εἶτε διότι δὲν
τοὺς χρειάζεται τίποτα εἶτε διό-
τι θέλουν νὰ πάρουν μιά ιδέα,
εἶτε διότι τοὺς χρειάζονται μὲν
πολλὰ ἀλλὰ τοὺς λείπουν τὰ ἀ-
παραίτητα διὰ τὴν ἀπόκτησιν
τοὺς ποῦ ὀνομάζονται κοινῶς λε-
πτά. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ξέρετε
κυρίες μου, ὅτι καὶ τὰ ψώνια ὀ-
πάγονται σὲ ὠρισμένους κανό-
νας καλῆς συμπεριφορᾶς πρὸς
τοὺς ὁποίους ἔχετε ὑποχρέωσιν
νὰ συμμορφωθῆτε, πρὸς τὸ ἴδιο
τὸ συμφέρον σας. Γιατί ἅμα θγά-
λετε τὸ ὄνομα ὅτι εἰσάσθε ἐνο-
χλητικὴν πελάτισσα δὲν θὰ σὰς ἐ-
ξυπηρετοῦν πιά μὲ ἐνδιαφέρον
καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι πρὸς ζημίαν
σας

Τὸ πρῶτον καὶ κύριον πρᾶγμα
ποῦ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας
πηγαίνοντας στὰ μαγαζιά εἶναι
ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ποῦ θὰ σὰς ἐ-
ξυπηρετήσουν δὲν εἶναι σκλάβοι
οὔτε ρομπότ. Εἶναι κι' αὐτοὶ ἄν-
θρωποι σὰν κι' ἐσὰς ποῦ ξεθεώ-
νονται ὅλη μέρα στὴν ὀρθοστα-
σία γιὰ χάριν σας, ποῦ ἔχουν κι'
αὐτοὶ τὶς δικές των στενοχώριες,
καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι
κάποτε καὶ νευριασμένοι. Φερθῇ-
τε τους, λοιπόν, μὲ εὐγένεια καὶ
προσπαθήστε μὲ κάθε τρόπο νὰ
τοὺς διευκολύνετε στὴν δουλειά
τους λέγοντάς τους ἀπ' τὴν ἀρχὴν
λεπτομερῶς τί θέλετε νὰ ἀγορά-
σετε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μπερδεύετε
ἕνα μαγαζὶ καὶ νὰ πῆτε στὸν ὀ-
πάλληλον ἢ στὴν δεσποινίδα: Θέ-
λω πέντε πηγὲς ὑφάσματος. Ὑφα-
σμα εἶναι καὶ τὸ τοῦλι ἀλλὰ ὁ
φάσμα εἶναι καὶ ἡ τσόχα. Ὑπάρ-
χουν πολλὲς γυναῖκες ποῦ προ-
κειμένου ν' ἀγοράσουν τρία ὀ-
γδοα κορδέλλα ἀναστατώνουν ὁ-
λόκληρον τὸ μαγαζὶ.

— «Λίγο πιὸ σκοῦρο παρακα-
λῶ» — «Αἱ ὄχι. Αὐτὸ εἶναι πολὺ
σκοῦρο, λίγο ἀνοιχτότερο». —
«Ἰσως ἂν εἴχατε μεταξὺ τῶν
«Μόλιστα, τὸ χροῖμα αὐ-
το εἶναι πολὺ καλὸ Ἀλλὰ τὴν
θέλω λίγο στενώτερη». — «Ὁχι,

ὄχι, αὐτὴ εἶναι πολὺ στενὴ».

Ἐπακολουθεῖ τὸ ρεφραῖν «κά-
τι μεταξὺ τῶν δύο» καὶ ὕστερα
ἀρχίζει ἡ συζήτησις πάλι ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν γιὰ νὰ θρεθῇ ἡ κατάλλη-
λος, ποιότης. Ὅταν μὲ τὰ πολλὰ
θρεθῇ κι' αὐτὴ, ἀφοῦ στὸ μεταξὺ
ἔχουν κουβαληθῇ ὅλα τὰ ρετάρια
ἐπάνω στὸν μπᾶγκο τοῦ καταστή-
ματος, ἡ «δύσκολη» κυρία ἀλλά-
ζει γνώμη καὶ δηλώνει ὅτι θὰ
προτιμήσῃ τὴν πρώτην-πρώτην
κορδέλλα ποῦ τῆς ἔδειξαν. Ὁ
πωλητὴς ἢ ἡ πωλήτρια κάνουν
καὶ πάλιν ὑπομονὴν ἀγγέλων, ψά-
χνουν, ψάχνουν ἀνάμεσα στὸν
σωρὸ τῶν κουτιῶν γιὰ νὰ βροῦνε
τὴ «πρώτην-πρώτην» καὶ ὅταν τέ-
λος πάντων τὸ κατορθώσουν ρω-
τᾶνε μὲ ἕνα ἀναγκαστικὸ μειδι-
σμα:

— Πόσες πηγές;

— Ἀ, ὄχι. Δότες μου μόνον ἕνα
δειγματάκι γιὰ νὰ ἴδῃ πρῶτα
ἂν ταιριάζῃ μὲ τὸ ὄψασμα.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε κυρίες
μου — γιατί πρὸς σὰς ἀπευθύ-
νονται κυρίως οἱ γραμμὲς αὐτές
— ὅτι ὁ ὑπάλληλος πρέπει νὰ εἶ-
ναι πολὺ ὑπομονητικὸς ἄνθρωπος
γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συγκρατηθῇ
καὶ νὰ μὴ χρησιμοποίησῃ τὴν
πῆχυν τοῦ γιὰ σκοποὺς ἐντελῶς
διαφορετικοὺς ἀπὸ ὅ,τι προορί-
ζεται

Μία ἄλλη πολὺ κακὴ συνήθεια
εἶναι νὰ πηγαίνετε στὰ μαγαζιά
ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ πρόκειται
νὰ κλείσουν. Σκεφθῆτε ὅτι οἱ
ἄνθρωποι ποῦ βρίσκονται ἐκεῖ
γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσουν περι-
μένουν πῶς καὶ τί νὰ ἴδουν τοὺς
δείχτες τοῦ ρολογιοῦ νὰ φθάσουν

Μὴ βασανίζετε ἐπὶ ὥρες τὴν
πωλήτρια...

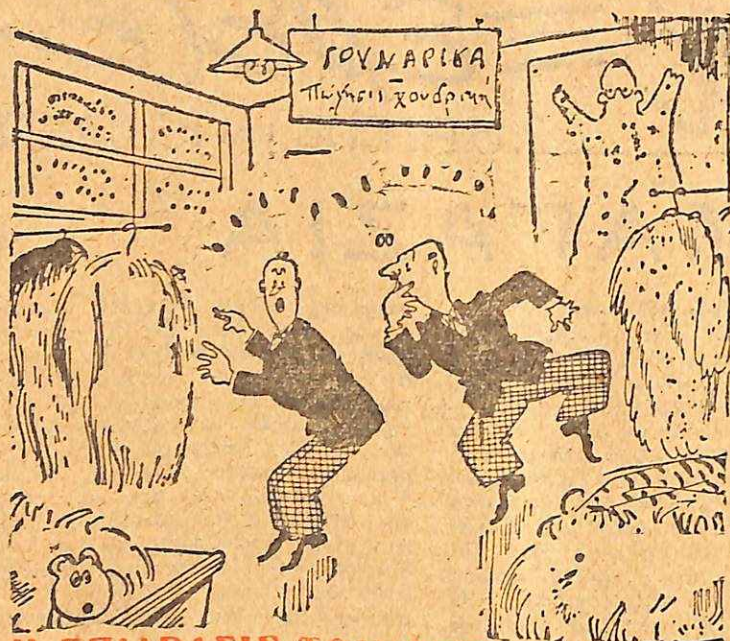
στὴν περιπόθητη ὥρα τοῦ κλεισί-
ματος. Σκεφθῆτε ὅτι ἡ χαριτω-
μένη μικρὴ πωλήτρια τὴν ὁποία
ἀναγκάζετε νὰ κατεβάξῃ κου-
τιά καὶ νὰ σὰς ἀραδειάξῃ ποιό-
τητες, μπορεῖ νὰ ἔχῃ κάποιον λό-
γον νὰ φύγῃ γρήγορα. Ἰσως τὴν
περιμένει κάποιος κάποιος. Ἰσως
ἡ μικρὴ καρδούλα τῆς νὰ πετάῃ
τὴν στιγμὴ αὐτὴ κάπου ἄλλου.
Δὲν εἶναι ἀπάνθρωπο νὰ τὴν κα-
θυστερήτε; Ἐλάτε μιά στιγμὴ
στὴν θέσιν τῆς. Σκεφθῆτε ὅτι
μποροῦσαν νὰ σὰς περιμέναν
ἑσὺς.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον οἱ
ὑπάλληλοι ποῦ πρέπει νὰ λαμ-
βάνετε ὑπ' ὄψιν σας προκει-
μένου νὰ πᾶτε γιὰ ψώνια. Πρὶν
ἀκόμη ἀπὸ αὐτοὺς, πρὶν ξεκινή-
σετε γιὰ τὰ μαγαζιά ἢ ἀκόμη
καλύτερα, πρὶν ἀκόμη διανοηθῆ-
τε νὰ ψωνίσετε κάτι, σκεφθῆτε
καὶ τὰ τραγικὰ θύματα τῆς ἱ-
στορίας αὐτῆς, τὸν σύζυγον, τὸν
πατέρα ἢ ἀκόμη καὶ τὸν φίλον
ἀπὸ τὴν ῥάχην τοῦ ὁποίου θὰ
βγοῦν τὰ ἐξοδὰ. Γιατί νὰ πᾶτε,
κυρία μου νὰ ψωνίσετε ἕνα και-
νούργιο καπέλλο ξεθεώνοντας τοῦ
κόσμου τὰ λεπτὰ ὅταν μπορεῖτε
μὲ μιά μεταποίησιν τοῦ περικοῦ
ἢ τοῦ προπέριοντος νὰ ἐπιτύχετε
τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα καὶ μὲ πολὺ
μικρότερα ἐξοδὰ; Γιὰ ποιὸν λό-
γον νὰ πληρώσετε πεντακόσιες ἢ
χιλίες δραχμὲς ραφτικά μόνο
καὶ μόνο γιὰ νὰ πῆτε ὅτι ραφτή-
κατε στὴν Σοφί ἢ στὴν Μαρί ἢ
στὴν Κατρίν τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ
Σοφία, ἡ Μαρία καὶ ἡ Κατερίνα
μποροῦν νὰ σὰς ράψουν τὸ ἴδιο
καὶ καλύτερον καὶ μὲ πολὺ λιγό-
τερα ραφτικά.

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε. Τί σχέσιν ἔ-
χουν ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν καλὴ συμ-
περιφορά; Μαθήματα οἰκονομο-
λογίας θὰ κάνουμε ἐδῶ; Ἀσφα-
λῶς ὄχι. Πρόκειται περὶ μῆδ
καλῆς συμπεριφορᾶς τὴν ὁποίαν
ὀφείλετε ἀπέναντι τῶν ἀνθρώ-
πων ποῦ κοπιᾶζουν γιὰ νὰ κερ-
δίσουν τὰ λεπτὰ ποῦ τόσο δύσκο-
λα κερδίζονται σήμερον καὶ ποῦ
τὴν στιγμὴν ἐσεῖς τὰ ξεθεύετε ἀ-
περίσκεπτα σὲ ἀνόητες ματαιο-
δοξίες αὐτοὶ κάθονται καὶ σπά-
ζουν τὸ κεφάλι τους πῶς θὰ τὰ
ἀντικαταστήσουν.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

ΣΟΒΑΡΑ...

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΟΝΤΟΣ

Στό κατάντημα γυναικικών:
— Μήπως άκουσες κανένα θρυλητικό;

ΑΥΤΑΠΟΔΕΙΚΤΟΝ

— 'Ισχυρίσασθε ότι ήσασταν μεθυσμένοι όταν φιλήσατε την
μηνύτριά. Ποιος μ'ας το αποδεικνύει;
— 'Η φάτσα της, κ. δικαστά!

Μιά σκωτσέζικη ιστορία

Ο Σάντυ Μάκ Φέρσον, ένας αγαθός Σκώτος, έπαθε στο-
μαχόπονο και απέφασε να πάη στο γιατρό. Καθώς όμως
αυτός έπαιρνε 5 σελήνια για την πρώτη επίσκεψη και από 2
για τις επόμενες, ο Μάκ Φέρσον σκέφθηκε ένα κόλπο.
— Γιατρέ, νάμαι πάλι! λέει την άλλη μέρα του γιατρού.
— Δεν σ'ας θυμάμαι, απαντά ο γιατρός.
— Πώς! δεν έχω έλθει και πρό ήμερών για το στομάχι μου;
Και ο γιατρός που είχε μπει:
— Α, ναι! Θυμήθηκα: Νά ξανακάνετε την ίδια συνταγή.
Δυό σελήνια!

Ένα πρωί μαγευτικόν στον κήπον εν βασιλικόν...

Β'

Με κάποιαν όπως είπαμεν, λοιπόν, ζευγαριό
τους κύκνους σάν ταΐζατε καθώς και τα πα-
κι' ως ζευγος πιά ξεκόψατε και περιπλανή-
λιγάκι να χαζέψετε πιο κάτω τά... ελαφά-
μά μόλις αντικρύσατε αυτά τα κερασφόρα
άμέσως θυμηθήκατε του... ύμεναίου τ-
Τά... δώρα να τα βλέπετε βεβαίως δεν μπο-
παίρνετε την μικρούλα σας κι' άμέσως προ-
στο πιο δλιγοσύνχναστον και ήσυχο σοκκάκι
να βρήτε κάποιο μυστικό κι' απόμερο παγ-
...όπου ξεθαρρευόμενοι και δίχως να ντραπήτε
μπορείτε για τον έρωτα πολλά να της ειπώ-
...Θά παιχιδίζει από ψηλά ο ήλιος με τα χ-
τά λούλουδα, θά να σκορπούν μοσχοβολιές
και τότε στη φωνούλα σας γλυκύτητα θά δ-
και τάχα άφελέστατα τη μέση της θά ζωστή-
γέροντας όσο... γίνεται προς την μικράν
και όρκους ψιθυρίζοντας στο ρόζ της το αυ-
«Θά σ' αγαπώ παντοτεινά χρυσή μου μ' άγ-
Ξέρεις τί είναι έρωτας γλυκό μου πλασμα-
Μά δίνει την άπάντησι ένας πασατεμπάς
που διάλογος τον έστειλε πάνω στην ώρα τώ-
—'Ο πασατέμπας ο ζεστός... για να περνά
ώρα!

Και πάει το οικοδόμημα του έρωτος που χτί-
ζατε

και μάτην έφροντίζατε
με ψί, ψί, ψί και ψού, ψού, ψού, μαζί με την μι-
με τέμπο να την φέρετε λιγάκι στα νερά σας
γιατί θά φύγη σίγουρα... όπως αντίλαβου
άφίγοντάς σας σύβυλον και... δίχως ραντεβο-
κι' ένδέχεται κάποιο πουλι από κακή του ξει-
...με γαλακτώδες τι υγρόν λιγάκι να σ'ας

σαφώς ειρωνευόμενον τον έρωτά σας φίλοι
και κάνοντάς σας με αυτό καταφανώς ρεζίλι.
Και τότε πλέον φεύγετε καταρεζίλεμένος
και καταφουρκισμένος...
Όποτε λίγο πιο εκεί άκούτε με γαρά
γεροντικήν συζήτησιν άπειρώς σοβαρά,
εκεί που πάει και λιάζεται συχνά η γερούσια
κι' όπου συναγωνίζεται εις την... άνοησία:
«Ξέρεις βεβαίως Χρύσανθε μέ... τη μικρή τέ
...χάλασα
διότι με τόν... γυιόκα μου η άτιμη συνέζη».
«Πετράκη μου την... Βαλτική με την Κασπία
...θάλασσα

..ένώνει το Σουέζι!
Πεινάτε κι' αγοράζετε κάνα κουλουροτύριον
και καταντάτε τελικώς και σεις στο... υπανι-
...στήριον
Εκεί που πάν τα θηλυκά και πλέκουν και δια-
...βάζουνε
και τ'όνα το ποδάρι τους έπάνω στ' άλλο βά-
...ζουνε
με τέτοια τέχνη φίλοι μου, που μάλλον ώριμέ-
...νωος
θα μέινετε ως θεατής... κατενθουσιασμένος,
σκεπτόμενοι πως σίγουρα εις τον Βασιλικόν
περνά κανείς ένα πρωί πολύ μαγευτικόν!

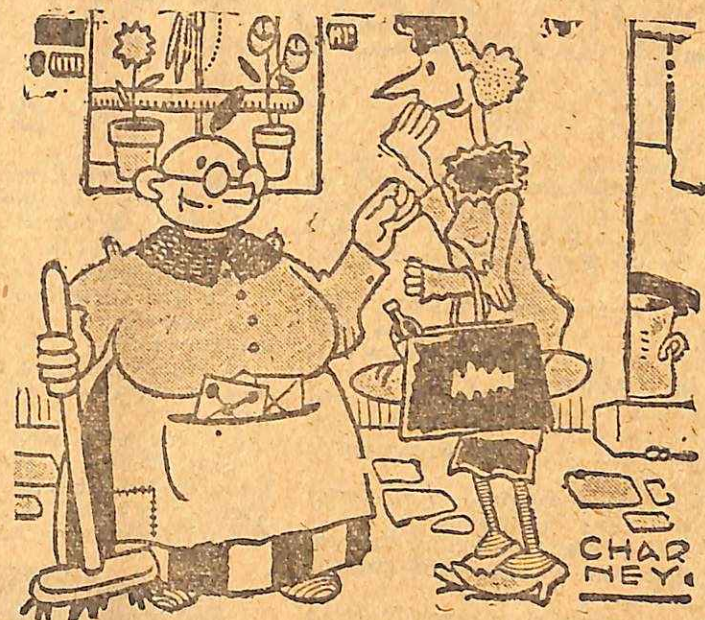
Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

Η ΟΜΙΧΛΗ Ή ΜΙΑ ΠΕΡΙΤΤΗ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

Α' — 'Επεισόδιον Α' — 'Αρθεύσε, να προέχης στο δρόμο γιατί έχει πολλή ομίχλη!..
Επεισόδιον Β' — 'Ηούχασε, 'Αντιμήτριά. Δεν βλέπεις που πήρα δυό φανάρια;..
Επεισόδιον Γ' — 'Ο ποδηλάτης δαιμονισμένος που του πιάνουν το δρόμο, πάει να
περάση ανάμεσά... από τους δύο).

...ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ

— Και μεταχειρίσθημε το π'αν για να ξαναφέρω τον άν-
τρα σου στα λογικά του;
— Το π'αν. Δεν μούμεις ούτε ένα πιάτο στην κουζίνα!

ΑΥΤΑΠΑΤΗ

— Γκαρσόν, αυτό το μπιφτεκι είναι πολύ μικρό.
— 'Η εντύπωσίς σας κύριε. Μεγαλώσαμε την αίθουσα και
φαίνεται τώρα η μερίδα πιο μικρή.

Και μιά αμερικάνικη

Ο νεαρός 'Αντυ, παραθέριζε εκείνο το χρόνο στο Μαϊ-
άμι, για τον απλούστατο λόγο ότι παραθέριζε εκεί και το
Μιά μέρα, παρουσιάζεται τρέχοντας στον καθηγητή της
κολυμβητικής της πλάζ, και του ζητάει να του μάθη έπειγόν-
— Και βιάζεστε τόσο πολύ; τον ρωτά ο καθηγητής.
— Ω! Πολύ! απαντά ο 'Αντυ. Έδωσα 24 ώρες καιρό
στην φίλη μου να δεχθ' να γίν' ο γάμος μας, άπειλώντας ό-
τι άλλωστε θά έπεφτα άμέσως στη θάλασσα να πνιγώ!

Ἐνῶ δὲν τὸν περίμεναν...

Διήγημα τοῦ Ζώρζ Λαφώρ

ΕΝΑ ἀπριλιάτικο ἀπόγευμα, ὁ ἔξερευνητὴς Ντεογκλάρ κατέβηκε μετὰ μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι, ἀπ' τὸ ἐξέπρεσ στο σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ.

Ὁ περίφημος ἀπεσταλμένος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐπέστρεψε ἀπὸ μιὰν ἀποστολὴ τοῦ στίς πολικὲς θάλασσες.

Κανεὶς δὲν τὸν πρόσμενε στὸ σταθμὸ. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν ἐρχομὸν δυὸ μέρες νωρίτερα ἀπὸ τὴν ἀναγγελθεῖσαν ἡμερομηνία.

Οὔτε δημοσιογράφοι, οὔτε φωτορεπόρτερ, οὔτε συνεντευξίες.

Κι' ἐδῶ ἡ ἴδια ἀγαπημένη του γαλήνη, ποὺ τόσο τὴν ποθοῦσε καὶ τὴν ἐπεδίωκε.

Θὰ μπορούσε ἐπὶ τέλους νὰ σφίξει στὴν ἀγκαλιά του, τὸ γυιό του, τὸν Ρενέ. Μὰ θὰ τὸν ἀναγνώριζε τάχα ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ;

Καὶ τί εὐχάριστη ἐκπλήξις γιὰ τὴν γυναῖκα του, τὴ Λουίζα του... Πέντε χρόνια μακριὰ της... Πῶς θὰ τὴν εὑρίσκει; Ἀδυνατισμένη; Τσακισμένη; Ποιὸς ξέρει... Ἀλλὰ ὁμορφὴ πάντα καὶ γελαστή.

Τὴ εὐτυχισμένη ποὺ θὰ γινόταν ἀπ' τὸ δῶρο ποὺ τῆς ἐπέφυλασσε... Μιὰ ὑπέροχη πέτρα ποὺ τὴ θῆκε στὸν πυθμὲνα τοῦ Ὠκεανοῦ κάποιος δύτης καὶ ἡ ὁποία ἀντανάκλουσε τὸ πρῶτ' τὴν λευκότητά της μέρας ποὺ ῥόχονταν καὶ τὸ θῆκε ἐπαιρνε τὸ ρόδινο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ σὰν δύει ὁ ἥλιος...

Ὁ ἔξερευνητὴς πῆρε ἕνα ταξί καὶ ἀπαρτήρητος, σὰν τὸν κατώτερο τῶν θνητῶν, ἀνέβηκε τοὺς τέσσερις ὁρόφους ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ διαμέρισμά του.

Ἀθόρυβα ἐξεκλείδωσε μετὰ τὸ κλειδί ποὺ εἶχε ξεχάσει νὰ δώσῃ φεύγοντας τῆς γυναίκας του, καὶ ποὺ εἶχε φυλάξει τόσο καιρὸ μετὰ θρησκευτικὴ εὐλάβεια σὰν πολὺτιμο κειμήλιο.

Ἐσπρωξε σιγά-σιγά τὴ πόρτα, μπῆκε στὸ χῶλλ καὶ στάθηκε.

Ἀκούσε φωνὴς στὴν τραπεζαρία μέσῃ.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Λουίζας ἢ μιὰ, ἡ λεπτὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ της, ποὺ συζητοῦσε τρυφερά μετὰ κάποιον ἀνδρα.

— Θησαυρέ μου, τοῦλεγε αὐτή, ποτέ μου δὲν θὰ σὲ ἀφήσω... Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σὲ μεγαλώνει ἀπὸ στιγμήν ἐν στιγμήν... Ἡ ζωὴ μου σοὺ ἀνήκει.

— Σοῦχω ἐμπιστοσύνη, τῆς ἀποκρινόταν αὐτὸς. Καὶ γιὰ νὰ σὲ ἀποδείξω θὰ σοὺ τραγουδήσω τὴν ῥομάντζα ποὺ σοὺ ἀρέσει τόσο... τὴν ῥομάντζα μας.

Καὶ ὁ ἀνδρας, ἀφοῦ ἐκάθισε στὸ πιάνο ἐτραγουδῆσε μετὰ φωνὴ γλυκεῖα καὶ παθητικὴ, στίχους ἐρωτικούς. Ὁ Ντεογκλάρ στάθηκε κατὰ-πληκτος. Κατόπι σιγά-σιγά ξανακατέβηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὰ πολυθρόνα μεγάλα βουλευθάρια.

Παρ' ὅλο ποὺ ἡ πολυτάραχη ζωὴ του, τὸν εἶχε συνηθίσει νὰ ὑπομένῃ καὶ τὰ πιὸ ἀγρία ἀκόμα χτυπήματα καὶ νὰ συναντᾷ καὶ τὰ πιὸ ἀνεπάντητα πράγματα, τοῦταν ἀδύνατο νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ τὸ κακὸ ποὺ μιὰ μοιραία σύμπτωση τοῦ εἶχε ἐπιτρέψῃ νὰ δῇ.

Ἐκάμε κακὰ. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κατὰ δυὸ μέρες.

Δὲν τὸν περίμεναν.

Ἐνῶ ἂν ἤξεραν πὼς θάρχονταν θὰ λάθαιναν προφυλάξεις... Θὰ χωρίζονταν γιὰ λίγο - οἱ δυὸ ἐραστές μετὰ τὴν ὑπόσχεση νὰ ξανασυναντηθοῦν.

Ὁ Ντεογκλάρ στάθηκε κατὰπληκτος.

μετὰ τὴν ἀναχώρησή του.

Καὶ ὅταν θὰ ἐφθανε δὲν θάβλεπαν τὴν ὥρα τότε νὰ τὸν δοῦν νὰ ξαναφεύγῃ.

Νοίκιασε ἕνα δωμάτιο σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο.

Καὶ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴ πλήξη τοῦ ρίχτηκε στὸ ποτό, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ὥρες στοὺς φωτισμένους καὶ χαρούμενους δρόμους.

Ἀγόρασε κάμποσες ἐφημερίδες. Ἀνάγγελλαν ὅλες τὴν ἐπιστροφή του γιὰ τὴν ἐπομένη. Μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἐξέρευσή του ἐνθουσιωδῶς καὶ περιέγραφαν τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ετοίμαζαν.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τοῦ ἐξανάφερε τὴν ψυχραιμία του. Ἡ ἀπιστία τῆς γυναίκας του, τοῦ φαινόταν ἀσήμαντὴ πιά, ἐν συγκρίσει μετὰ τὴν ἡρωικὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσε, ἀληθινὴ θυσία τοῦ ἐαυτοῦ τοῦ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν, τὸ μεσημέρι, ὁ ἐνδοξος Ντεογκλάρ, συνεπὴς στὴν ὑποχρέωσή του ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, μπῆκε στὸ τραῖνο ἀπ' τὴν μιὰ πόρτα γιὰ νὰ κατέβῃ σὲ λίγο ἀπ' τὴν ἄλλη.

Τὸν ὑποδέχτηκαν μετὰ μοναδικὸ ἐνθουσιασμό.

Οἱ κινηματογραφικὲς μηχανὲς δὲν πρόφθαιναν νὰ τραβᾶν σκηνές, τὰ καπέλλα κουνιῶνταν στὸν ἀέρα θριαμβευτικά.

Ἐσφίξε χέρια καὶ χέρια. Ἐπρόφερε τοῦ κόσμου τὴς εὐχαριστίες.

Ἐκλείσε τὸν Ρενέ μετὰ στοργὴν ἀπέραντῃ στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ γυναῖκα του ἐπήδησε στὸ λαϊκὸ του.

Τῆς ἀπήντησε μ' ἕνα ψυχρὸ φιλή.

Κι' ἐκείνη ἀπέδωσε στὴν ἐξαιρετικὴ του συγκίνησιν τὴν ψυχρότητα αὐτή, ποῦταν ἄλλως τε πολὺ δικαιολογημένη μπροστὰ σὲ τόσο κόσμο.

Ὁ ἔξερευνητὴς δὲν ἔλαθε καιρὸ οὔτε νὰ ξεκουρασθῇ καν.

Τὸν παρέσυραν γρήγορα-γρήγορα σ' ἕνα πανηγυρικὸ γεῦμα ποὺ διοργανωνόταν πρὸς τιμὴν του.

Καὶ ἅμα τελεώσε τὸ γεῦμα ἀκούλῃσαν διαλέξεις, δεξιώσεις καὶ ξανὰ διαλέξεις καὶ ξανὰ νέες δεξιώσεις.

Καὶ ἐπὶ τέλους γίνθηκε τὸ μεγάλο γεγονός.

Ἦταν στὸ διάστημα τοῦ γεύματος ποὺ ἐδῶσε ὁ ἔξερευνητὴς στὸ σπῆτι τοῦ.

Μετὰ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

Ἐπὶ τὸ φαί οἱ προσκεκλημένοι πέρασαν σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα ὅπου θὰ δινόταν ἕνα κονσέρτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἔξερευνητοῦ.

ΖΩΡΖ ΛΑΦΩΡ

Μία γυναίκα ἀπὸ τὸ ΒΙΤΕΡΠΕΡΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ
τοῦ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Σκότλαντ Γυάρντ, Στανλεϋ Γουόστερ καὶ ὁ φίλος του δημοσιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, θρηνοῦν κοιμισμένο ἐπάνω στὸν πάγκο ἐνὸς πάρκου ἕναν ἄνθρωπο μετὰ καλὸ ἐξωτερικὸ ποὺ καθὼς ἐξακριβώσαν ἀργότερα ὠνομαζόταν Μόρτερ-Ζμιθ. Ὁ κοιμισμένος πρόφερε σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ συνήλθε τὰ λογία: «Ὁ Κινέζος, ὁ Κινέζος. Ὁ Κινέζος ἢ πεθαμένη. Τὴν κράτησα στὴν ἀγκαλιά μου».

Μέσα στίς τσέπες του βρέθηκαν ἕνα χαρτί μετὰ τὴν διεύθυνση τοῦ Κινέζου Λη-Φου-Σάν καὶ δυὸ τοῦφες γυναικείων ξανθῶν μαλλιών. Ἡ μία τοῦφα ἦταν, καθὼς διεπιστώσαν, ἀπὸ τὰ μαλλιά κάποιας πεθαμένης. Ὁ ἀστυνομικὸς Στανλεϋ πῆγε τὴν αἰνιγμὴν μετὰ τὸ σπῆτι τοῦ Κινέζου γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν Λη-Φου-Σάν ποὺ τοῦ παρουσιάσας διάφορα μυστηριώδη πράγματα. Τρεῖς νέες ντυμένες κινέζικες, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Στανλεϋ ἦσαν Ἀγγλίδες ἐκαιγαν διάφορα θυμιάτα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Στανλεϋ ἐνόησε ὅτι ναρκωνόταν. Τὴν ἴδια στιγμήν παρουσιάσθηκε μιὰ ὁπτασία ποὺ ὅπως τοῦ ἐξήγησε ὁ Κινέζος ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν. Ὅταν συνήλθε ὁ Στανλεϋ εἶπε ὅτι ὁ Κινέζος ἦταν φίλος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν βρέθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του. Ὁ ἀστυνομικὸς Στανλεϋ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἐξεχνιᾷ τὸ ἐγκλημα ἐδήλωσε ὅτι ὁ φόνος εἶχε ὡς ἐλατήρια τὴν ἐρωτικὴ ἀντιζηλία. Ὁ Στανλεϋ, ὅμως, ἔχει ἀντίρρησην ὡς πρὸς αὐτό. Ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται τὸν Κινέζο Λη-Φου-Σάν καὶ ὑποβέβηκε ὅτι ὁ φόνος ἔχει πολιτικὰ ἐλατήρια. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Στανλεϋ ἀναλαμβάνει νὰ διενεργήσῃ τὴν κλοπὴ ἐνὸς νεκροῦ ἀπὸ τὴς φυλακῆς. Δημοσιεύει μιὰ ἀγγελία ἀναζητῶν κάποιον ποὺ γνωρίζει λεπτομέρειες γιὰ τὸν ἀπαχθέντα νεκρόν.

Ὁ κάποιος αὐτός, ἕνας παπᾶς, φθάνει ἀλλὰ προτοῦ μιλῆσῃ φωνεῖται μυστηριώδως. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Στανλεϋ πηγαίνει στὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ γιὰ ἐρευνᾶς καὶ ἐκεῖ παραδόξως, βρίσκει τὸν ἴδιο διευθυντὴ τῆς Ἀσφαλείας νὰ ἐρευνᾷ. Φεύγουν μαζὶ ἀφοῦ ὁ Στανλεϋ χωρὶς νὰ τὸ δεῖξῃ βρῇ ἕνα παλὸ διόβλο γιὰ τὸ θιβέτ. Τὴν ἐπομένη δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του Σίντνεϋ Βέμπ ὁ ὁποῖος τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ φυλακισμένη διὰ τὸν φόνον τοῦ Ὑπουργοῦ γυναῖκα δὲν τρεῖται ἀπ' τὸ φαί τῶν φυλακῶν ἀλλὰ ὅτι ἀγνωστοὶ ἀφίλοι» τῆς ἱσχυροῦ τῆς στέλλουν φαί τακτικά ἀπὸ τὸ Ἐστιατόριον «Μαῦρος Γάτος» τὸ ὁποῖον ἐπισκέπτεται. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπει κάποιον, γκαρσόνι προφανῶς, νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν κουζίνα τοῦ μαγειρείου καὶ νὰ φεύγῃ. Τὸν παρακολουθεῖ μυστικὰ σ' ἕνα ὑπόγειο σπῆτι. Ἐκεῖ ὁ Στανλεϋ σὲ μιὰ

στιγμὴ ἀνασθητοποιεῖ μετὰ μιὰ γροθιά τὸν ἀγνωστο καὶ ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ τὰ συρτάρια. Ἀνοίγει ὅμως ξαφνικά μιὰ πόρτα καὶ ὁ Στανλεϋ δέχεται στὸ κεφάλι ἕνα σίδερο ποὺ τὸν ρίχνει κάτω. Ὅταν σὲ λίγο συνέχεται βλέπει κ' ἀναγνωρίζει μπροστὰ στὴν πόρτα τὸν δολοφόνον τοῦ ἱερέως τοῦ Μάου Κρόε κἀνὲι νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι τοῦ ὁ ἄλλος ὅμως τὸν πρόλαβε...

15ον

ΕΝΑΣ πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε μετὰ στὸ δωμάτιο καὶ ὁ Στανλεϋ ἐκπλήχθηκε γιὰ δευτέρη φορὰ χάρμα. Ὁ δολοφόνος τοῦ ἔδωσε δυο-τρὶς κλωτσιές γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυροβολισμοῦ τοῦ καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Στανλεϋ ἦταν ἐντελῶς ἀναίσθητος, εἶπε στὸν σύντροφό του: — Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε οὔτε δευτερόλεπτο. Ἰσως ἀκούσθηκε ὁ πυροβολισμός.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε οὔτε δευτερόλεπτο. Ἰσως ἀκούσθηκε ὁ πυροβολισμός.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

άνιστοθίας, το δικαστήριο συνεδρίαζε για να εκδώσει την απόφασή του στην υπόθεση της δολοφονίας του υπουργού των Εξωτερικών.

«Αδίκαια προσπάθησε ο δικηγόρος Ρόμπενς, ένας ευγενικός και φιλόνητος κύριος, να επιτύχει την επίδειξη του δικαστηρίου. Οι αποδείξεις που παρουσίαζε ο Στάκχολμ ήταν χειροπιαστές. Παραδέχθηκαν όλοι ότι η δολοφονία υπεκρίνετο την ακαταλόγηστη και ύστερα από μια σύντομη διαδικασία, ο δικαστής ανήγγειλε την απόφασή της εις θάνατον καταδίκης.

Κατά περίεργη σύμπτωση, ο δημοσιογράφος Σίντνεϊ Βέμπ, ο μόνος που θα μπορούσε να αναφέρει κάτι για τις υποψίες του Στάκχολμ, είχε σταλή λίγες ημέρες πριν από την εφημερίδα στην οποία εργαζόταν σε δημοσιογραφική αποστολή, στην Φινλανδία.

Μα το πράγμα ήταν ολοφάνερο, έλεγε μετά το τέλος της δίκης ο Στάκχολμ στους δημοσιογράφους. Είναι η πιο απλή υπόθεση που έχω συναντήσει μέχρι σήμερα.

Έτσι η άγνωστη φυλακισμένη ήταν για όλον τον κόσμο ή μελλοθάνατη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Η Λάσσα, η πρωτεύουσα του Ουέτ, κοιμόταν μέσα στην γαλήνια νύχτα. Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς σταμάτησε το διάβαμα και γύρισε προς τον γραμματέα του Μώμπρεϋ που έμπαινε ακριβώς την στιγμή αυτή από την πόρτα.

—Τίποτα ακόμη, είπε ο Μώμπρεϋ, κουνώντας με απαγοήτευση το κεφάλι του. Ο μέγας ιερέας μου έδήλωσε ότι οι φρουροί έχουν εντολή να παραμεινουν στην θέση τους έλη την νύχτα. Φοβάμαι λοιπόν ότι θα μάς αφήσουν να περιμένουμε ως αύριο το πρωί. Είναι άκατανόητο.

—Ακατανόητο, είπε και ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς, κλείνοντας το βιβλίο του.

Σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει επάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιο. Ήταν ένας άνθρωπος περίπου πενήνταπεντάρης, με άσπρα μαλλιά και μουστάκια. Το μετωπικό του βλέμμα και οι ρυτίδες του μετώπου του μαρτυρούσαν ότι υπέφερε από μια διαρκή στενοχώρια ή ότι λο δυστοχία.

—Τί σκέπτεσθε, Μώμπρεϋ; ρώτησε τον γραμματέα του. Φοβάμαι ότι όλα αυτά δεν προλέγουν τίποτα το ευχάριστον.

Ο γραμματέας φάνηκε διστακτικά

και τότε ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς συνέχισε:

—Είναι τώρα τρεις δολοφονίες έδωμάδες που βρισκόμαστε στην Λάσσα. Όταν φθάσαμε, οι αρχές του Ουέτ μας υποδέχθηκαν όπως είναι ζήτημα αν θα έχουν υποδεχθεί άλλη αποστολή. Μας δέχθηκαν σαν φίλους, σαν να περιμέναμε με ανυπομονησία την άφιξή μας. Μας ζήτησαν να τους γνωστοποιήσουμε τις προτάσεις μας και το κάναμε άμέσως. Μας άγγειλαν ύστερα ότι θα μάς δεχόταν αυτοπροσώπως ο Μέγας Δαλαϊλάμας και ύστερα μάς άφισαν μέσα σ' αυτό το παλάτι που μάς φιλοξενούν σαν να μάς ξέχασαν, Μώμπρεϋ. Φοβάμαι ότι κάτι έχει μεσολαβήσει. Είπατε βέβαιος ότι δεν έχει παρουσιασθεί στο μεταξύ καμιά άλλη αποστολή;

—Αν συνέβαινε τέτοιο πράγμα, φαντάζομαι ότι θα μάς ειδοποιούσαν οι άνθρωποι μας που πρέπει να το έχουν πληροφορηθεί.

—Και αν δεν το πληροφορήθηκαν; Υπάρχουν τόσο δρόμοι για να φθάσει κανείς στο Ουέτ.

—Ναί, αλλά και η δική μας άφιξη έχει τηρηθεί έντελως μυστική.

—Ποιος το ξέρει; Όπως έχουμε έμεις τους κατασκόπους μας, έχουν ασφαλώς και οι άλλοι τους δικούς τους και τίποτα δεν εγγυάται ότι δεν έχουν πληροφορηθεί τις ενέργειές μας. Δεν θα παραρνευόμουν καθόλου μάλιστα αν μάθαινα ότι η ίδια η Κυβέρνησις του Ουέτ πληροφορήθηκε τους αντιπάλους μας ότι βρισκόμαστε εδώ. Είναι άποσο ύπουλοι αυτοί οι λαοί της Άπω Ανατολής και ξέρουν να υποκρίνονται σε αφάνταστο βαθμό.

Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς προχώρησε ύστερα από τα λόγια αυτά προς την πόρτα που οδηγούσε στην βεράντα, την άνοιξε και βγήκε έξω για ν' αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα. Μπροστά του απλωνόταν έλη ή ιερή πόλις της Λάσσα βυθισμένη στον ύπνο. Απέναντί του βρισκόταν ο λόφος της Ποτάλα, στην κορυφή του οποίου είναι χτισμένο το ανάκτορο του Μεγάλου Δαλαϊλάμα, του αντιπροσώπου του Βούδδα επί της γης.

—Ποτάλα, μουρμούριζε ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς. Πόσα και πόσα εγκλήματα και κακουργήματα δεν έχουν διαπραχθεί πίσω από τα πανύψηλα αυτά τείχη και κάτω από τον χρυσό τρούλλο του ανακτόρου;

Ο Μώμπρεϋ, πολύ νεώτερος από τον προϊστάμενό του, απελάμβανε την ομορφιά της φεγγαρόλουστης νύχτας και σαν να μην είχε ακούσει τους λόγους του σέρ Χάρντινγκ, είπε:

—Ονειρεμένη βραδιά.

—Μώμπρεϋ, διέκοψε τους ραβδασμούς του η φωνή του προϊσταμένου του. Δεν πρέπει να αποτύχουμε. Δεν πρέπει. Σκεφθείτε ότι ερχόμαστε για λογαριασμό της παντοδύναμης 'Αγγλίας που έχει περάσει στο κύρος σ' αυτά τα μέρη. 'Αλλά δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι βρισκόμαστε στο Ουέτ, σε μια χώρα πολύ πιδ παλιά από την δική μας και ότι πρέπει να πολεμήσουμε με έντελως διαφορετικά όπλα από αυτά που γνωρίζει η Ευρωπαϊκή διπλωματία. 'Εδώ δεν ισχύουν τόσο πολύ τα γεγονότα, όσο ισχύουν οι θρύλοι. 'Ερχόμαστε για να συνάψουμε μια βαρυσήμαν-

τη εμπορική σύμβαση και όμως πρέπει να στηρίξουμε όλη μας την επιτυχία επάνω σ' ένα θρύλο. Η 'Αγγλία χρειάζεται νέες αγορές, νέους παλάτες και η χώρα αυτή μπορεί να μάς προσφέρει αφάνταστες υπηρεσίες. Πρέπει να νικήσουμε, διότι κρατάμε και ένα τεράστιο ά του στά χέρια μας.

—Ναί, ναί, είπε ο Μώμπρεϋ, τον μύθο της κλειστής πόρτας.

—Σας φαίνεται περίεργο, Μώμπρεϋ, είπε ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς. Και όμως πρέπει να γνωρίζετε ότι χάρις στον μύθο αυτόν, μια άλλη δύναμις που έπεμ-θαίνει πάντοτε στα συμφέροντά μας, κρατούσε τον Δαλαϊλάμα δεμένο και τον έκανε ότι ήθελε. Γνωρίζετε ήδη ότι οι ιερείς του Βούδδα, για να προσδώσουν στον μύθο αυτό ακόμη πιο μεγάλη σημασία, είχαν κρύψει κάτω από το άγαλμα του θεού τους, μέσα στο ιερό, εκεί που εκεί που δεν πατάει ποτέ του ανθρώπινου πόδι, ένα μικρό κλειδάκι που είχε σχήμα σταυρού και που έχει μείνει γνωστό με το όνομα: ο σταυρός με τους κύκλους. Το κλειδάκι αυτό θα άνοιγε την πόρτα του μυστηριώδους τούνελ που συνδέει το Ουέτ με τους 'Ινδούς από την ήμερα αυτή θά έφταναν όλοι οι ξένοι από τις χώρες που υπακούουν στις διαταγές του Μεγάλου Δαλαϊλάμα. Διαφορετικά θα κυριαρχούσε επάνω στο Ουέτ και σ' όλες τις άλλες χώρες το Κράτος που θα κατόρθωνε να πάρει το κλειδί αυτό. Και κάποια μέρα το κλειδί εϊφανίσθη πραγματικά. Στην αρχή υπέθεσαν όλοι ότι το είχε κλέψει κάποιος μανιώδης συλλέκτης περιέρχων αντικειμένων, χωρίς να γνωρίζει την μεγάλη σημασία που είχε. Αυτό δεν ήμπόδισε όμως την δύναμι που πολεμάει τα συμφέροντά μας, να διαδόση ότι το κλειδάκι βρισκόταν στά χέρια της και να κάνει τον Δαλαϊλάμα και όλους τους άλλους ισχυρούς του Ουέτ να τρέμουν μπροστά της και να την θεωρούν ως την μελλουσα κυρίαρχή τους.

Αργότερα, το 1926, μαθεύτηκε ότι το κλειδί βρισκόταν στά χέρια του υιού του Τρέμπιτς Λίνκολν, ενός ανθρώπου που έζησε-Σέρβος κατόρθωσε τότε να προσελκύση τον Τζόν Λίνκολν, τον υίο του Τρέμπιτς Λίνκολν, στην 'Αγγλία, να τον άνακατέψει σε μια δολοφονία και να τον καταδικάσει εις θάνατον, με την ελπίδα ότι θα κατόρθωνε να του άποσπάση το κλειδάκι. 'Αλλά οι έλπίδες της 'Ιντέλι-λιτζενς-Σέρβος διεφάνθησαν. Όταν ο Τρέμπιτς Λίνκολν πληροφορήθηκε την καταδίκη του υιού του, βρισκόταν έδω στο Ουέτ. Είχε άσπασθεί τον Βουδδισμό και ήταν καλόγηρος σε κάποιο μοναστήρι του Βούδδα. Τηλεγράφως άμέσως και παρεκάλισε το υπουργείο της Δικαιοσύνης να αναβάλει για λίγο την εκτέλεση της απόφασής για να προλάβει να άγκαλιάσει για μια τελευταία φορά το παιδί του. Το υπουργείο άπέρριψε την αίτησή του και αυτό, κατά την γνώμη μου, ήταν πολύ μεγάλο σφάλμα. 'Αν άφισαν τον Τρέμπιτς Λίνκολν να έλθι στο Λονδόν και να συναντήσει τον γιο του που κατείχε το κλειδάκι, είναι βέβαιον ότι ο Τζόν θα το έδινε στον πατέρα του και τότε θα μπορούσαν με κάποιο τέχνασμα να το άφαιρέσουν. 'Ενθ τώρα...

—Δεν βρέθηκε το κλειδάκι; ρώτησε ο

Μώμπρεϋ.

—Όχι. Και αυτό ακριβώς είναι το μεγάλο μας άτι. Θά είπαμε στον Δαλαϊλάμα ότι το κλειδάκι βρίσκεται σήμερα στά χέρια της 'Αγγλίας και ότι σύμφωνα με τον θρύλο, η 'Αγγλία πρέπει να γίνη κύριος του Ουέτ.

—Και αν δεν το πιστέψη;

—Θά το πιστέψη, έπειδή γνωρίζει έλη την υπόθεσι που Τζόν Λίνκολν.

—'Αν όμως έρθουν οι άπεσταλμένοι της άλλης Δυνάμεως και βεβαιώσουν το ίδιο που θά βεβαιώσουμε κι' έμεις; Είναι τόσο εύκολο να δημιουργήσουν μια φανταστική και πιστευτή ιστορία;

—Αυτό ακριβώς φοβάμαι κι' εγώ και γι' αυτό άνησυχώ όσο βλέπω να περνούν οι ώρες χωρίς αποτέλεσμα. Η σιγή του Δαλαϊλάμα μου φαίνεται άνεξήγητη. 'Αν υπήρχε κανένας ώριμμένος λόγος, θά μάς τον είχαν ειπή για να μην άδημονούμε. 'Αλλά έτσι, η σιωπή αυτή; Μας μεταχειρίζονται σαν να μην υπάρχουνε καθόλου. Μας άγνοούν. Κατά την γνώμη μου, περιμένουν κάτι. 'Αλλά τί;

—'Αφανα, από τον άπέναντι λόφο της Ποτάλα, άρχισε να χτυπά ρυθμικά μια καμπάνα και σχεδόν την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα του δωματίου και ένας ιερέας του Βούδδα ήρθε και στάθηκε μπροστά στον σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς και τον Μώμπρεϋ. Έκανε μια βαθιά υπόκλιση και είπε:

—Ο παντοδύναμος Κύριός μου που άδηγεί έλες μας τις σκέψεις και έλες μας τις πράξεις, θά σάς κάνει την τιμή να σάς δεχθώ. 'Ετοιμασθείτε να με ακολουθήσετε. 'Απόψε είναι γραφτό να συμβούν μεγάλα γεγονότα.

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς πήρε τον χαρτοφύλακα με τά έγγραφα του και δίνοντάς τον στον Μώμπρεϋ, του ψιθύρισε:

—'Απόψε είναι γραφτό να συμβούν μεγάλα γεγονότα. Τί να σημαίνουν τάχα αυτά τα λόγια;

Ο Μώμπρεϋ άνασώχασε τους ώμους του για να δείξη ότι δεν καταλάβαινε ούτε κι' αυτός τίποτα.

—Σας ακολουθούμε, Λάμα, είπε ο σέρ Χάρντινγκ.

Η καμπάνα του λόφου της Ποτάλα έξακολουθούσε να χτυπά άδιάκοπα.

— ΕΡΓ —

—'Υστερα από μια πορεία γεμάτη μυστήριο άνάμεσα στά ιερά κτίρια που καλύπτουν τον λόφο, ο σέρ Χάρντινγκ - Ουίλλιαμς, ο Μώμπρεϋ και ο Λάμα βρέθηκαν επί τέλους μπροστά στην μεγάλη πόρτα του ανακτόρου του Δαλαϊλάμα, στην επίγειο κατοικία του Βούδδα. Την ίδια στιγμή έπαψεν πιά και το χτύπημα της καμπάνας και η πόρτα άνοιξε φαρδεια-πλαταία, χωρίς να φαίνεται κανείς που να την είχε άνοιξει. Διέσχισαν μια σειρά από άπέραντες αίθουσες, μέσα στις οποίες στεκότουσαν στην σειρά, άκίνητοι σαν άγάλματα, οι ιερείς του Βούδδα. Μπροστά σε μια αίθουσα, ο Λάμα που τους άδηγούσε, στάθηκε άπότομα και πριν ακόμη προφθάσουν οι δύο ξένοι ν' αντιληφθούν τί γινόταν, χάθηκε από μπροστά τους, ένθ

ταυτόχρονας βγήκε από την αίθουσα ένας άλλος ιερέας και τους έφραξε την είσοδο. 'Από την περιβολή του, ήταν φανερό ότι ήταν από τους άνωτέρους ιερείς του Βούδδα. Χωρίς να προφέρη λέξη, τους έκανε νόημα να προχωρήσουν και άξαφνα ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς και ο Μώμπρεϋ βρέθηκαν άπέναντι στον ένσαρκαμένο Βούδδα, τον Μεγάλο Δαλαϊλάμα. Καθόταν άκίνητος, σαν άψυχος επάνω στον μεγαλοπρεπέστατο θρόνο του, ντυμένος με όλόχρυσά άμφια. Η αίθουσα ήταν σχεδόν σκοτεινή. Μόλις φωτιζόταν από κάτι μυστηριώδη φώτα που έκαιγαν στις γωνίες και άνέδιδαν βαρείες άναθυμιάσεις.

Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς στάθηκε μπροστά στον Παντοδύναμο και κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση, που την μιμήθηκε άμέσως και ο Μώμπρεϋ, είπε:

—Ω, άγιωτάτη ένσάρκωσις του Σιντάρτα Γκαουτάμα, του πανίσχυρου Βούδδα. Δέξου τον χαιρετισμό του Μεγάλου Βασιληά που βασιλεύει στά νησιά του 'Ωκεανού και που σου διαβιβάζω εγώ ο ταπεινός του υπήκοος. Δέξου και τις θερμές εύχαριστίες μου για την ευγενή φιλοξενία που βρήκαμε στην εύτυχιμένη, άγία χώρα σου και έπίτηθέ μου να ρωτήσω αν η άπέραντη σοφία σου πήρε την απόφασή της για την έρώτησι του Μεγάλου Βασιληά.

Ο Μέγας Δαλαϊλάμας που στεκόταν ως την στιγμή αυτή έντελως άκίνητος, γύρισε σιγά-σιγά το κεφάλι του προς μια σκοτεινή γωνία της αίθουσας, από την οποία πρόβαλλε ένας άνθρωπος, με ξυρισμένο κεφάλι, ντυμένος μ' έναν χρυσοκίτρινο χιτώνα που του έφθανε ως τα πόδια. Την ίδια στιγμή μερικοί υπηρέτες πλησίασαν άθόρυβα, κρατώντας δύο πολυθρόνες, τις οποίες πρόσφεραν στον σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς και στον γραμματέα του για να καθίσουν, ένθ άλλοι υπηρέτες έφεραν τραπεζάκια, επάνω στα οποία βρισκότουσαν όλόχρυσά φλυτζάνια του τσαγιού. Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς και ο Μώμπρεϋ έβλεπαν τον Μώμπρεϋ και κύτταζε τον Μώμπρεϋ και διάβαζε στο πρόσωπό του ότι έκανε κι' αυτός τις ίδιες σκέψεις. 'Ακολούθησε πολλή ώρα σιωπής. Οι υπηρέτες γέμισαν τά φλυτζάνια με τσάι, έβα τσάι που σκορπούσε γύρω του άραιά άρωμα και πρόσφεραν στους ξένους βαρέα, μουρδωτά τσιγάρα. 'Ολη η αίθουσα είχε γεμίσει τώρα καπνός που την έκαναν άκόμη πιο σκοτεινή.

—Λοιπόν, και τί είπε για την έκκληση που τούκανες με το νέο σου καπέλο;
—Τίποτε. Δεν συνήλθε ακόμη!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

αμς κατάλαβε άμέσως ότι έλες αυτές οι προτοιμασίες δεν είχαν άλλο σκοπό, παρά να καθυστερήσουν την άπάντησι και άρχισε να άδημονώ. Γνώριζε όμως πολύ καλά ότι οι έπισκέπται του Μεγάλου Δαλαϊλάμα δεν είχαν το δικαίωμα να μιλήσουν, αν δεν τους προκαλούσε ο ίδιος κι' έτσι άναγκάσθηκε να σιωπήσει και να κάνει υπομονή. Ο άνθρωπος με τον χρυσοκέντητο χιτώνα πλησίασε περισσότερο και υποκλινόμενος μπροστά στον σέρ Χάρντινγκ, του έίπε:

—Ο Γκαούπ Γκουενέ Μπού, ο Σιντάρτα Γκαουτάμα, ο Μέγας Δαλαϊλάμας, σάς εύχαρίστησε διά τά φιλικά σας λόγια και διά τους χαιρετισμούς που τσέφατε από τον Μεγάλο Βασιληά που βασιλεύει στά νησιά του 'Ωκεανού. Ο Μέγας Δαλαϊλάμας μελέτησε τις προτάσεις που τσέφατε και θά σάς άπαντήσει έμεις ολίγου σ' αυτές. Προηγουμένως όμως σάς παρακαλεί να καθίσετε και να δεχθείτε την φιλοξενία του.

Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς έξεπλάγχε από την πρώτη στιγμή, καθώς άκουσε τά θαυμάσια άγγλικά που μιλούσε ο άνθρωπος με τον χρυσοκίτρινο χιτώνα. Τον κυττούσε προσεκτικά και βεβαιώθηκε ότι παρά το ξυρισμένο του κεφάλι, παρά τον χρυσοκίτρινο χιτώνα και παρά το ότι βρισκόταν στο πλευρό του Δαλαϊλάμα ως έμπιστός του, δεν ήταν 'Ασιάτης. Τά χαρακτηριστικά του ήταν χαρακτηριστικά έυρωπαϊά. Τί ζητούσε όμως εκεί μέσα; Γύρισε και κύτταζε τον Μώμπρεϋ και διάβαζε στο πρόσωπό του ότι έκανε κι' αυτός τις ίδιες σκέψεις. 'Ακολούθησε πολλή ώρα σιωπής. Οι υπηρέτες γέμισαν τά φλυτζάνια με τσάι, έβα τσάι που σκορπούσε γύρω του άραιά άρωμα και πρόσφεραν στους ξένους βαρέα, μουρδωτά τσιγάρα. 'Ολη η αίθουσα είχε γεμίσει τώρα καπνός που την έκαναν άκόμη πιο σκοτεινή.

Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς και ο Μώμπρεϋ ένιωθαν σαν ένα βάρος επάνω τους, τους φαίνόταν ότι η άπαντή τους δυσκολιόταν, οι άναθυμιάσεις που έδιναν από τις γωνίες της αίθουσας και τά βαρέα τσιγάρα τους είχαν ζαλίσει έλαφρώς. Και η ώρα προχωρούσε μέσα σε μιάν άτέλειστη σιωπή. Ο Μέγας Δαλαϊλάμας έμεινε πάντοτε άκίνητος στην θέση του, σαν να μην είχε μέσα του ζωή. 'Ενα βαθύ μυστήριο έκάλυπτε τά πάντα. Και η ώρα προχωρούσε. 'Ανάμεσα από τά χρωματιστά τζάκια της αίθουσας ο σέρ Χάρντινγκ και ο Μώμπρεϋ έβλεπαν ότι πλησίαζε η αύγή.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

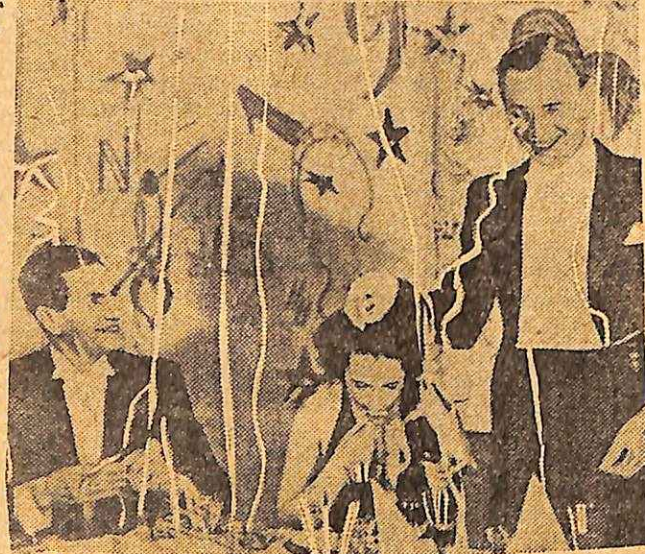
Ο κόσμος του χιουμορ

Μικρές και μεγάλες φάρσες

Όταν οι ποιηταί πηγαίνουν να κάμουν άστεία.-Ήεκδίκησις του περιφρονη-
δέντος έπιστήμονος.-Μία πρωταπριλιάτικη φάρσα...Ήέκδεσις των Γαϊδάρων

ΤΟ καρναβάλι που πέρασε και η πρωταπριλιά που θα μας έρθει σε λιγάκι, συνδέονται, ως γνωστόν, πολύ στενά με το κέφι και με τις φάρσες. Το καρναβάλι προ πάντων, ως εποχή απόλυτου έλευθερίας, είναι και η εποχή που εύνοει κατ' έξοχην τις φάρσες. Υπάρχουν, όμως, πολλοί άνθρωποι που δεν περιμένουν ούτε το καρναβάλι, ούτε την πρωταπριλιά για να γελάσουν και να κάνουν και τους άλλους να εύθυμήσουν.

Ας γελάσουμε λοιπόν κι' εμείς, άκούγοντας μερικές εύθυμες ιστορίες που τις έχουν εφεύρει οι άνθρωποι του γέλιου.

Ο Γάλλος ποιητής Ρομάν Ζιριέ δεν ήταν καθόλου γνωστός για την λογοτεχνική του αξία. Τούναντίον ήταν περίφημος για τις ιδιοτροπίες του και για τις άστείες ιδέες που είχε τότε-πότε. Η πιο μεγάλη ιδιοτροπία του Ζιριέ ήταν να τρώγει πάντοτε στο ίδιο ρεστοράν και στο ίδιο τραπέζι. Προτιμούσε να μείνει νηστικός, παρά να αλλάξει τραπέζι. Ο ιδιοκτήτης του ρεστοράν ήξερε την ιδιοτροπία αυτή και έπειδή τον είχε χρόνια πολλά τακτικό πελάτη, κρατούσε το τραπέζι του πάντοτε άγχαζέ.

Ο κύριος Ζιριέ είναι ένας τίμιος και αξιοπρεπής άνθρωπος, έλεγε και εγώ δεν θέλω στο μαγαζί μου παρά μόνον τέτοιους πελάτες.

Κάποτε όμως μπήκε στο μικρό ρεστοράν ένας αγριάνθρωπος και, μη βεβαιώντας άλλο τραπέζι, έλεύθερο, κάθισε στο τραπέζι του Ζιριέ.

Συγγνώμη, κύριε, το τραπέζι αυτό είναι άγχαζέ, είπε ο διευθυντής στον άγνωστο πελάτη.

Επεινος όμως γύρισε και του έριξε μια ματιά και χωρίς να απαντήσει στην παρατήρησή του, παράγγειλε μια μπριζόλα της σχάρας και μια μπουτίλια κρασί. Την ίδια στιγμή έφαγε και ο Ζιριέ με μια φοβερή πείνα. Ο ιδιοκτήτης έσπευσε να του εξηγήσει τι είχε συμβεί και τον παρακάλεσε να κάνει λίγη υπομονή. Ο Ζιριέ όμως πεινούσε και σοφίλαγ' από τον ανεπιθύμητο κατακτητή του τραπέζιού του.

Είσεις ποιος είναι αυτός που κάθεται στο τραπέζι μου; ρώτησε τον ιδιοκτήτη.

—Οχι, του είπε αυτός.
—Είναι ο δίδυμος των Παρισίων.

Ο άγαθος ιδιοκτήτης έσπευσε άμέσως έξω από τον άγνωστο και του έδωσε λωσες όρθιά-κοφτά να σηκωθεί να φύγει άμέσως.

—Γιατί; ρώτησε αυτός.

—Ξέρετε πολύ καλά το γιατί.

—Δεν το ξέρω.

—Ξέρω όμως εγώ ότι είσατε ο διδύμιος των Παρισίων.

—Ποιος σας το είπε; ρώτησε ο πελάτης.

—Αυτός ο κύριος εκεί, απάντησε ο ιδιοκτήτης, δείχνοντας τον Ζιριέ.

Η άποκρηάτικη τρέλλα, προσφέρει, ιδιαίτε-
τως, έδαφος για φάρσες και άστεία.

Ο άγνωστος κατάλαβε άμέσως ότι έπρόκειτο για κάποια φάρσα ή κάτι παρόμοιο και κυττάζοντας τον ιδιοκτήτη με ύφος σοβαρό του είπε:

—Φυσικά, ο κύριος αυτός πρέπει να με γνωρίζω, έπειδή μου τον είχαν στείλει να τον άποκεφαλίσω για κάποιον φόνο που είχε κάνει. Στάθηκε όμως τυχερός και του άπενεμήθη χάρις την τελευταία στιγμή.

Υστερα από τα λόγια αυτά, ο άγνωστος εγκατέλειψε το ρεστοράν. Στάθηκε όμως άπέναντι και άπληλασε την σκηνή του ιδιοκτήτη που έδιωχνε κακήν-κακώς και τον Ζιριέ, φωνάζοντας του να μην ξαναπατήσει το πόδι του μέσα στο τίμιο μαγαζί του.

Η δεύτερη ιστορία είχε ως έλατήριο την έκδίκηση. Αυτό όμως δεν έμποδίζει καθόλου να είναι πολύ διασκεδαστική.

Ο Άγγλος ιατρός Χίλλ έπνεε μένεα έναντίον της Ιατρικής Έταιρείας του Λονδίνου που είχε άρνηση να τον άναξη-

ρύξη μέλος της. Έπιασε λοιπόν και της έγραψε μια άναφορά μ' ένα φανταστικό όνομα κάποιου άνύπαρκτου ιατρού. Η άναφορά έλεγε τα ακόλουθα:

«Λαμβάνω την τιμήν να σας άναφέρω μίαν νέαν μέθοδον που έφηρμωσα εις την περιπτώσιν ενός σπασμένου ποδιού. Πρό ημερών μου έφεραν ένα ναύτη που είχε σπάσει το πόδι του. Έδωσα άμέσως τα δύο κομμάτια με σπάγγο και τα περιέχυσά με πίσσα. Λίγες μέρες άργότερα ο ναύτης ήρθε να με έπισκεφθί στο ιατρείον μου. Δεν του είχε μείνει ούτε το παραμικρό έλάττωμα από το άτύχημά του».

Η Ιατρική Έταιρεία έλαβε γνώσιν της άναφοράς, άρχισε άμέσως μια μεγάλη συζήτηση περί της νέας μεθόδου, διάφοροι ρήτορες εξέγησαν με ώραιους έπιστημονικούς όρους την άγαθοεργό έπίδραση της πίσσας επί των όστών και την άλλη μέρα οι έφημερίδες άφιέρωσαν όλόκληρα άρθρα στην νέα σοβαρά άνακοίνωση της Ιατρικής Έταιρείας. Τότε ο Χίλλ βρήκε ότι είχε φθάσει η ώρα να έκδικηθί και έστειλε ένα δεύτερο γράμμα προς την Έταιρεία μέσα στο όποιο έγραφε:

«Στην προηγούμενή μου έπιστολή έέγραφα να σας άναφέρω την μικρή λεπτομέρεια ότι το πόδι του ναύτου που έκόλλησα με πίσσα ήταν... έύλινον».

Χαριτωμένες και οι ιστορίες που σοφίζονται καμιά φορά οι έφημερίδες για να πειράξουν ή να διασκεδάσουν τους άναγνώστας τους. Μία ωραία πρωταπριλιάτικη φάρσα έπαιξε στους άναγνώστας της πρό πάντε ετών μια άγγλική έφημερίς. Έδημοσίευσε στην στήλη των γεωργικών ειδήσεων ότι στην αίθουσα του Γεωργικού Έπιμελητηρίου θα γινόταν το άπόγευμα της ίδιας ήμέρας έκθεσις... γαϊδάρων. «Είσοδος δωρεάν». Δεδομένου ότι τα γαϊδουράκια είναι σπάνιο είδος για την Άγγλία, οι Λονδρέζοι έσπευσαν να γεμίσουν από νωρίς την αίθουσα εν άναμονή των έκθεμάτων. Όταν όμως πέρασε άρκετή ώρα και δεν φάνηκε ούτε ή άκρη της ούρας ενός γαϊδάρου, κάποιος άπό τους έπισκέπτας είπε στους άλλους:

—Κύριοι. Πολύ φοβόμ'αι ότι δεν είμαστε μόνον έπισκέπται, αλλά είμαστε και τα έκθέματα της έκθέσεως των γαϊδάρων.

Έννοείται ότι όλοι έγέλασαν με το πάθημά τους και εύχόθηκαν να γίνουν και του χρόνου.

X

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ένα άριστουργηματικό διήγημα του ΖΑΝ ΝΙΕ ΡΑΙΜΟΝ

ΜΕΣ στο πολυτελέστατο δωμάτιό της, πάνω στο κρεβάτι της με τα μεταξωτά ρόζ σεντόνια ή Άνριέτ Άλλάρ κυλιόταν, κυριευμένη άπ' τους πόνους. Το παιδί που το περίμεναν δέκα χρόνια τώρα, το παιδί που είχαν πάψει πια να έλπίζουν πως θάρχότανε ποτέ, το άγαπημένο παιδί έφτανε επί τέλους.

Άλλά ο έρχομός του ήταν όδυνηρός. Η μητέρα δεν μπορούσε να συγκρατηθί πιά. Καί άφισε πνιγμένες παραπονιάρικες φωνές.

Κοντά της ή μαμή και ο γιατρός Μισέλ Νταρώ, παιδικός φίλος της κυρίας Άλλάρ την έπέβλεπαν με άγωνία. Για δεύτερη φορά άπ' το πρωί έκόντευε να λιποθυμήσει.

—Μισέλ, Μισέλ, έφώναζε ή Άνριέτ. Σε ποιόν άπευθυνόταν; Στο παιδί, ή στο γιατό; «Ότι δήποτε γένους και άν θάταν ο άνθρωπος που θά γεννιόταν θά όνομαζόταν Μισέλ, θάπαιρνε το όνομα του νουού του, του γιατρού».

Άκούστηκε μια δυνατή, άσυγκράτητη κραυγή. Ο γιατρός έκανε νόημα στη μαμή και είπε σιγά στη φίλη του.

—Θά σε κοιμήσουμε για να μη πονάς πιά.

—Μισέλ!

Έκλεισε τα μάτια της και σε λίγο είχε άποκοιμηθεί. Μία άπόλυτη σιγή διαδέχτηκε τη τελευταία κραυγή της μητέρας. Δεν άκούγοταν τώρα παρά ή βιαστική άναπνοή του γιατρού, ο όποιος έσκούβε πάνω άπ' το κρεβάτι κρατώντας τα εργαλεία του. Η μαμή, παρακολουθεί προσεκτικά όλες του τις κινήσεις. Έχει παραστεί και βοηθήσει σε πολλές γέννες, αλλά κάθε φορά τη πλημμυρίζει ή ίδια συγκίνησης, μπρός στον νέον άνθρωπον που γεννιότανε.

Ξαφνικά ο γιατρός ψιθύρισε:

—Έπιτέλους!...

Το παιδί γεννιότανε.

—Τό άριστερό γέρι, πίσω!... ψιθύρισε πάλι ο γιατρός, αλλά άσπρος αυτή τη φορά σαν το πανί.

Η μαμή άνοίγει ένα στόμα πελώριο άπ' την κατάπληξη. Καί ύστερα και οι δύο, χωρίς να πουν λέξη σηκώνουν τα κεφάλια τους και κυττάζουν κατάματα. Καί ο καθένας τους βλέποντας το άντικρυνό του, την άγωνιώδη μορφή τρομοκρατούται ακόμα περισσότερο.

Έκείνη τη στιγμή ή πόρτα άνοίγει άθόρυβα πίσω τους και παρουσιάζεται ένα άντρίκειο κεφάλι. Τα μάτια του σπληνώνονται πάνω στη μητέρα που κοιμάται και ύστερα στις δύο σκυμμένες σιλουέτες. Το παιδί βγάζει μια φωνή. Μία λάμψις γαρ έ φωτίζει τα μάτια του πατέρα. Μπαίνει, κλείνει προσεκτικά τη πόρτα και προχωρεί προς το κρεβάτι. Ξάφνου στέκεται. Στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται ή όρική, ή άγωνία. Θέλει να τραβήξει το βλέμμα

του άπ' το κρεβάτι, αλλά δεν τό κατορθώνει. Καί στέκει εκεί άκίνητος και άμίλητος, όταν ο γιατρός κάνει νόημα στη μαμή να πάρη έξω το παιδί. Η άρρωστη κουνιέται. Έτσι μάζεται ο Ζάκ Άλλάρ φαίνεται σαν να ξυπνά και αυτός. Κρύβει με τα χέρια του το πρόσωπό του και φεύγει τρέχοντας άπ' το δωμάτιο. Η Άνριέτ άνοίγει τα μάτια. Ο Μισέλ ο φίλος της τη κυττά «Ναι, καλά πάει... μπορώ να φύγω, να ύτελώ τη μαμή, να μη της άποκριθώ στις έρωτήσεις της».

Στο διπλανό δωμάτιο ή μαμή κατανίεται με το παιδί.

—Πηγαίνετε κοντά της, λέει ο γιατρός μπαίνοντας. Έξύπνησε. Μην της πητε τίποτα... πέστε της ότι είναι άγόρι... Οί δύο φίλοι μένουν μόνον, κοντά στη κούνια.

Ο Ζάκ ρίχνεται σε μια πολυθρόνα και κλαίει με λυγμούς...

—Καυμένη Άνριέτ, δέκα χρόνια τη περιμέναμε αυτή τη στιγμή... Δέκα χρόνια. Θυμάμαι με πόση χαρά μου άνήγγειλε το μεγάλο νέο... Είναι δυνατόν; Δεν μπορώ άκούμα να τό πιστέψω...».

Ο Μισέλ τον άφίνει μόνο με το πόνο του και πλησιάζει στη κούνια. Ναι... δεν ύπάρχει άμφιβολία. Πρόκειται περί τέρατος... Τό άριστερό αυτό στο μάγουλο, τό μπράτσο γυρισμένο προς τη πλάτη, και κάτω, αντί για χέρι μία μάζα από σάρκες...

Ξάφνου ή συνείδησις του γιατρού άπαναστατεί. Σκύβει πάνω στο παιδί, το εξέτάζει προσεκτικά... σηκώνεται.

—Ζάκ, άκούσε με, δεν έχει ζωή τό μικρό. Τάκοις; Δεν έχει ζωή... Πρέπει να τό κάνω μία έγχειρηση για να ζήσει.

Ο πατέρας δεν άποκρίνεται. Δεν κλαίει πιά, δεν κινείται, αλλά μένει έτσι με τό πρόσωπο κρυμμένο μέσ' στα χέρια του.

Η συνόδος της μαμής διακόπτει τη σιγή.

—Γιατό, ή άρρωστη ζητεί τό

παιδί. Την λυπήθηκα τη δυστυχισμένη. Είναι υπέροχη. Άκούσε τις φωνές του μικρού και ψιθυρίζει σαν μέσα σδνειρο. «Μισέλ, Μισέλ, άγόρι μου». Θέλει να τό δει. Δεν ξέρω πιά τί να της πώ.

Καί ή μαμή φαίνεται άναστατωμένη. —Άκούστε, λέει ο γιατρός. Έχω να σας πώ κάτι. Καί έξηγεί ότι το παιδί θά πεθάνει σε κάνα—δύο ώρες, άν δεν τό κάνουν έγχειρηση.

—Ω! γιατί! Δεν πρέπει να τό κάνετε αυτό, φωνάζει ή μαμή με άγανάκτηση. Κύριε Άλλάρ... θά πονέση πολύ ή γυναίκα σας... Δεν ξέρετε έσεις τί θά πη να πονά μία μητέρα... Όταν θά ήδη τό μικρό και θά σκεφθί τί θά έχη να υποφέρει σ' όλη του τη ζωή, δεν θά έπιμένη πιά...

Ο γιατρός βρίσκεται σε άδιέξοδο. Ο φίλος του τον κυττά στα μάτια, ίκετευτικά, σαν να του ζητή τη γνώμη του, τη βοήθειά του...

—Σάν γιατρός δεν μπορώ να σας δώσω καμιά συμβουλή, λέει, άναγκάζει να σας πώ αυτό μόνον... Τό παιδί θά πεθάνει σε λίγες ώρες, άν δεν τό έγχειρήσουμε... Ζάκ... ρά λυπάμαι που είμαι γιατρός και όχι φίλος σου άπλως, για να σε συμβουλευσω...

Στηλώνει τα μάτια του στη κούνα... —Καυμένο μικρό, καυμένη μητέρα θάνατι μαρτύριο γι' αυτήν, για

Συνέχεια στη σελίδα 61)

Κι' ή μητέρα δεν έμαθε την άλήθεια ποτέ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

‘Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ’ Αρξεντάλ, λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει, έχει κάνει τρομερά χρέη συνεπεία των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του άρχοντικού του παρκολουθεί πίσω απ’ τα τζάμια των πλειστηριασμού πιδ γίνεται στην αλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνοματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του μπδ το όρον να δεχθί να παντρευτεί μίαν άρασιόατην κόρην πτωχήν αλλά μελλοντικήν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από τα όποια θα του δώση τα 150.

‘Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου εύρισκεται η ανύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεί να την κἀμη να τον αγαπήση, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ’ ένα φτωχόνε, τον Βαλεντίνο. ‘Ο ντ’ Αρξεντάλ, τότε αποφασίζει να θέση σ’ εφαρμογή τα «μεγάλα μέσα». Έμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Και μια νύχτα απαγάγει τη νέα και την φυλακίζει.

‘Αργότερα η Γαβριέλλα δραπετεύει και καταφεύγει εκ τύχης στο μέγαρο του Μουράτ, φεύγει όμως και από εκεί διότι ο Μουράτ της εκφράζει τον έρωτά του και περιεπλανώμενη ξαναπέφτει πάλι στα χέρια του Νορβέρτου ο οποίος την απειλεί ότι αν δεν γίνη γυναίκα του θα σκοτώση τον πατέρα της. Και μια μέρα την μεταφέρει σε μια έξοχική βίλλα όπου βρίσκεται και ο πατέρας της. ‘Η Γαβριέλλα δεν τολμά να πη τίποτα στον πατέρα της και ο Νορβέρτος του ζητά το χέρι της Γαβριέλλας. ‘Ο Μπερταρά που θεωρεί τον Νορβέρτο σωτήρα της κόρης του τον θέλει τον γάμο αυτό, η νέα όμως τον απορρίπτει. Στο τέλος, αναγκάζεται να υποχωρήση για τη ζωή του πατέρα της, δηλώνει, όμως, προηγουμένως στον Νορβέρτο, ότι ούδέποτε θα τον αγαπήση και ότι τον παντρεύεται υπό την πίεση της ανάγκης. ‘Ο Νορβέρτος ελπίζει να μαλακώση αργότερα την καρδιά της Γαβριέλλας και αρχίζει τις προετοιμασίες και το σχετικό άγγελτήριο. Φθάσαμε έτσι στην παραμονή των γάμων: ως το όμοιο ξεφύτρωσε μια θύελλα. ‘Αψηφώντας την κακοκαιρία πέντε άνθρωποι προχωρούσαν μέσα στο δάσος που ήταν κοντά στον πύργο, όπου βρισκόταν η Γαβριέλλα. Οι πέντε αυτοί άνθρωποι, έφθασαν σε μια καλύβα, εις απόστασιν ενός χιλιομέτρου από τον πύργο και ύπωσαν μέσα για να ξεκουρασθούν. Οι πέντε αυτοί άνθρωποι ήταν ο Μουράτ, ο

Βαλεντίνο, ο ‘Ανοιχτομάτης, ο Αδγουστός και ο Σουλπερίο.

Όταν προχώρησε η νύχτα οι πέντε φίλοι: εισόδουν στον πύργο του Νορβέρτου. Βαδίζουν στα σκοτεινά όταν ξαφνικά ανήνουν τα φώτα και εμφανίζεται ο Νορβέρτος που έντελως ειρωνικά τους υποδέχεται σαν... καλεσμένους του. Σε μια στιγμή βγάει ένα πιστόλι ο ‘Ανοιχτομάτης όμως τον άφοπλίζει. ‘Ο Νορβέρτος εν τούτοις αν και διαδοχικώς έχουν συλληφθί και δεθί, δυο άνθρωποι του φαίνεται ευχαριστημένος και ήσυχος. Έν τω μεταξύ ο Βαλεντίνο σπεύδει εις ανώγειον της Γαβριέλλας που τον υποδέχεται στο δωμάτιό της κατάπληκτη: «Πώς βρίσκεσαι; έδώ τον ρωτά αφού ο άνθρωπος που μάς καταδιώκει είναι ικανός για όλα;»

15ον

ΕΝΑ θριαμβευτικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Βαλεντίνου.

—Ω, δεν έχεις πλέον να φοβηθής τίποτα απ’ αυτόν! Τον κρατούμε για καλά! ‘Α, τον έθλιε!... Πώς έπεριήρσε να μάς εξαπατήση!... Είσεις τί ισχυρίσθηκε;... Πώς τον αγαπάς, πώς θεληματικά τον ακολουθήσας;... πώς με τη θέλησή σου τον παντρεύεσαι!... Μα τί έχεις;...

‘Η Γαβριέλλα, πράγματι, είχαν άπωθήσει τον Βαλεντίνο. Κι’ έτραύλισε:

—Για τον πατέρα μου... δεν μου λές τίποτα...

—Δεν βρίσκεται στον πύργο;

—Αχ, αυτόν πρέπει να βρής... αυτόν πρέπει να σώσας... τώρ’ άμέσως... διαφορετικά...

—Διαφορετικά; την ρώτησε ο Βαλεντίνο, τρομαγμένος από το ύφος της.

—Διαφορετικά, είμαι χαμένη... Μη με ρωτάς... Δεν θά μπορούσα να σ’ άπαντήσω... Δεν θά τολμούσα...

—Γαβριέλλα!... ‘Αγαπημένη μου!...

—Ψάξε να βρής τον πατέρα μου... ‘Υπεράσπισέ τον... Σώσε τον με κίνδυνο της ζωής σου... και τότε θά μπορούσα να σου μιλήσω... τότε θά τὰ μάθης όλα...

— 16 —

‘Ο Βαλεντίνος την άρπαξε από το χέρι και την έσυρε ως το σαλόνι.

Μόλις μπήκε εκεί, η Γαβριέλλα δεν μπόρεσε να συγκρατήση μια κραυγή χαράς.

‘Ολα τὰ πρόσωπο που βρίσκονταν εκεί και που της χαμογέλουσαν ήσαν πρόσωπα φιλικά.

‘Ενοιθε την καρδιά της να γεμίξη από χαρά κι’ από ευγνωμοσύνη.

‘Ενωσε τὰ χέρια της, σά να προσευχόταν...

—Θέέ μου! ψιθύρισε. Πόσο σ’ εύχαριστώ...

Την περιτοίχιζαν τώρα έλοι και της έσφιγγαν τὰ χέρια—έλοι, εκτός από τον Μουράτ που στεκόταν κοντά στον Νορβέρτο και τον φρουρούσε.

—Τον πατέρα μου! είπεν αυτή. Τον πατέρα μου πρέπει να σώσας!

—Μη φοβάσαι, μαζέλ Γαβριέλλα, είπεν ο ‘Ανοιχτομάτης. Μη φοβάσαι για το γέρο, αφού είμαστε έδώ...

‘Ο Μουράτ την εκύτταξε με γλυκύτητα και με θλίψη.

‘Η Γαβριέλλα άντελήφθη το παράπονο που κρυόταν στο βλέμμα του.

Τον πλησίασε, κοκκινίζοντας.

—Δεν είστε θυμωμένος μαζί μου, αφού βρίσκεστε έδώ... Είστε τόσο εύγενής και τόσο καλός... του είπε. Πώς θά μπορούσα να σάς εύχαριστήσω;

Στεκόταν όρθια κοντά στον Νορβέρτο. Βρισκόταν τόσο κοντά του, ώστε μπόρουσε να τον άγγίξη.

Φοβόταν όμως πάντα... Γιατί ο πατέρας της δεν βρισκόταν εκεί.

‘Ο Μουράτ έκανε ένα νόημα, κι’ άμέσως ο ‘Ανοιχτομάτης και οι άλλοι ήλθαν και παραταχθήκαν όλόγυρα στη Γαβριέλλα.

—Γαβριέλλα, είπεν ο Νορβέρτος, πές, σ’ αυτούς τους ανθρώπους που αυτοκαλούνται φίλοι σου και προστάτες σου... πές’ τους ότι, μη διατρέχοντας κανένα κίνδυνο, δεν έχεις ανάγκη από προστάτες, κι’ ότι δεν αναγνωρίζεις για φίλους σου ανθρώπους που μπήκαν σ’ αυτόν τον πύργο σαν κακοποιοί, με τον σκοπό να κατηγορήσουν για διάφορα φανταστικά εγκλήματα τον άνθρωπο του οποίου θά φέρης το όνομα αύριο...

—Γαβριέλλα, είπεν έντονα ο Βαλεντίνο, ρίξε κατά πρόσωπο σ’ αυτόν τον άνθρωπο τὰ κακουργήματά του!... ή, μάλλον, δεν υπάρχει κανένας λόγος να του άπαντήσης... ‘Εσύ, τον κρίνεις... έσύ θά τον δικάσης... έσύ διατάξεις... ‘Εμείς, θά υπακούσωμε... Μίλησε! Τί θέλεις να κάνουμε;

—Γαβριέλλα, επάνελαθε ο Νορβέρτος, πές’ τους ότι σφάλλονται... ότι είσαι ευτυχισμένη... ‘Αφού ισχυρίζονται ότι θά σε υπακούσουν, πρόσταξέ τους να παύσουν τις βρισιές τους, για τις όποιες δεν μπορώ να τους τιμωρήσω, αφού έχω πέσει θύμα μιας ένέδρας που μου έστησαν... και διάταξέ τους να φύγουν!...

—Γαβριέλλα, έφώναζεν ο Βαλεντίνο. Τον άκούς;... Ταπεινώσε τον, λοιπόν, αυτόν τον έθλιο με μία σου λέξη!...

—Γαβριέλλα... έξακολουθήσεν ο Νορβέρτος, μη σωπαίνεις περισσότερο... Μη διστάσεις περισσότερο... Οι διαταγές σου θά μπορούσεν να παρεξηγηθούν... να δώσουν την έντύπωση ότι δεν έχεις άπολύτη έμπιστοσύνη σε μένα...

μιας ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—Σώπα, λοιπόν, Γαβριέλλα, αφού ή σιωπή σου τον καταδικάζει!

—Γαβριέλλα, μίλησε, είπεν ο Νορβέρτος. Πρέπει!... Τό απαιτώ!...

‘Η νέα βρισκόταν σε μια τρομερή άγωνία.

Τί έπρεπε να κάμη; Τί έπρεπε να πη;...

— 17 —

—Ναί, θά μιλήσω... είπε σε λίγο με φωνή που έτρεπε. Θά μιλήσω, αφού πρέπει... Θά μιλήσω τότε μόνον, όμως, όταν και ο πατέρας μου βρίσκεται έδώ...

—Γνωρίζεις πού βρίσκεται το δωμάτιο του πατέρα σου, Γαβριέλλα, της είπεν ο μαρκήσιος. Πήγαινε μόνη σου να τον εύρης, και φέρτον έδώ...

‘Η νέα έβγήκε από το σαλόνι τρικλίζοντας.

‘Επέρασαν πέντε λεπτά — πέντε αίωνες...

Όταν επέστρεψε, η Γαβριέλλα ήταν θανάσιμα χλωμή.

—‘Ο πατέρας μου δεν βρίσκεται στο δωμάτιό του... είπε. Δεν έπασε καθόλου να κοιμηθί, γιατί το κρεβάτι είναι άνεπαφο...

—Τί σημαίνει αυτό; έρώτησεν ο Μουράτ τον Νορβέρτο.

—Δεν έχω ιδέα. Δεν είναι η πρώτη φορά όπου ο κ. Μπερταρά άπουσιάζει τη νύχτα. Είναι ελεύθερος, άλλωστε... ‘Η Γαβριέλλα δεν το άγνοεί αυτό... Είναι έξισου ελεύθερος με την Γαβριέλλα. ‘Η παρουσία του Μπερταρά, άλλωστε, δεν είναι άπαραίτητη. ‘Ισως μάλιστα να είναι προτιμώτερον να μη παρευεθί σε μια σκηνή που υπάρχει φόβος να κλονίση το λογικό του άνεπανόρθωτα...

«Καταλαβαίνω για ποιό λόγο η Γαβριέλλα θέλhes να παρίσταται στην συζήτησή μας και ο πατέρας της... Συμφωνώ, μάλιστα, μαζί της, από μιας άπόψεως... Θέλhes να δώση μεγαλύτερη βαρύτητα στις δηλώσεις που θά μάς κάνει... Γαβριέλλα, περιμένουμε...

Και, ρίχνοντας ένα βλέμμα γεμάτο σκληρότητα στην νέα, είπε τονίζοντας κάθε λέξη:

—‘Ακουσε, Γαβριέλλα. ‘Η ώρα είναι ένδεκα παρά τέταρτο. Έννοώ, στις ένδεκα ακριβώς, οι κύριοι αυτοί να μου έχουν άδειάσει το σπίτι. Κι’ αφού εξαργάται ή πό σένα, φρόντισε να μη περάση ούτε ένα λεπτό από την διορία αυτή. Στις ένδεκα ακριβώς, είπα!...

‘Εκύττασε τον μαρκήσιο με τρόμο. Διόταξε μέσα στα μάτια του σαν μέσα σ’ ένα άνοιχτό βιβλίο.

Κι’ έδλεσε καθαρά ότι ήπειλίστο με: θάνατο ο πατέρας της

Γιατί είχε καταλάβει τί έννοουσε ο Νορβέρτος... ‘Αν ο κακούργος ήταν τόσο ήσυχος, αυτό ώφείλετο στο ότι κρατούσε στα χέρια του πάντα τη ζωή του Μπερταρά...

Και καταλάβαινε ακόμα πώς αυτά τὰ πέντε λεπτά που της ώριζε προθεσμία ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου για τον δυστυχισμένο πατέρα της.

Για να το νοιώση, μάλιστα, καλά αυτό, ο Νορβέρτος, κυττάζοντας το ρολόι του, είπε:

—Δέ μένουν παρά τέσσερα λεπτά...

‘Η Γαβριέλλα σγκώθηκε.

‘Εφερε τὰ χέρια της στο μέτωπο.

‘Ολοι την τριγύριζαν.

Την εκύτταζαν με τρόμο τώρα αυτοί. Και ο Βαλεντίνος την άρπαξε από τὰ χέρια.

—Θέέ μου... Τί θά πής, λοιπόν, Γαβριέλλα;... Στα λόγια του ανθρώπου αύ-

του κρυόταν κάποια άπειλή, το κατάλαβα καλά αυτό... ‘Αδιαφόρησε, Γαβριέλλα... Μήπως δεν βρισκόμαστε, έμεις, έδώ, για να σε προστατεύσουμε;...

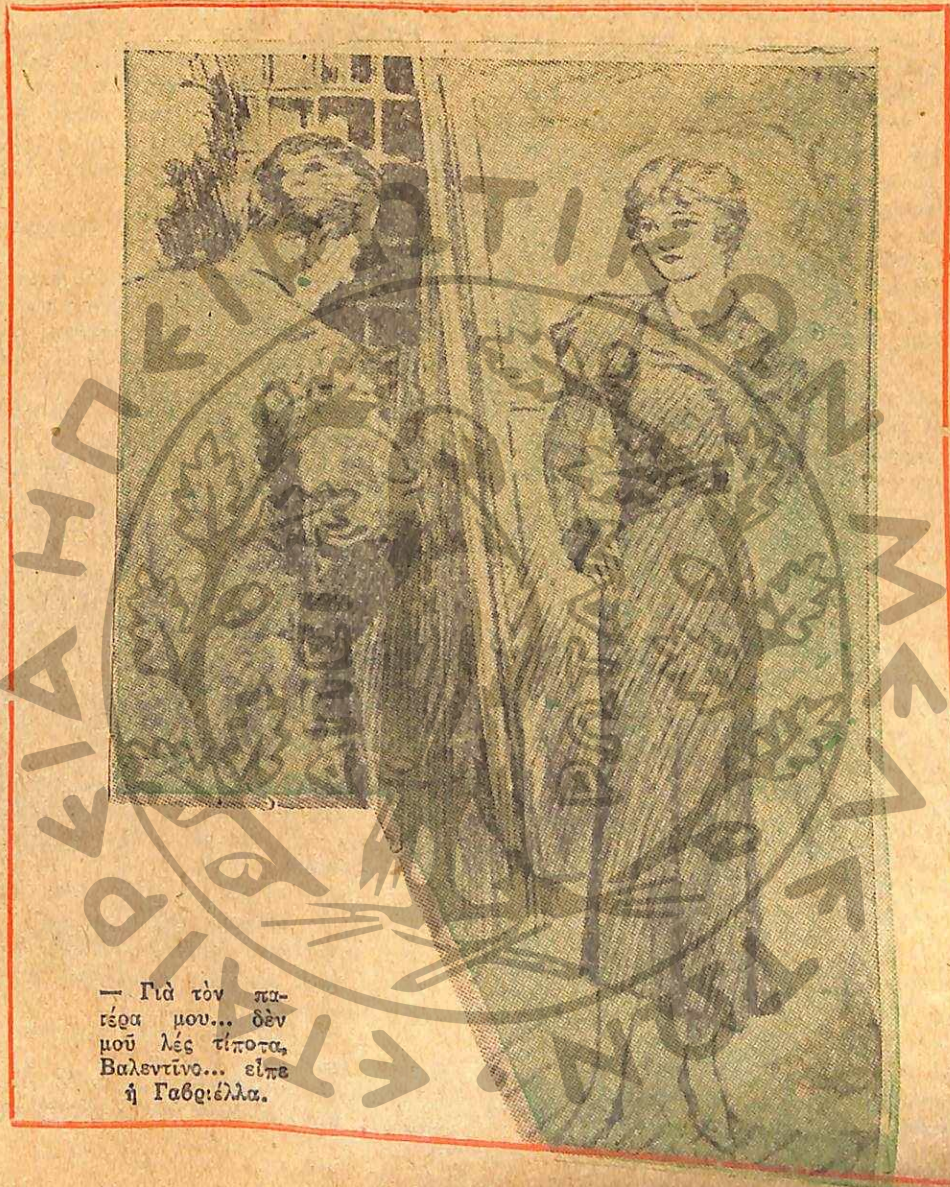
—Μένουν τρία λεπτά!... είπεν ο Νορβέρτος.

‘Η νέα, τότε, κυττάζοντας πάντα τον Νορβέρτο στα μάτια, άρχισε να λή άργά, σαν ύπνωτισμένη:

—‘Ακουσα να λές πώς με άπειλούν... Ποιός θά τολμούσε να με άπειλήση;... Κανείς... ‘Υπόσχονται να με προστατεύσουν... Έναντίον τίνος;... Δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο... Είμαι έλευθερά έδώ, και μπορώ να κάνω ό,τι θέλω...

‘Ο Νορβέρτος έβαλε πάλι το ρολόι του στην τσέπη του και σταύρωσε τὰ χέρια του.

—Γαβριέλλα, λές ψέματα!... ούρλιασε ο Βαλεντίνος. Μίλες παρά τίς πε-

— Για τον πατέρα μου... δεν μου λές τίποτα, Βαλεντίνο... είπε η Γαβριέλλα.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

ποιήσεις σου!

—Οχι...

—Δεν είναι δυνατόν... Όλα αποδεικνύουν πως λές ψέμματα...

—Είπα την αλήθεια!... απήντησεν αυτή.

—Θα τολμήσεις, τότε, ν' απαντήσεις σ' εμένα, σε ρωτήσω; είπεν ο Βαλεντίνος, πού ένοιωθε κι' αυτός να χάνη το λογικό του.

—Ρώτησε εμένα, θέλεις... Θα σ' απαντήσω...

Μιλούσε με νευρικήτητα, κυττάζοντας πάντα κατάματα τον μαρκήσιο.

—Θα τολμήσεις να ισχυρισθής ότι ο άνθρωπος αυτός δεν σε άπηγάγε;

—Τόν ακολουθήσα... με τη θέλησή μου...

—Θα τολμήσεις να πῆς πως τον αγαπάς;

—Ναι... Τον αγαπώ...

—Ότι τον παντρεύεσαι χωρίς να σε πιέζει κανείς;... με τη συγκατάθεσή σου;

—Ναι!... Παντρεύομαι με τη συγκατάθεσή μου...

—Μου έλεγες ψέμματα, λοιπόν;...

Δεν μ' αγάπησες ποτέ;

—Έλεγα ψέμματα. Δεν σ' αγαπώ!

—Είσαι λοιπόν μια γυναίκα αξιοπερίφρονητη;...

—Είμαι, πράγματι, αξιοπερίφρονητη...

—Γαβριέλλα, σύνελθε... και άκουσε με... Δεν με καταλαβαίνεις, Κι' άκουσε με...

Πρωτίτερα, ώστόσο, όταν σε είδα, άντελήθη από το χαρούμενο ύφος σου ότι μ' αγαπούσες πάντα...

Δεν είναι δυνατόν να άπατήθηκα σε τέτοιο βαθμό...

Έλα μαζί μας, Γαβριέλλα, κανείς δεν μπορεί να σ' έμποδίση...

Τόν πατέρα σου, θά τον ξαναβρούμε... Θα γυρίση...

Θα τον περιμένουμε, και θά τον πάρουμε κι' αυτόν μαζί μας...

Έλα μαζί Γαβριέλλα... Θα σωθής, έτσι, από τον έλσεινόν αυτόν γάμο...

Δεν θά γίνης γυναίκα αυτού του αθώλου...

—Θα γίνω γυναίκα του!

—Θεέ μου!... έψιθύρισε ο Βαλεντίνος. Τί έπαθε, λοιπόν, ή Γαβριέλλα; Μήπως τρελλάθηκε;

Την άρπαξε στην άγκαλιά του.

Την έσφιξε με δύναμη.

—Γαβριέλλα... Δεν με άναγνωρίζεις, λοιπόν;

—Πως δεν σε άναγνωρίζω! Είσαι ο Βαλεντίνος!

—Όλοι, τότε, τον έπλησίασαν με ύφος άπελπισμένο.

—Γαβριέλλα, τῆς είπε ο Μουράτ, ξέρεις πόσο σοφά είμεθα άφοσιωμένοι. Είμεθα έτοιμοι να χύσουμε για σένα και την τελευταία ρανίδα του αίματός μας. Σ' αγαπούμε όλοι μας...

Και στο άποδείξαμε, θάρρῳ, αυτό, άφου ένας από μᾶς, θέλοντας να σε σώση από τους έχθρούς σου, βρήκεν οίκοτό θάνατο...

Ναι, από τούτους έχθρούς σου... Γαβριέλλα, μη περιφρονῆς το αίμα αυτό που χύθηκε για σένα... Θα σου φέρνε δυστυχία τέτοια πράξη!

ν' Ηρθαμε για να σε προστατεύσουμε έναντίον αυτού του ανθρώπου... Αυτό πού λές δεν είναι δυνατόν παρά νάναι ψέμματα... Γιατί ένοιωθες άποτροπιασμό γι' αυτόν, όταν σε περιμάζεψα και σε έκρυψα στο σπίτι μου του Δάσους τῆς Βουλώνης... Γαβριέλλα, σύνελθε! Άν ο άνθρωπος αυτός πέθαινε... νά, εδώ, μπροστά σου, μέσα σ' ένα λεπτό τῆς ώρας... Και δεν έχω να κάμω παρά ένα νεύμα για να συμβῇ αυτό... Άν πείθαινε, λοιπόν, τί θά έκαμες... Τί θά έλεγες;...

Η Γαβριέλλα έκανε μία κίνηση τρέμου.

—Οχι, είπε. Δεν πρέπει να πεθάνη... άφου... Θεέ μου, άφου τον αγαπώ!...

Τόν αγαπούσε!...

Όλοι όσοι παρευρίσκονταν στην καταιπληκτική αυτή σκηνή, κυττάχθηκαν.

Προς στιγμήν, τῶς έχασαν.

Κυττάζονταν, σά να ρωτούσαν με το βλέμμα ο ένας τον άλλο αν είχαν άκούση σωστά.

Και ή Γαβριέλλα, συντριμμένη, γλωμῆ σά νεκρή, στεκόταν ὄρθια μπροστά τους, με χαμηλωμένα τᾶ μάτια, χωρίς ούτε κᾶν να κλαίη.

— 33 —

Ο Μουράτ εκύτταξε τη νέα με ύφος σκοτεινασμένο.

Καταλάβαινε πως κάποιο μυστήριο κρυβόταν στα λόγια τῆς. Δέ μπορούσε όμως να μαντεύση τί ακριβώς ήταν αυτό το μυστήριο...

—Γαβριέλλα, είπεν ὀργᾶ, ο άνθρωπος αυτός, αν κι' αϊχμάλωτός μας, σε φοβίζει... έξασκεί επάνω σου μία τρομερή έπιρροή... Παρά τη θέλησή σου, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός θά πεθάνη... Κι' όταν πλέον πεθάνη, θά σου άποδώση την έλευθερία σου...

Έκαμε ένα νεύμα στον Άνοιχτομάτη και στον Αύγουστο.

Άρμησαν τότε και οι δύο τους επάνω στον μαρκήσιο, και πριν προφθάση αυτός να φέρη την παραμικρή αντίσταση, τον ξάπλωσαν επάνω σ' ένα τραπέζι...

Ο Μουράτ σήκωσε ένα σιλιέτο.

Για μία στιγμή έλαμψε μέσα στο χέρι του. Και, άστραπιαία, κατέβηκε...

Την ίδια ὥμος εκείνη στιγμή, δυο χέρια παρεμβλήθηκαν μεταξύ του φονικού ὅπλου και του λαιμού του Νορβέρτου.

Τᾶ χέρια τῆς Γαβριέλλας.

Η Γαβριέλλα, πάλι, τόν έσωζε.

Σάν τρελλή, ὤρμησεν ανάμεσα στον Μουράτ και τον Νορβέρτο.

—Μην τόν σκοτώσετε! Μην τόν σκοτώνετε! ούρλιασε.

Ο Μουράτ, τότε, και οι άλλοι, όπισθοχώρησαν με φόκη.

Τί είχε συμβῇ, λοιπόν;

Δεν καταλάβαιναν παρά ένα πράγμα μόνο: "Ότι ή Γαβριέλλα τούς προξενούσε πλέον άποτροπιασμό..."

Την ντρεπόντουσαν...

Ένοιωθαν να τούς κυριεύη ένας φόβος θομός έναντίον τῆς.

Θα έμάντευσε, φαίνεται, αυτή, τίς σκέψεις τους, γιατί έκαμε μία κίνηση γεμάτη άπελπισία.

Ο Αύγουστος και ο Άνοιχτομάτης άφισαν έλεύθερο τόν Νορβέρτο.

Ο μαρκήσιος σηκώθηκε, με την ίδια πάντοτε άπάθεια. Δεν έρριξε κᾶν βλέμμα

και στην Γαβριέλλα για να την ευχαριστήση.

Η νέα, βρέθηκε όλυμόναχη, άπομακρυσμένη από τούς ύπερασπιστάς τῆς, κοντά στον Νορβέρτο.

Τους είχε πείσει, τελικά.

Είχαν πιστέψει ότι αγαπούσε αυτόν τον άνθρωπο.

Κι' έτοιμαζόντουσαν να φύγουν...

Προς τί να μένουν ακόμη στον πύργο; Δεν είχαν τίποτα να κάνουν εκεί.

Ένας - ένας πέρασαν μπρος από τη νέα. Δεν τῆς έλεγαν τίποτα, τὸ πρόσθονό τους είχε πάρει μία τέτοια έκφραση περιφρονήσεως, ὥστε τὸ έκρυψε μέσα στα χέρια τῆς για να μη βλέπη τίποτα...

Ο Βαλεντίνος έμεινε τελευταίος. Κι' αυτός, τῆς είπε:

Γαβριέλλα... Τῶς πῶς είχες πλουτήσει... και πῶς τώρα πᾶ, βέβαια, θά μπορούσες να γίνης δική μου... Σ' αγαπούσα ὥμως πάντα, γιατί δεν μπορούσα πούσα ὥμως πάντα, γιατί δεν μπορούσα να πιστέψω ότι τᾶ πλούτη σε είχαν αλλάξει σε τέτοιο βαθμό... Και ἤθελα να τᾶ σώσω με κάθε θυσία... Άντίο... Δεν θά κούσης πᾶ να γίνεται λόγος για μένα...

Και, γυρίζοντας άπότομα προς τόν Νορβέρτο, τὸς είπε με μίσος:

—Όσο για σᾶς, πριν παντρευῆτε την Γαβριέλλα, θά με σκοτώσετε... ἤ μάλλον θά πεθάνετε εἰσείς, κι' έτσι δεν θά την παντρευῆτε...

Και με μία κίνηση πού δεν έπρόφθασε να προῖδη κανένας, έσήκωσε τίς γροθιές του και τίς κατάφερε έναντίον του Νορβέρτου.

Μία ὑπόκοψη κραυγή βγήκε από τᾶ στήθη αὐτοῦ. Έτρίκλισε.

Αὐτή είναι μία βροσία πού πλένεται μόνο με αίμα...

—Αὐτή είναι μία βροσία πού πλένεται μόνο με αίμα... είπεν ο Βαλεντίνος. Σᾶς προτείνω, αν θέλετε να σᾶς δώσω λόγο γι' αυτήν, να βρεθῆτε αύριο τὸ πρωί στις πέντε, στο σωροδόμο των Κάτρ-Βάν.

Δεν τόν συνόδευσε παρά μόνον ο Λουφάρ, ο ὁποῖος, κάτω από τᾶ μασχάλη του κρατούσε τὸ βαλιτζάκι με τᾶ πιστόλια.

Ο Βαλεντίνος και ο Μουράτ ήταν συνεπείς στο ραντεβού των.

Ο νέος ήταν γλωμός και είχε ένα ὤφος άποφασιστικό. Τὸ βλέμμα του δεν ξεκολλούσε από τὸ πρόσωπο του Νορβέρτου.

Συνεζήτησαν βιαστικά τούς ὄρους τῆς μονομαχίας.

Άπεφασίσθη οι αντίπαλοι να σταθούν εἰς άπόστασιν δεκαπέντε βημάτων ο ένας από τὸν άλλο. Είχαν ὥμως τὸ δικαίωμα να προχωρήσουν ἄλλα πέντε βήματα.

Εάν και οι δύο τους έκαμαν χρήση τὸ δικαίωματος αὐτοῦ, ήταν άδύνατον ο ένας τὸν ἄλλο να πλησιάσει.

Ο Μουράτ, είχε φέρει κι' αὐτός πιστόλια μαζί του. Έρριξαν κῆρο να ιδούμε ποιανὸς πιστόλια θά έπροτιμούσαν.

Η τύχη εὐνοῖα τῆς τύχης, αλήθεια...

Ο Βαλεντίνος χαμογελοῦσε πικρά, δεν είχε κρατήσει ποτέ στο χέρι του πιστόλι.

Πρὶν χωρισθῶν, ο Βαλεντίνος και ο Μουράτ έσφίξαν τᾶ χέρια τους.

—Αν σᾶς συμβῇ κακό, είπεν ο Μουράτ, θά σᾶς έκδικήσω!

Οι δύο αντίπαλοι επήγαν στις θέσεις τους. Έπέρασαν λίγα λεπτά και ο Μουράτ έδωσε τὸ πρόσταγμα...

Ο Βαλεντίνος προχώρησε πέντε βήματα, έσκόπευσε και έπυροβόλησε.

Η σφαῖρα πέρασε μέσ' από τὸ καπέλο του Νορβέρτου. Τὸς ξέγδαρε, μάλιστα, λίγο τὸ κεφάλι.

Λίγο αίμα έρρευσε κοντά σ' αὐτή.

—Τᾶ συγχαρητήριά μου! είπεν ο Νορβέρτος με ἥρεμια.

Δεν έκουνήθηκε από τᾶ θέση του. Δεν προχώρησε οὔτε βῆμα αὐτό.

Τί να είχε γίνει, ὥμως, ὀργᾶ, στο μεταξύ, ο μπάρμπα Μπερταλά;

Τὸ ἴδιο έκείνο βράδυ, είχε φύγει ἐπὶ νωρίς μαζί με τόν Γκουγιάν.

Επῆλθαιναν να φερῶν με τὸ πυροφάνι. Ο Γκουγιάν είχε προετοιμάσει τὴν

— 34 —

ἐκδρομή αὐτήν. Και, με τέχνη, τὸν είχε κρατήσει ὅλη τᾶ νύχτα σχεδόν μακριά από τόν πύργο.

Κάποια στιγμή μόνον τὸν είχε ἐγκαταλείψει, για να γυρίση στον πύργο να δῇ τί έκανε ο Νορβέρτος. Ἦξερε ότι ο μαρκήσιος βροσκόταν στα χέρια τῶν έχθρῶν του.

Ο Νορβέρτος, πράγματι, είχε εἰδοποιηθῇ ἐγκαίρως για τὴν παρουσία τῶν έχθρῶν του στο δάσος. Και, ὥπως θά θυμῶνται βέβαια οι ἀναγνώσται μας, τούς έπεριμενε, όταν είχαν μῆν στον πύργο του.

Ο Γκουγιάν είχε σκαφαλώσει σ' ένα δένδρο, και από καί, ἄθελάτος τούς εἰρσκομένους μέσα στο σαλόνι, είχε παρακολουθήσει τὴν τρομερή σκηνή πού ξετυλιγόταν εκεί.

Τᾶ παράθυρα ἦσαν άνοιχτά. Έτσι, τᾶκούσε ὅλα...

Εάν ο Μουράτ έσκότωνε τόν Νορβέρτο, ο Μπερταλά ὕστερ' από λίγο θά έπαφτε κι' αὐτός νεκρός.

Αλλά και εάν ή Γαβριέλλα τᾶ μαρτυρούσε ὅλα, ο Μπερταλά δεν θά ξανάβλεπε τὴν κόρη του...

— 35 —

Τὴν ἐπομένη, ο Νορβέρτος ξύπνησε απ' τὴν αὐγή.

Ο ἥλιος δεν είχε φανῇ ακόμη...

Ντύθηκε, βιαστικά, και ξεκίνησε για τὸ Σταυροδόμο των Κάτρ-Βάν.

Δεν τόν συνόδευσε παρά μόνον ο Λουφάρ, ο ὁποῖος, κάτω από τᾶ μασχάλη του κρατούσε τὸ βαλιτζάκι με τᾶ πιστόλια.

Ο Βαλεντίνος και ο Μουράτ ήταν συνεπείς στο ραντεβού των.

Ο νέος ήταν γλωμός και είχε ένα ὤφος άποφασιστικό. Τὸ βλέμμα του δεν ξεκολλούσε από τὸ πρόσωπο του Νορβέρτου.

Συνεζήτησαν βιαστικά τούς ὄρους τῆς μονομαχίας.

Άπεφασίσθη οι αντίπαλοι να σταθούν εἰς άπόστασιν δεκαπέντε βημάτων ο ένας από τὸν άλλο. Είχαν ὥμως τὸ δικαίωμα να προχωρήσουν ἄλλα πέντε βήματα.

Εάν και οι δύο τους έκαμαν χρήση τὸ δικαίωματος αὐτοῦ, ήταν άδύνατον ο ένας τὸν ἄλλο να πλησιάσει.

Ο Μουράτ, είχε φέρει κι' αὐτός πιστόλια μαζί του. Έρριξαν κῆρο να ιδούμε ποιανὸς πιστόλια θά έπροτιμούσαν.

Η τύχη εὐνοῖα τῆς τύχης, αλήθεια...

Ο Βαλεντίνος χαμογελοῦσε πικρά, δεν είχε κρατήσει ποτέ στο χέρι του πιστόλι.

Πρὶν χωρισθῶν, ο Βαλεντίνος και ο Μουράτ έσφίξαν τᾶ χέρια τους.

—Αν σᾶς συμβῇ κακό, είπεν ο Μουράτ, θά σᾶς έκδικήσω!

Οι δύο αντίπαλοι επήγαν στις θέσεις τους. Έπέρασαν λίγα λεπτά και ο Μουράτ έδωσε τὸ πρόσταγμα...

Ο Βαλεντίνος προχώρησε πέντε βήματα, έσκόπευσε και έπυροβόλησε.

Η σφαῖρα πέρασε μέσ' από τὸ καπέλο του Νορβέρτου. Τὸς ξέγδαρε, μάλιστα, λίγο τὸ κεφάλι.

Λίγο αίμα έρρευσε κοντά σ' αὐτή.

—Τᾶ συγχαρητήριά μου! είπεν ο Νορβέρτος με ἥρεμια.

Δεν έκουνήθηκε από τᾶ θέση του. Δεν προχώρησε οὔτε βῆμα αὐτό.

Τί να είχε γίνει, ὥμως, ὀργᾶ, στο μεταξύ, ο μπάρμπα Μπερταλά;

Τὸ ἴδιο έκείνο βράδυ, είχε φύγει ἐπὶ νωρίς μαζί με τόν Γκουγιάν.

Επῆλθαιναν να φερῶν με τὸ πυροφάνι. Ο Γκουγιάν είχε προετοιμάσει τὴν

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

Στον πύργο, ή Γαβριέλλα περίμενε τόν Νορβέρτο με αγωνία.

Όταν τόν είδε από μακριά να έρχεται, λίγο έλειψε να λιποθυμήση.

Για να γυρίση μόνος ο Νορβέρτος, σώος και άδολής, αὐτὸ έσήμαινε ότι ὁ ἄλλος είχε πεθάνει.

Ο μαρκήσιος, όταν μπῆκε μέσα στο δωμάτιο εκείνης πού θά γινόταν σε λίγο γυναίκα του, σταμάτησε ἐμβρόντητος.

Εἶδε μπροστά του μία Γαβριέλλα άγνώριστη.

Η νέα, με τὴν άπόγνωση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, ξεκαλλιασμένη, με ὕφος τρελλῆς, ὤρμησε και τόν άρπαξε από τὸ λαιμό.

—Α, κακοῦργε! ούρλιασε. Τόν σκότώσε!

Ο Νορβέρτος δεν μόρεσε ν' απαντήσει άμέσως. Ένοιωθε να χάνη τὴν άναπνοή του. Ὑστερ' από σύντομη πάλη ὤμως, κατάρωσε ν' άπολυτρωθῇ από τᾶ χέρια τῆς.

Και μόνο τότε, μόρεσε να μιλήση.

—Κάνεις λάθος, Γαβριέλλα, τῆς είπε. Ζῇ! Η αλήθεια είναι ότι τᾶ ζωῇ του τὴν κρατῆσα στη μπουκά του πιστολίου μου... Δεν έπαθε τίποτα ὥμως... Οὔτε τραυματίστηκε καν.

—Δες ψέμματα! Εἶναι άδύνατον να τᾶ έναγες αὐτό!

—Κι' ὥμως τὸ έκανα... Γιατί σ' αγαπῶ...

Αὐτή, όπισθώχρησε έντρομη.

Δεν είπε τίποτα.

Όσο για τόν Νορβέρτο, άφου έσπασε τὸ καλλάρυ του και τὴν γραβάτα του πού είχαν σαλακωθῇ κάπως από τὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν τῆς νέας, είπε, χαμολώντας:

—Η τελετὴ τοῦ γάμου θά γίνη στις δέκα ακριβῶς. Έλπίζω πως θά είσαι έτοιμη, Γαβριέλλα, ἐγκαίρως... Εἰλούμε ένα τέταρτο με τ' αἰμάτι για να πᾶμε στο Κορυμνί. Ο Δῆμαρχος θά μᾶς περιμένῃ από τίς έννιάμιση και ὁ ἱερεὺς εἰδοποιήθηκε να είναι έτοιμος στις δέκα ακριβῶς.

Προχώρησε ὡς τὴν πόρτα, και κατόπιν έγύρισε πίσω.

—Θα σε παρακαλέσω ακόμη και κάτι ἄλλο, Γαβριέλλα... Όταν τυχαῖν θά βρισκόμαστε μπροστά στον κόσμο, προσπάθησε να φαίνεται πῶς εὐθυμῇ...

Δὲν πρέπει κανείς να μαντεύση τί συμβαίνει μεταξύ μας...

Και, άφου έκανε μία βαθειά ὑπόκλιση μπρος στη νέα, έφυγε...

— 36 —

Η Γαβριέλλα έμεινε άκίνητη στη μέση του δωματίου. Κατόπιν εκύτταξε ὀλόγυρά τῆς... Άνοιξε τὸ παράθυρο... έσφυσε ἔξω... ένοιωσε τίς θερμές ἀχτίδες τοῦ ἡλίου να τᾶ χαϊδεύουν...

— Πῆτε μου, εἰλικρινῶς, γιατί, τί βλέπετε;

—Επιμένετε; Λοιπόν, βλέπω ένα καλὸν με λευκῆς θούλες.

— Πῆτε μου, εἰλικρινῶς, γιατί, τί βλέπετε;

—Επιμένετε; Λοιπόν, βλέπω ένα καλὸν με λευκῆς θούλες.

— Πῆτε μου, εἰλικρινῶς, γιατί, τί βλέπετε;

—Επιμένετε; Λοιπόν, βλέπω ένα καλὸν με λευκῆς θούλες.

— Πῆτε μου, εἰλικρινῶς, γιατί, τί βλέπετε;

—Επιμένετε; Λοιπόν, βλέπω ένα καλὸν με λευκῆς θούλες.

— Πῆτε μου, εἰλικρινῶς, γιατί, τί βλέπετε;

—Επιμένετε; Λοιπόν, βλέπω ένα καλὸν με λευκῆς θούλες.

— Πῆτε μου, εἰλικρινῶς, γιατί, τί βλέπετε;

—Επιμένετε; Λοιπόν, βλέπω ένα καλὸν με λευκῆς θούλες.

— Πῆτε μου, εἰλικρινῶς, γιατί, τί βλέπετε;

—Επιμένετε; Λοιπόν, βλέπω ένα καλὸν με λευκῆς θούλες.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Μιά χαμένη κατάκτησις

Εύθυμος διάλογος
του ΜΑΞΙΜ

Πρόσωπα:

ΡΑ-Y-MON ΜΠΟΥΡΡΕΛΕ, ΕΚΕΙ-
ΝΗ, Ο ΣΩΦΕΡ, Ο ΔΟΥΞ.

Ο νεαρός κύριος Ραϋμόν Μπουρρελέ, ο γυιός του Οίκου «Μπουρρελέ και Υιός» γονδρική πώλησις οίνων» κάνει τον πρώιμό του περίπατο μέσα στο δάσος. Περιπατώντας, είναι τρόπος του λέγειν έπειδή στην πραγματικότητα ο νεαρός κύριος Μπουρρελέ κάθεται στο τιμόνι μιας πολυτελεστάτης Πικάρ. Τό αυτόκινητο προχωρεί σιγά-σιγά και ο Ραϋμόν γυρίζει τα μάτια του τότε δεξιά, τότε αριστερά, ψάχνοντας να ανακαλύψει καμιά μικρούλα που να κάνει μόνη τον περίπατό της για να την προσκαλέσει να του κάνει συντροφιά. Η «Πικάρ» είναι μεγάλος κράχτης και έτσι η μέθοδος του Ραϋμόν πετυχαίνει σχεδόν πάντοτε. Σε μια καμπή αντίκρουσε άκριδώς αυτό που ζητούσε. Μια χαριτωμένη κοπέλα, ως είκοσι ετών, ντυμένη μάλλον απλά, προχωρούσε μόνη της. Γύρω στον λαιμό της είχε ριγμένη μια ρενά, μια ρενά μάλιστα από τις πιο άκριδες που βρισκόταν σε αντίθεση με το υπόλοιπο απλό ντύσιμό της. Ο Ραϋμόν την προσπέρασε λιγάκι και ύστερα σταματώντας απότομα το αυτόκινητο την χαιρέτησε ευγενικά λέγοντας:

ΡΑ-Y-MON: Δεν πιστεύω να διασπαστείτε υπερβολικά, έτσι, ολόμω-
ναχη;

ΕΚΕΙΝΗ: Κατά τα φαινόμενα ούτε
κι' έσείς.

ΡΑ-Y-MON: Τό βρήκατε. (Κατ' ιδίαν) καλὰ πάμε. Η μικρούλα φαίνεται να τοιμάπη. Φαίνεται μάλιστα έ-
ξαιρετικά πρόθυμη. Τόσο πρόθυμη που τό πράγμα χάνει τό γούστο του πιά. (Δυνατώτερα). Θέλετε να συνε-
χίσουμε τον περίπατο μαζί;

ΕΚΕΙΝΗ: Καί βέβαια, θέλω. 'Α-
νεβαίνει στην Πικάρ και κάθεται δίπλα στον Ραϋμόν).

ΡΑ-Y-MON: (κάνοντας πνεύμα) Τσου-
λάτε ευχαρίστως;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς τό είπατε αυτό; Τσου-
λάτε;

ΡΑ-Y-MON: Ναί. Δηλαδή ήθελα να
πώ αν πηγαίνετε ευχαρίστως αυτόκινη-
τάδα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αί ναί, πολύ.

ΡΑ-Y-MON: (Με ύφος υπλαζέ). Πό-
σο σ'α ζηλεύω. Εγώ τό συχαίνομαι τό
αυτόκινητο.

ΕΚΕΙΝΗ: Σ'α λυπάμαι. Είσαστε φαί-
νεται ύποπτος, εγώ να οδηγώ.

ΡΑ-Y-MON: (Γελάει, αλλά σπειδύει
νύλας να κατατοπίση την δεσποινίδα έ-
ναι με πηγάτε για σωφεί). Δεν πιστεύω
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Μήπως δεν είναι
κι' αυτό ένα επάγγελμα;

ΡΑ-Y-MON: (Καίως, άνήσυχος). 'Ο-
στε έχω εμφάνιση σωφεί;

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν σημαίνει τίπο-
τα. 'Υπάρχουν πολλοί σωφεί που έχουν
πολύ καλή εμφάνιση από τους κυρίους
τους.

ΡΑ-Y-MON: (Κολακευμένος). 'Όστε
βρίσκεται να έχω καλή εμφάνιση;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον.

ΡΑ-Y-MON: 'Ο μπαμπάς μου θα ήθε-
λε 'ίσως να με κάνει κι' έμένα σωφεί.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όστε ο μπαμπάς σας ε-
να σωφεί;

Εκείνη: Καθήστε φρόνιμα!...

μπας μου κερδίζει τόσα λεπτά. Τί χρειά-
ζεται ή βοήθειά μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τόν βοηθάτε τουλάχισ-
τον στο φάγωμα των λεπτών;

ΡΑ-Y-MON: 'Α, όσο γι' αυτό ναί.
Είμαι πάντοτε πρόθυμος. 'Αν θέλετε μά-
λιστα μπορείτε να βοηθήσετε και σεις.

Σ'α προσκαλώ να φάμε μαζί.

ΕΚΕΙΝΗ: (διστάζει να άπάντηση).

ΡΑ-Y-MON: (Με άέρα ύπερηχής).
Δεν υπάρχει λόγος να πάμε σε κανένα
ρεστοράν πολυτελείας. Καταλαβαίνω, θα
είσαστε άσυνεθιστοι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, μάλλον.

ΡΑ-Y-MON: Τί εργασία κάνετε; Δα-
κτυλογράφος, πολήτρια;

ΕΚΕΙΝΗ: Προς τό παρόν τίποτα.

ΡΑ-Y-MON: 'Ανεργή; (Με ύφος
προστατευτικό). Είναι αλήθεια λυπηρό
στην εποχή μας, ή κρίσις... Καί ο μπα-
μπάς σας τί εργασία κάνει;

ΕΚΕΙΝΗ: Την ίδια που κάνω κι' ε-
γώ. Τίποτα.

ΡΑ-Y-MON: Είναι στ' αλήθεια φοβε-
ρό αυτό. (Κατ' ιδίαν). Με τις στώχειες
που φαίνεται να έχη θα την καταφέρω
εύκολα. (Δυνατά). Λοιπόν; Δέχεσθε να
φάμε μαζί; 'Αν θέλετε πάμε και σε κα-
νένα 'Αμερικαν-Μπάρ. Κανένα ζευγάρι
λουκάνικα, λίγη πατατοσαλάτα, ή;

ΕΚΕΙΝΗ: (Ψυχρά). Μεροί.

ΡΑ-Y-MON: 'Οί Συγγνώμην. Μήπως
σας προσέβαλα; Πιστέψτε με δεν ήθελα
να σας πειράξω.

ΕΚΕΙΝΗ: Σ'α παρακαλώ. Δεν πειρά-
χθηκα καθόλου.

ΡΑ-Y-MON: Μπράβο. 'Όστε δεχόσα-
στε;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως.

ΡΑ-Y-MON: (Κατ' ιδίαν). Ναζάνια
μου κάνει ('Αφήνει τό βολάν και άπλώ-
νει τα χέρια του γύρω από τη μέση της
και τής λέει με ύφος αυταρέσκιο). Με
βρίσκετε του γούστου σας;

ΕΚΕΙΝΗ: (Τόν άπωθεί με ευγένεια).
Καθήστε φρόνιμα, θα ρίξετε τό αυτόκι-
νητο επάνω σε κανένα δέντρο.

ΡΑ-Y-MON: (Κατ' ιδίαν). Ναί, έχετε
δίκιο (ξαναπιάνει τό βολάν). Δεν μου
είπατε άκόμη, θα φάμε μαζί ναί; ή όχι;

'Αν θέλετε μπορείτε να πληρώσετε και
σεις τό μεριδίό σας.

ΕΚΕΙΝΗ: (Τόν κυττάζει παραξένα).

ΡΑ-Y-MON: 'Οί! Μή φοβόσαστε. Δεν
είνε άνάγκη να πληρώσετε εις χρή-
μα. Μπορείτε να με άποζημιώσετε και
διαφορετικά.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οί!

ΡΑ-Y-MON: (Κατ' ιδίαν). Τό πη-
ρος άπάνω σου μου φαίνεται. (Δυνα-
τά). Δεν θα είμαι και τόσο άπαιτητι-
κός. Παραδείγματος χάριν ένα φιλάκι.

ΕΚΕΙΝΗ: Θα ίδούμε.

ΡΑ-Y-MON: Καί ύστερα, αν θέλε-
τε... Τί λέτε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν καταλαβαίνω τί
θέλετε να πείτε.

ΡΑ-Y-MON: (Κατ' ιδίαν) 'Ορίστε
μας. Πάσε να μου παραστήση και την
ιθώα. Θέλω να πώ... (διστάζει).

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως θέλετε να σ'α
πληρώσω τό μεριδίό μου προκαταβο-
λικώς; Μήπως φοβόσαστε ότι θα φάω
τζάμπα;

ΡΑ-Y-MON: Τέλος πάντων, άφού
τό καταλάβετε... Ξέρετε, υπάρχουν
δυστυχώς πολλή τέτοια.

ΕΚΕΙΝΗ: Σ'α φαίνομαι λοιπόν
για τέτοια;

ΡΑ-Y-MON: (κατ' ιδίαν) Κομπλιμέν-
τα ψαρεύει. (Δυνατά). 'Οχι. Για όνο-
μα Θεού. 'Αλλά οι καλοί λογαριασμοί
κάνουν καλούς φίλους. (Με γλυκεία φω-
νή). 'Ελα λοιπόν, δόσε μου ένα φιλάκι.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι.

ΡΑ-Y-MON: Νομίζετε λοιπόν, ότι ένα
'αμάς» αξίζει περισσότερα από ένα
γεύμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε πράγμα έχει την τα-
ρίφα του άκριδώς όπως τό κρασιά του
οίκου Μπουρρελέ και Υιός.

ΡΑ-Y-MON: (κατ' ιδίαν) 'Αί! 'Όστε
τέτοια μου είσαι και κάθομαι και χάνω
τόν καιρό μου σε περιττές κουβέντες.

'Αφού είναι έτσι λοιπόν άς έξηγηθούμε
διαφορετικά (Δυνατά). 'Ακούστε εδώ.

Σ'α προσφέρω όσα θέλετε για...

ΕΚΕΙΝΗ: Για...;

ΡΑ-Y-MON: Για να περάσουμε λίγες
ώρας άρες μαζί. Τί γυρεύετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί γυρεύω;

ΡΑ-Y-MON: Ναί. Δηλαδή, μή ζητάς
καί υπερβολικά πράγματα.

ΕΚΕΙΝΗ: Βέβαια όχι. Πιστεύω ότι
θα συμφωνήσουμε.

ΡΑ-Y-MON: (Κατ' ιδίαν). Τί κορίδιο
που ήμουν. Πώς μόρρεσα να ξεγελαστώ
και να την πάρω για δακτυλογράφο.

(Δυνατά). Λοιπόν. Λέγετε δεσποινίς,
για να τελειώνη αυτή ή υπόθεσις. Νομί-
ζω ότι άρκετό καιρό χάσαμε και οι δυο
σε περιττές συζητήσεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Μου δίνετε δέκα λεπτά

και ήμουν. Πώς μόρρεσα να ξεγελαστώ
και να την πάρω για δακτυλογράφο.

(Δυνατά). Λοιπόν. Λέγετε δεσποινίς,
για να τελειώνη αυτή ή υπόθεσις. Νομί-
ζω ότι άρκετό καιρό χάσαμε και οι δυο
σε περιττές συζητήσεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Μου δίνετε δέκα λεπτά

και ήμουν. Πώς μόρρεσα να ξεγελαστώ
και να την πάρω για δακτυλογράφο.

(Δυνατά). Λοιπόν. Λέγετε δεσποινίς,
για να τελειώνη αυτή ή υπόθεσις. Νομί-
ζω ότι άρκετό καιρό χάσαμε και οι δυο
σε περιττές συζητήσεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Μου δίνετε δέκα λεπτά

και ήμουν. Πώς μόρρεσα να ξεγελαστώ
και να την πάρω για δακτυλογράφο.

(Δυνατά). Λοιπόν. Λέγετε δεσποινίς,
για να τελειώνη αυτή ή υπόθεσις. Νομί-
ζω ότι άρκετό καιρό χάσαμε και οι δυο
σε περιττές συζητήσεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Μου δίνετε δέκα λεπτά

και ήμουν. Πώς μόρρεσα να ξεγελαστώ
και να την πάρω για δακτυλογράφο.

(Δυνατά). Λοιπόν. Λέγετε δεσποινίς,
για να τελειώνη αυτή ή υπόθεσις. Νομί-
ζω ότι άρκετό καιρό χάσαμε και οι δυο
σε περιττές συζητήσεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Μου δίνετε δέκα λεπτά

Σκέψεις

Η μεγαλειότερη και πολυτιμότερη έ-
λευθερία είναι αυτή που κερδίζουμε έπά-
νω στον εαυτό μας.

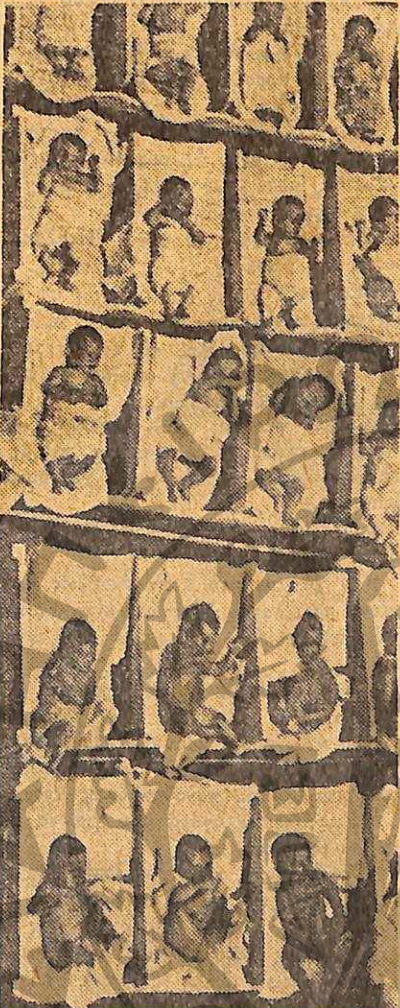
Οι βρισιές είναι τα επιχειρήματα έ-
κείνων που έχουν άδικο.

Μεγάλος τεχνίτης είναι εκείνος που
έπιτυγχάνει τό σκοπό του με τα απλού-
στερα μέσα.

Και τα σφοδρότερα πάθη μας αφήνουν
για λίγον καιρό ήσυχους. Μόνον ή μα-
ταιοδοξία δεν μας αφήνει να ησυχάσουμε.

Δεν μπορεί κανείς να αγαπά και ταυ-
τοχρόνως να κλέβει φρόνιμα.

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Δεν πρόκειται για καμιά Χριστου-
γεννιάτικη θιγρίνα καταστήματος γε-
μάτη με κουτιά με κουκλές, αλλά για
αλήθινά μωρά. 'Ο φωτογραφικός φα-
κός τ'α πήρε από ψηλά καθώς τ'α είχαν
βγάλει στη σειρά μέσα στα λίπαν-
τους, για να λιαστούν στην αυλή έ-
νός βρεφοκομικού σταθμού της Βου-
δαπέστης.

Μικρά διηγήματα

Ο ένοχος καθρέφτης

Σύλ Μαρτέν γιόρταζε εκείνη
την ημέρα μαζί με την γυναίκα
του την Μαντελέν, την τεσσαρα-
κοστή δευτέρα επέτειο των γεννε-
θλίων του.

Παρ' όλο που ήταν είκοσι χρόνια
παντρεμένοι οι δύο σύζυγοι αγαπιό-
ναν ακόμα τόσο φλογερά όσο και
τόν καιρό των άρραβόνων των.

Επί τη ευκαιρία των γεννεθλίων
σίσει να γευματίσουν έξω. Πρά-
γματι θύγχαν και πήγαν κάπου.

Παρήγγειλαν ένα πλούσιο γεύμα
και στο φρούτο άρχισαν να μιλούν
για τα περασμένα.

— Θυμάσαι; ρωτούσε ο Σύλ την
ημέρα που γνωριστήκαμε; Κουβα-
λούσε μια πελώρια θαλίτσα!

— Την ώρα που προχώρησα για να
σε βοηθήσω, με κύτταξες από πάνω
ως κάτω.

— Ναί... σαν νάθελαι να δώ ποιός
ήσουν και τί αξίζεις.

— Την ώρα που ετοιμαζόμουν να
σε βρίσω έσκόνταψα στο πεζοδρό-
μιο και παρ' όλίγο να πέσω κάτω.

— Και τότε εγώ προχώρησα και
σε άρπαξα στην άγκαλιά μου. 'Η-
σουν τόσο λεπτή... 'Αλήθεια, ξέρεις
άγάπη μου ότι χοντραίνεις; 'Εγινες
γυναίκα από τότε. Είκοσι χρόνια
ζωής δεν είναι και μικρό πράγμα ή;

Και οι άναμνήσεις εξακολουθούν
να ξετυλίγονται μπρος στα μάτια
τους.

'Εγύρισαν περασμένα μεσάνυχτα
έκείνο τό βράδυ σπíti του ο Σύλ και
ή Μαντελέν.

Τό πρωί μόλις έφυγε ο άνδρας
της για τό γραφείο ή Μαντελέν άρ-
παξε ένα καθρέφτη και άρχισε να
εξετάζεται προσεκτικά.

Τά μάγουλά της ήσαν πλαδαρά.
Και μάλιστα είχε κάνει ρυτίδες
και είχε και κάμποσες άσπρες τρί-
χες στους κροτάφους της.

'Εγδύθηκε και εξακολούθησε την
επιθεώρησή της. Τό σώμα της ήταν
χοντρό, χωρίς γραμμές, άχαρο.

Θυμήθηκε τί λεπτή σιλουέττα είχε
άλλοτε.

'Ενοίωσε μια πίκρα να την πλημ-
μυρίζει και για πρώτη φορά από
τότε που είχε παντρευτεί, την έπισ-
σε τό κλάμα.

'Όταν τό μεσημέρι ο άνδρας της
γύρισε από τό γραφείο του, τό φαί
δεν ήταν έτοιμο άκόμα.

'Ο Σύλ βρήκε τη γυναίκα του κα-
θισμένη σε μια καρέκλα να είναι
κάτωχη και άλλαλη από τη τα-
ραχή.

Καθώς ο Σύλ προχώρησε για να
την άγκαλιάση και να την ρωτήσει
τί είχε πάθει όπισθοχώρησε από-
τομα.

— 'Ασε με, έφώναξε έξολλη. Δεν
τό βλέπεις ότι γέρασα;

— Σέ τρεις μήνες μέσα ή Μαντελέν
είχε άποκτήσει έραστή. Τό έκανε για
να άποδείξη στον εαυτό της ότι
μπορούσε άκόμη ν' άρέσει.

'Αλλά ή εύτυχία της ήταν νεκρή
πιά.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΕΝΑ
ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

τά στηθή του ήταν μια κραυγή απογνώσεως και τρόμου.

«Άκουσα σαν κάτι να γκρεμίζεται...
Ο Σάρλ Άμορϋ είχαν εξαφανισθί!

— 17 —

— Έξαφανίστηκε; Πώς αυτό; ερώτησαν τρεις αγωνιώδεις φωνές.

«Δεν κατάλαβα στη στιγμή τί είχε συμβή. Βρέθηκα μόνη... Τά είχα κυριολεκτικώς χαμένα...»

«Πριν από μια στιγμή ακόμη βρισκόταν κοντά μου... Και τώρα ούτε ακουγόταν καν.

«Αναρωτήθηκα με αγωνία πού να βρισκόταν, άραγε;

«Δεν είχε πέσει θύμα δολοφονίας. Άν τον είχαν πυροβολήσει, θά άκουγόταν ο πυροβολισμός.

«Πίστρεψέ με, σεις πού με κατηγορείτε ότι έκανα τούς άλλους να υποφέρουν: Κανέναν, ποτέ, δεν υπέφερα όσο εγώ εκείνη την αγωνιώδη στιγμή.

«Τόν εφώναζα... Τίποτα... Έχάλεσα σε βοήθεια... Κανέναν δεν μ' άκουσε...

«Εφώναζα χωρίς διακοπή ως τη στιγμή πού, κουρασμένη πιά και χωρίς φωνή, συλλογίσθηκα πώς τó καλλίτερο πού είχα να κάνω ήταν να γυρίσω σπίτι μου και να ζητήσω βοήθεια...

«Καθώς έτρεχα σαν τρελλή, εγγύς στο σπίτι έπέρασα σε μια πέτρα, κι έπεσα με τó κεφάλι μπρός σε μια χείνουσα άβυσσo.

«Εγνώριζα τώρα πού βρισκόταν ο Σάρλ Άμορϋ.

«Τό χάσμα, πού ήταν συνήθως σκεπασμένο με κλαριά δέντρων, είχε ξεσκεπασθί ξαφνικά από την πτώση τού αγαπημένου μου.

«Αποπειράθηκα ν' άνασκηκωθώ. Είχα τραυματισθί όμως στο πόδι τόσο σοβαρά, ώστε ούτε να κουνηθώ μπορούσα. "Υπέρ" από κάμωση ώρα μόρρεσα να κρατηθώ θρβα... πονούσα όμως τρομερά...

«Εκόνταξα ολόγουρά μου για να καλέσω σε βοήθεια.

«Γιατί τώρα, είχα αντιληφθί πού μάς είχαν οδηγήσει τα βήματά μας.

«Είχαμε φθάσει στις όχθες της Μαύρης Λίμνης, όπου με είχε οδηγήσει μια μέρα ο ίδιος ο Σάρλ Άμορϋ, λέγοντάς μου ότι εσκόπευε να γεμίση με πέτρες την άβυσσο, γιατί ήταν πολύ επικίνδυνη στους διαβάτες, και γιατί οι άνθρωποι τού τόπου ίσχυρίζοντο ότι ήταν στοιχειωμένη.

«Θυμύμουν ότι μου είχε πη, κάποτε, ο Σάρλ Άμορϋ:

«Ο θρύλος άναφέρει ότι η Μαύρη Λίμνη δεν άποδίδει τά θύματά της.

«Τά καταλάβαινα όλα τώρα... Είχα-

χε βαδίσει μηχανικά ως εκεί. Κανέναν από τούς δύο μας δεν είχε αντιληφθί πού διευθυνόμαστε.

«Τήν στιγμή όπου αποχωρίζονταν από μένα ο Σάρλ, είχεν όπισθοχωρήσει μερικά βήματα και είχε πέσει μέσα στον θρυλικό γκρεμό πού αδεν άποδίδει τά θύματά του».

«Θαρρούσα πώς θά τρελλαινόμουν από τόν τρόπο και από τόν πόνο μου...

— 18 —

«Η Δόλα εξακολουθούσε να κρατῃ σφιγτά τó χεράκι της Σιμόνης πού είχε παγώσει από τήν άγωνία.

«Εγανάτιστα, εξακολούθησε η Δόλα, προσπάθησα να δώ, και, χωρίς καμμία έλπίδα, ξανάρχισα να φωνάζω τόν αγαπημένο μου. Συγχρόνως, επέκτωσα τ' ατί μου για να συλλάβω τó παραμικρό βογγητό, τήν παραμικρή κραυγή.

«Επῆρα τότε, μια πέτρα και τήν έριξα στον γκρεμό για να δοκιμάσω τó βάθος του.

«Δεν άκουσα τίποτα. Και τότε, θαρρώ, λιποθύμησα...

«Όταν συνήλθα, άντελήφθην άμέσως τί είχε γίνει. Τά πάντα είχαν τελειώσει, για μένα, σ' αυτόν τόν κόσμο...

«Ήμουν μια νικημένη της ζωής...

«Και ξεσπασα σε λυγμούς...

«Έξαιρέσει τού γεγονότος ότι τού είχα δώσει ραντεβού, δεν εϋχνόμουν κατά τίποτα για ό,τι είχε πάθει ο αγαπημένος μου.

«Κι' όμως, χωρίς αυτό τó ραντεβού... έψιθύρισε η λαίδη ντε Φιερένς, κυττάζοντας με συμπόνοια τη Σιμόνη.

Και μόνον όταν έτελείωσε η Δόλα, έρώτησε:

— Πώς δεν είδοποιήσατε... στο σπίτι του;

— Προς τί... Κανέναν πλέον δεν μπορούσε να τόν σώση!

«Είχα συναντήσει τόν παππού σου, Σιμόνη, και ήξερα ότι με είχε άναγνωρίσει. Με είξε δῆ επίσης: τó γκρομ της μητέρας σου...»

«Ήξερα ότι στα μάτια τους, έλῆμουν μια έγκληματίας. Κυριευμένη, άλωςτε, όπως ήμουν από τó μίσος, δει συλλογίζόμουν παρά τήν εκδίκησή μου...

«Γι' αυτό έστειλα τó δεύτερο γράμμα. Αυτή πού είχε νοιώσει όλη τήν εϋτυχία, τήν όποιαν δεν είχα γνωρίσει εγώ, έπρεπε να υποστῇ τώρα και όλα τά βασανιστήριά μου.

«Κι' όταν, τῇ νύχτα, πήγαίνα να γολούσα καμμία φορά σαν τρελλή, όταν συλλογίζόμουν ότι δεν υπέφερα μόνο εγώ...

«Δεν ένοιωθα καμμία τύψη, καμμία

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

ευπλόνια γι' αυτήν. "Όπως είχε συντριβεί η ζωή μου, έτσι τώρα συνετρίβετο και η δική της ζωή. Ήταν δίκαιο αυτό!

—Μά πώς δεν έτυχε να σάς βρουνε εκείνη τη μοιραία νύχτα; Είχαν έρευνήσει εν τούτοις παντού...

—Οί άνιχνευται πού έψαχναν να μ' έβρουν, δεν έπῆγαν ως τήν Μαύρη Λίμνη. Κανείς, ποτέ, δεν έπῆγαινε εκεί.

«Πρός τó πρωί, όταν επέστρεψα στο Μπωλιέ, συνήντησα στο δρόμο πολλούς καβαλλάρηδες.

«Κανέναν όμως δεν με υποψιάσθηκε.

«Από κανέναν δεν πέρασε η ύποψία ότι η γυναίκα πού συναντούσε στο δρόμο του, κατείχε τó κλειδί τού μυστηρίου πού τούς άπασχολούσε...

—Τότε φύγατε από τήν Άγγλία;

—Ναι. Και κατέφυγα στη Γαλλία, όπου έμαθα από τις έφημερίδες ότι έλοι γενικώς έπίστευαν πώς ο Σάρλ Άμορϋ είχε φύγει μαζί μου. Η εκδίκησίς μου ήταν πλήρης πλέον.

Κανέναν από τούς παρευρισκομένους στη σκηνή αυτή δε μιλούσε. Ο κυνισμός της γυναίκας αυτής τούς είχε άφισει έμβρόντητους.

Και με όλη της τήν ήσυχία, η Δόλα συνεπέρανε:

—Μιά γρηά φιλενάδα της μητέρας μου, πού ήταν στα τελευταία της, με άλεσε κοντά της. Σε λίγο, πέθανε. Και πῆρα τó δνομά της.

— 19 —

Σ' όλη τη διάρκεια της άφηγήσεως της Δόλας, η λαίδη ντε Φιερένς εκύτταζε με έκπληξη τήν γυναίκα αυτή πού φαινόταν να μην έχη καμμία συνείδηση τού μεγέθους τού έγκλήματός της.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, είπε στο τέλος, πώς, αφού έγνωρίζατε τόν φρικτό θάνατο πού είχαν υποστῇ ο Σάρλ Άμορϋ, άφίσατε όλο τόν κόσμο στην πλάνη... και δώσατε στον καθένα τó δικαίωμα να μῇ τόν θεωρή τίμιο άνθρωπο.

«Αν ήμουν στη θέση της Γενεβιέθς, ῆ της κόρης της, δεν θά μπορούσα ποτέ σās συγχωρήσω.

—Δεν έχω σκοπό να δικαιολογηθώ, είπεν η Δόλα με περηφάνεια. Λέω άπλούστατα τά πράγματα όπως είναι.

Μία ήταν η σκέψη πού κυριαρχούσε μέσα μου: η εκδίκησή μου. Δεν έδινα σημασία σε τίποτ' άλλο. Δεν μπορούσε να μ' ενδιαφέρει, βέβαια, η ύστεροφημία τού Σάρλ Άμορϋ, όπως δεν μ' ενδιαφέρει η ύστεροφημία η δική μου.

—Ε, λοιπόν, όχι! Μά τήν πίστη μου, όχι... Δεν θά σās συγχωρήσω ποτέ! έπα-νέλαβεν η λαίδη ντε Φιερένς με περιφρονητικό ύφος. Τό να προδίδη κανείς ένα ζωντανό, είναι βέβαια κακή πράξις. Τό

να προδίδη όμως έναν νεκρό, είναι ίεροσυλία, είναι ένα έγκλημα.

«Όπως αντιλαμβάνομαι, έχετε τήν ιδέα πώς είσαι ένα είδος ηρωίδας, Δόλα. Δεν είσαι, εν τούτοις, παρά ένα άνθρωπομορφο τέρας μόνο!

«Ίσως η κόρη τού Σάρλ Άμορϋ να σε λυπηθῇ! είπε, φεύγοντας από τó δωμάτιο.

Ήταν πνιγμένη άπ τήν άγανάκτηση.

— 20 —

Ο Χάρρυ δεν είπε τίποτα. Συλλογίσθηκε πώς δεν ήταν η στιγμή κατάλληλη να έρεθίσουν αυτή τη γυναίκα πού θά έφρειάζοντο ακόμη.

—Η μητέρα μου είναι κάπως πολύ αυστηρή! είπε.

—Η μητέρα σας μιλεί πολύ όρθά! άπήντησεν η Δόλα. Λησμονεί μονάχα ότι είναι πολύ σκληρό να ποδοπατῇ κανείς έναν έχθρό του πεσμένο χάμω...

Και, γυρίζοντας προς τη Σιμόνη, έπρόσθεσε:

—Άφισε, παιδί μου, όλο τόν κόσμο να με καταριέται. Τό άξιζω! Άφισέ τον να λέη ότι θέλει, να με βρίζη, να με περιφρονῇ, να με οικειοτῇ... εσύ, όμως, μῇ στεραφῇς έναντίον μου!

«Δεν θά μπορούσα να νοιώθω πώς με μισεί.

«Ας με τιμωρήσουν οί άλλοι, αν θέλουν... Έσύ όμως, ως είσαι καλή μαζί μου, όπως ήταν ο πατέρας σου στις τελευταίες στιγμές της ζωής του, όταν είχα άρχισει να με λυπάται.

«Μού τó υπόσχεσαι αυτό;

«Η Σιμόνη άνατόιχσας.

Τήν λυπήθηκε, όμως, τη δυστυχισμένη γυναίκα πού έκλιπαρούσε ένα καλό της λόγο.

—Δε θά μιλήσω ποτέ άσχημα για σās, υποσχέθηκε. Και μάλιστα θά προσπαθώ να σās υπερασπισθώ, εάν άκούσω να σās θίγουν.

«Και τώρα..., έπρόσθεσε με φωνή τραμουλιαστή, θέλετε να μού δείξετε τόν γκρεμό όπου έπεσε ο πατέρας μου;

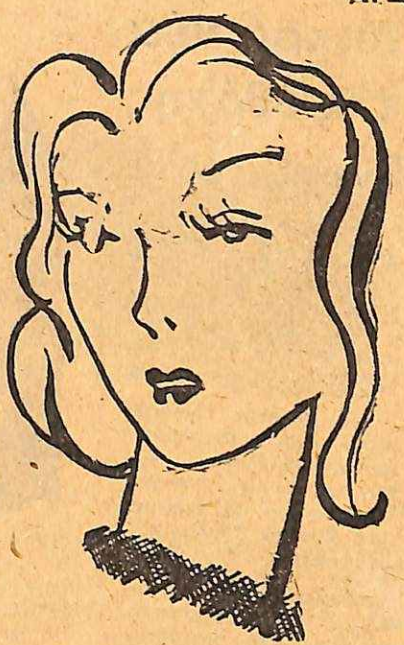
—Ναι, θά τó δείξω τó μέρος αυτό. Σε σένα, όμως. Μόνο σε σένα...

«Θά πάω μαζί, οί δύο μας, στο μέρος αυτό, Σιμόνη.

Ο Χάρρυ έκαμε κάποια κίνηση για να τις έμποδίση να φύγουν.

«Εθωροῦσε εξαίρετικά επικίνδυνο για τη νέα, να πάη μαζί μ' αυτή τη γυναίκα πού δεν είχε τó νοῦ της παρά στην εκδίκηση.

Η Σιμόνη όμως τόν κύτταξε με έμπιστοσύνη.

«Εν τῷ μεταξύ, κάνε τόν κόπο να στείλῃς στην μητέρα μου τó ακόλουθο τηλεγράφημα:

«Ο λ α ξεκαθαρίστηκαν τώ-ρα. γ ρ ή γ ο ρ α».

—Τίποτε άλλο;

—Τίποτε, άπήντησεν η Σιμόνη. Αυτά είναι τά συνθηματικά λόγια πού συμφωνήσαμε να χρησιμοποιήσωμε.

—Θά πάω τώρα άμέσως, αλλά... για τόν Θεό, Δόλα... Πρόσεξε καλά... τῆς είπε κρυφά στ' αυτή.

Η Δόλα έγύρισε προς τó μέρος του.

—Φερθήκατε μαζί μου, είπε, σά να μουν καμμία αϊχμάλωτός σας. Δεν έννοώ όμως να υποκόπτω σε κάθε άξιώσή σας...

«Γνωρίζω ότι θ' άπαιτήσετε από μένα να επαναλάβω τη θλιβερή μου ιστορία μπροστά στη γυναίκα πού έμίσησα τόσο στη ζωή μου...

«Σās προλέγω όμως ότι αυτό δεν θά γίνη ποτέ. Μῇ τó φαντάζεσθε, λοιπόν, αυτό.

—Ούτε εγώ έχω σκοπό να κάμω τέτοιο πράγμα, είπε ο Χάρρυ.

«Έκανε μια υπόκληση μπροστά της και άνεχώρησε.

— 21 —

«Όταν ο Χάρρυ συνήντησε τη μητέρα του, τήν βρήκε συντριμμένη ακόμη από τήν αφήγηση πού είχε άκουσει.

«Εκείνη τη στιγμή φάνηκε και η Σιμόνη.

—Πού πηγαίνετε; ερώτησε με έκπληξη τήν λαίδη ντε Φιερένς, βλέποντάς την να ετοιμάζεται να φύγη.

—Αγαπητή μου, άπήντησε η γρηά κυρία, γυρίζω γρήγορα σπίτι μου. Η καρδιά σου θά σου υπαγορεύσει πώς πρέπει να φερθῇς στο σατανικό αυτό πλάνσμα.

«Όταν συλλογίζομαι όμως σε ποιὰ μαύρη άπελπισία είξε ρίξει τη μητέρα σου, λησμονώ πώς είμαι Χριστιανή και πώς ο Ίησους μάς προστάζει να συγχωρούμε και τούς έχθρούς μας ακόμη.

«Συνεννοήσου με τη γυναίκα αυτή! θω θέλεις. Φρόντισε, όμως, να μῇ τήν ξαναδώ ποτέ! συνεπέρανε με όλη της τῆς ψυχραιμία.

(Συνέχεια στο προσεχές)

17ον
Δ ΕΝ είχε στο νοῦ του αυτός, άσφαλώς, παρά πώς θά χανόμασταν όσο πιο βαθιά μπορούσαμε μέσα στο δάσος για να μῇ μάς δῇ κανένα άδίκριοτο βλέμμα.
«Έξαφνα, σταμάτησε.
—Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι, Δόλα... μου, είπε. Συγχώρεσέ με, γιατί, θελά μου, σε πόνισα τόσο πικρία. Έλπίζω να μῇ βαστάξῃ αιώνίως... Μια άλλη, αν ήταν στη θέση σου θά...

«Δεν έτελείωσε τη φράση του.
ρ Η τελευταία κραυγή πού βγήκε από

Μικρά νέα της όθόνης Γνωρίζετε ότι..

...ο Ρόμπερτ Τάιηλορ ή Φλόρενς Ράις και ο σκηνοθέτης Βάν Ντάφ απέκλεισθησαν από το Χιόν στο Σίγκο, όπου έγιναν μερικές σκηνές του νέου των φίλμ «Ορθίος»;

...ο Ρόμπερτ Μογκόμερυ, είναι συγγραφέας πολλών φιλολογικών έργων, τα οποία έντοτα δεν έννοει να τα εκδώσει γιατί δεν τα βρίσκει αρκετά έτοιμα;

...η Ζανέτ Μάν Ντόναλντ έχει μια περίφημη συλλογή από βεντάγιες μεταξύ των οποίων υπάρχουν και οι βεντάγιες της Αυτοκρατορίας 'Ιωσήφ, της αυτοκρατορίας Εύγενίας και της τελευταίας Τσαρίνας της Ρωσίας;

...παράπάνω από 3.000 Κινέζοι «φυγκυράν» παίρνουν μέρος στο γύρισμα του φίλμ «Καθώς σούζει η αυγή», του οποίου η υπόθεση ξετυλίγεται στην Κίνα, με επικεφαλής την Κα 'Αλίζ Φαϊν και τον Βέρναρ Μπάττερ;

...τα πεντάδυνα του Καναδά θα παίξουν σ' ένα νέο φίλμ «Οι πέντε μισρές»;

...στην Ρωσία έγιναν δοκιμές προβολής κινηματογραφικών ταινιών και με το φως της ημέρας και οι δοκιμές επέτυχαν. Η όθον στο νέο αυτό σύστημα είναι μονοκόμμη και είναι καμωμένη από λεπτότατο μεταλλικό κατσακωτό, ή οποία τηρείται μυστική.

...στην Αμερική μελετάται το γύρισμα ταινίας από τη ζωή του μεγάλου Γάλλου δογματογού Ραβίνα, του οποίου συμπληρώνεται η 300ετηρίς κατ' αυτός;

...ένα καινούριο αστέρι ανατέλλει: Είναι η Μιλίτσα Κόρσις, μια εκπληκτική ύψους την χαρμηλίζουν, Ουγγαρέζα αιδός, ή οποία περνάει να γυρίσει τώρα το πρώτο της φίλμ στο Χόλλυγουντ: «Μπαλαά-λιν». Σημειώστε ότι το φίλμ αυτό είναι βγαλμένο από μια όπερέττα που έχει παιχθεί για πρώτη φορά φέτος, στο Παρίσι. Τον πρώτο ρόλο στην όπερέττα τον είχε ή χαριτωμένη γαλλίδα βεντέτα, Ζαελίν Φρανσέλα.

Κυρία μου!
προσέξτε
πώς φέρνεσθε
στον
σύζυγό σας!

Ο δεκάλογος της συζυγικής ευτυχίας

ΣΗΜΕΡΑ θα βοηθήσουμε κατά ένα άλλον τρόπο τις αναγνώστρίδες μας να μάθουν αν είναι εν τάξει απέναντι του άντρου των και απέναντι, ιδίως, του πλησίον των, που στην προκειμένη περίπτωση είναι ο σύζυγός των. Είναι και αυτά που θα σας πούμε παρακάτω, ένας τρόπος για να μάθετε τον εαυτό σας και να εξασφαλίσετε καλλίτερα την ευτυχία και την ήσυχία σας.

Ένα σπουδαιότατο κεφάλαιο της ζωής του ανθρώπου είναι και οι σχέσεις μεταξύ συζύγων, ή συζυγική, ως την πούμε, δεοντολογία.

Στο κεφάλαιο αυτό ο ρόλος της γυναίκας είναι λιγότερος του ρόλου του άνδρος, γι' αυτό και ή γυναίκα πρέπει να προσέχει πολύ.

Πώς φέρεσθε αήνης του συζύγου σας, κυρία μου; Φροντίστε ποτέ να μάθετε την αιτία που είναι γκρινιάρης, δύστροπος, και κάποτε κακός; Για να το μάθετε αυτό πρέπει πρώτα-πρώτα να ρωτήσετε τον εαυτό σας. Σας δίνουμε παρακάτω μια σειρά έρωτημάτων. Μελετήστε τα και δώστε στο καθένα μια απάντηση. Κατόπιν κάντε μια πρόχειρη άθροιση και αν κατά τα τρία τέταρτα έχετε απαντήσει ναι, τότε ήσυχος πρέπει να λάβετε τα μέτρα σας, γιατί ίσως χάσετε τον άνδρα σας...

Τα κάνετε αυτά;

- 1.— Χρησιμοποιήστε για το σκυλάκι ή την γάτα σας τα ίδια χαϊδευτικά ονόματα που συνήθως μεταχειρίζεσθε γι' αυτόν;
- 2.— Όταν είστε σε κέντρο, και θέλετε να καπνίσετε, προτιμάτε να ζητήσετε φωτιά από το γκαρζόνι αντί να ζητήσετε από τον άνδρα; (Όταν έχη).
- 3.— Όταν παρακολουθήτε μαζί με τον άνδρα ένα θεατρικό «μάτς» φωνάζετε και χειρονομείτε ζωηρότερα απ' αυτόν;
- 4.— Του θυμίζετε κάθε τόσο ότι άλλοτε ήταν ωραιότερος; ότι είχε δηλ. ωραία μαλλιά, ενώ τώρα είναι φαλακός κτλ.
- 5.— Του μιλάτε επιτακτικά μπροστά σε τρίτους; δίνετε να παραφάγη, από φόβο μην παχύνει;
- 6.— Χωριζόμαστε ειρηνικά όταν μιλάμε για τις επιτυχίες που είχε όταν ήταν νεαρός, με τις γυναίκες;
- 7.— Ισχυρίζεσθε ότι τα παιδιά σας υπακούουν περισσότερο σε σας παρά σ' αυτόν;
- 8.— Λέτε μπροστά σε φίλους ότι σ' αυτόν κατ' ιδίαν συζητάτε; ότι σ' αυτόν αποκωλύει πάντα;
- 9.— Αρνείσθε από κοίτηση ή γι' άλλον λόγον να κάνετε κάτι που θα εύχαιστούσε έντοτα ο άνδρας;
- 10.— Διαρκώς τραγουδάει ο Κώστας. Θάχη φαίνεται να σοβαρεύει λόγους να είναι τόσο ευθυμικός...

Ίστορίες έξυπνες και κουτές...

Ο κ. 'Αφρημένος πρόκειται να παντρευτεί. 'Αδικα όμως τον περιμένουν στην έγκλησία. 'Επι τέλους, κάποιος πετάγεται στο σπίτι του. Τον βρίσκει να κάνει την αλληλογραφία του.

— 'Ωραία του λέγει ο φίλος. Σεχνάς λοιπόν πως παντρεύεσαι σήμερα;

Και ο κ. 'Αφρημένος: — Είδες εκεί; 'Εγώ πηγαίναμι να πάρω το μαντήλι μου!

Η κυρία είναι έρωστη και σε μια στιγμή λέγει συγκινημένη από την ιδέα του θανάτου στον σύζυγο.

— Θα ήθελα προτού πεθάνω, να σου αφήσω λίγα λόγια μου επάνω σ' ένα δίσκο.

— Ο σύζυγος την κυττάζει περιλυτός:

— 'Αδύνατο ά γ ά π μου... Δεν υπάρχουν δίσκοι πέντε μέτρων.

Στο κατάστημα των νεοαποστολών μπαίνει ένας κύριος και ζητάει μια καλή γραβιά. Του δείχνουν αρκετές και ο κύριος διαλέγει μία.

— Πόσα αυτή;

— Διακόσιες δραχμές.

— Διακόσιες δραχμές! Με τα λεφτά αυτά θα ή έρωσα ένα ζεύγος πατούσια.

Και ή πωλήτρια, κουρασμένη από τον ιδιότροπο αυτό πελάτη:

— Βάλτε τότε παπούτσια στο λαμό σας!

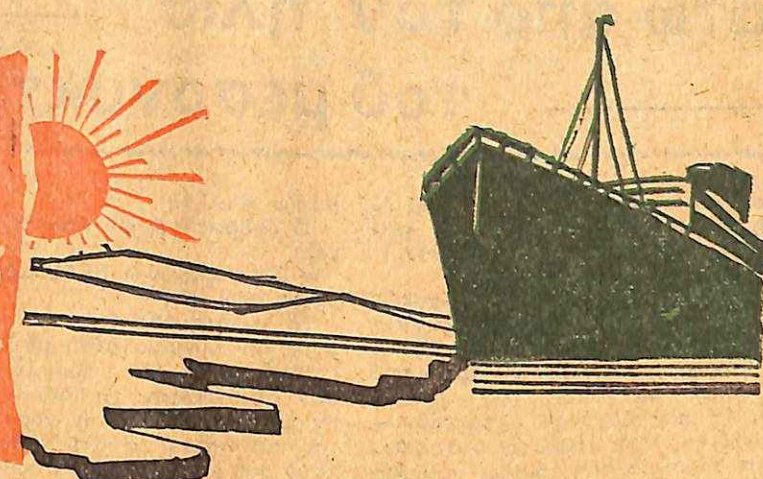
Τρεις Σκωτσέζοι πηγαίνουν σε μια διάλεξη περί φιλανθρωπίας. Η διάλεξη πλησιάζει στο τέλος της, όταν ξαφνικά ή ένας απ' αυτούς πέφτει λιπόθυμος. Οι δυο άλλοι τότε σηκώνονται άμέσως και τον βιάζονται έξω από την αίθουσα. Από εκείνη τη στιγμή κανείς δεν τους ξαναδεν.

Η εξήγησις: Μέσα στην αίθουσα είχε αρχίσει έρωνος περί ενός φιλανθρωπικού σκοπού.

— Διαρκώς τραγουδάει ο Κώστας. Θάχη φαίνεται να σοβαρεύει λόγους να είναι τόσο ευθυμικός...

— 'Αν έχη!... Είχε ζητήσει σε γάμο την γυναίκα μου, πρίν από μένα και δεν του την έδωσαν.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΟ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟ

Το βράδυ εκείνο, ή τραπεζαρία του «Πολικού 'Αστέρος» παρουσίαζε ένα λαμπρό θέαμα χρωμάτων και φωτισμού. Το πλοίο είχε σταθμεύσει στο 'Αλεσσούντ και οι επιβάτες του έπωφελήθησαν για να σκαρώσουν έκ του προχείρου ένα χορό μετρημεισμένων.

Τα πρόσωπα είχαν πάρει ένα πιο ζωηρό χρώμα, τα μάτια σπινθηροβόλουν και ο καθένας μιλούσε τόσο φωναχτά ώστε ο ένας δεν άκουγε τί έλεγε ο άλλος. 'Ως και αυτοί που είχαν τάσιν προς την άπαισιοδοξία έλεγαν του εαυτού των: «'Αν έχης έγνοιες, λησμονήσε τις ως αύριο. Σήμερα, γλέντησε, προσπάθησε ή απολαύσε αυτή τη θραυδιά». 'Ετσι κι αυτοί όπως και όλοι οι άλλοι, χτυπούσαν τα κόκκινα, πράσινα ή γαλάζια μπαλόνια, πετούσαν σεραπέντες και κομφορτί.

Αφού σεβήρισαν την σαμπάνια, άρχισε ή παρέλασις. Ποιος θα έπαιρνε το πρώτο βραβείο; Θαυμάσθηκε πρώτα μια χαριτωμένη 'Αμερικανίδα, μετρημεισμένη σε 'Ινδικό είδωλο. Πάνω στον λεπτό λαιμό της που ήταν σαν ένας εύθραυστος μίσχος στηριζόταν το λουλούδι ενός δροσερού προσώπου που είχε μια προσποιητή έκφραση αγέρωχης πεφρονήσεως.

Εντύπωση έκανε κατόπι ο διευθυντής ενός μεγάλου οίκου γουναρικών, ντυμένος σαν ένας τέλειος «Υιός του Ούρανο». Τι παράξενος τύπος αυτός ο κ. Ουκόν! Μολονότι το ρόδινο σαν όδοντόσασα πρόσωπό του αλάκωνόταν απ' τις ρυτίδες, έν τούτοις τα γαλανά μάτια του διατηρούσαν ένα βλέμμα παιδικό, και το στόμα του άνοιγόταν σ' ένα πλατύ πρόσχαρο χαμόγελο. Η γυναίκα του δικηγόρου Σαβάνζ τυλιγμένη σε μια βελουδένια πορφύρα βασίλισσας, φαίνόταν πλασμένη για να παίξη τον ρόλο αυτόν κάθε θράδυ στην 'Οπερα. Οι κόρες της, ή 'Αριάνη και ή Φρανσίν, χαριτωμένες, και οι δυο με την δροσιά της νεότητος, έμοιαζαν με άνοιχτές αγριοτριανταφυλλίες. Δίπλα τους ή Λωράνς, ή «κοσμική οικοδέσποινα» του μεγάλου πλοίου πολυτελείας, φορούσε με περισσή χάρη ένα ρωσικό κοστούμι. Ευτυχώς για την γειννίαση αυτή, ένας καθηγητής λυκείου από το

'Αλγέρι που είχε γεννηθεί στην Γαλλία, παρουσίαζε έναν τύπο 'Ανατολίτικο, μέσα στην πολυτέλεια της στολής ενός μαχαργιά. Κάποιος δέ ποιητής, με επιβλητική μύτη παρίστανε τον Δάντε. Η γυναίκα του, μυθιστοριογράφος, λεπτοκαμωμένη και άσθενης όψεως, έκρυβε κάτω από τις μεγάλες ελεφαντίδες της, ένα πύρινο βλέμμα που δεν ταίριαζε με την Βεατρίκη που παρίστανε.

Νεαρές, γελαστές 'Αμερικανίδες, είχαν μετρημεισθή σε ναυτάκια, ένας ήλικιωμένος Ρουμάνος με ολοστρόγγυλο, ρόδινο πρόσωπο, είχε φορέσει μια σκουφίτσα θρέφους.

Σαφνικά ή παρέλασις των μετρημεισμένων σταμάτησε κι όλοι έσπευσαν ν' άνεβούν στο κατάστρωμα του πλοίου όπου ή όρχήστρα είχε άρχισι να παίξη έναν ζωηρότατο φόξ.

Η Λωράνς άναρωτιόταν αν ήταν αλήθεια ότι αυτή είχε προκαλέσει το τρελλό αυτό γλέντι. Τώρα πια δεν είχε κανείς ανάγκη της συνδρομής της για να κάνει κέφι. Κρυμμένη πίσω από έναν όμιλο διψασμένων που είχαν καταφύγει στο μπάρ ξεκουραζόταν.

Πόσο είχε αλλάξει από τότε που ξεκίνησε για το ταξίδι αυτό! Όταν το πλοίο είχε φύγει από το Καλαί ή Λωράνς άπόρησε όταν έννοιωσε μια συγκίνηση όμοια μ' αυτήν που αισθάνεται κανείς στις μεγάλες στιγμές της ζωής του. Δίπλα της, πρόσωπα σκυμμένα προς την προκυμαία που υποχωρούσε άργα, έδειχναν την ήρεμη ευχαρίστησή τους. «Όλοι αυτοί οι άνθρωποι από

λάμβαναν το ταξίδι στις θρυλικές χώρες του Βορρά και τις παγωμένες έρημιές. 'Αλλά μήπως ή σκέψις του άγνώστου δεν μπορεί να τρομάξει μια νέα που μόνη της για πρώτη φορά, επιχειρεί το πρώτο μεγάλο θαλάσσιο ταξίδι της;

Έξ άλλου, θα ήταν τάχα ικανή να έκτελέσει την έντολή που είχε δεχθεί με την έλπίδα ότι το ταξίδι αυτό θα την έσωζε από τα χαμένα όνειρά της και θα της επέτρεπε, όχι μόνον να κερδίσει λίγα χρήματα, αλλά και να ξεχάσει τον άνειλικρινή μνηστήρα της; Ν' άνακτήσει την πνευματική της ήρεμία και την ψυχική γαλήνη της;

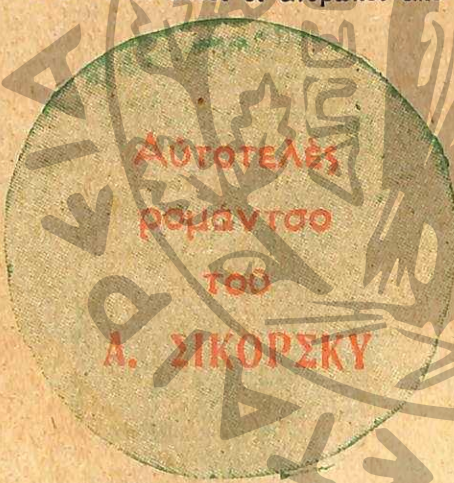
Λίγη ώρα μετά την άναχώρηση του πλοίου, ο πλοίαρχος της έδωκε τις οδηγίες του: «Η κοινωνική οίκο δέσποινα πρέπει να δημιουργήση μια ατμόσφαιρα ευθυμίας, να συγκεντρώσει τα άτομα που έχουν τα ίδια γούστα, να προβάλει για την ένθική ευθεία του καθενός. Δηλαδή, να ανάλαβη τα χρέη μιας πραγματικής οικοδέσποινας.

— Το ούσιώδες, της είχε πη, είναι να μονιάσουν οι επιβάτες μεταξύ των. Αυτή θα είναι ή δική σας φροντίδα. Δεν έχετε τίποτε να φοβηθείτε, γιατί όλοι θα σας φέρνουν με σεβάσμον.

Η Λωράνς άνεργήθηκε. Ο άνεμος φυσούσε δυνατά. Πλησιάζαν στον πολικό κύκλο και σε λίγο θα έλαμπε ο ήλιος του μεσονυκτίου. 'Ηδη, οι άνταγχείς του έφθαναν ως εκεί.

Το μελαγχολικό τοπίο με τα έρημα νησάκια και τους γυμνούς βράχους του περνούσε άπαρατήρητο από το εύθυμο πλήθος των επιβατών. 'Απάνω στο κατάστρωμα, χόρευαν τώρα μια δαιμονισμένη ρομπά! Τα ζευγάρια, ακολουθώντας το ένα το άλλο, με τα κεφάλια κοντά- κοντά, με τα σώματα σφιχτά άγκαλιασμένα, άφηνονταν με απόλαυση κάθε τόσο και πιο μεγάλη στον ρυθμό του χορού. Το πλήθος έμοιαζε μ' ένα ούρανιο τόξον που είχε άπλωθεί ως εκεί και άναταράζετο από τον άνεμο.

Τους χορούς διαδέχονταν νέοι χοροί, μέσα σ' ένα θόμβο φιλικών φωνών. Ζωηροί ή λιγυγιάδες, άγριοι ή τρυφεροί, έκαναν το αίμα να κυκλοφορή πύρινο, όρμητικό. Σαφνικά, ή σειρήνα του πλοίου άντήχησε άπείσια, σκληρά, έφθασε στη διαπαύση της όξύτητος κατόπιν

Κάτω από τον ήλιο του μεσονυκτίου

πιν ύψώθηκε η μελωδική φωνή της
ώραίας Σόνιας.

Καθώς άκουγε την συναρπαστική αυτή μουσική η Λωράνς δέν μπορούσε πιά να υποφέρει την ιδέα ότι δέν θα κατάρθανε να σώσει τον άνθρωπο που σέ μικρή απόσταση απ' αυτήν έλυνε μέσα στην άγρια άπελπισία του. Πώς μπορούσε να γλυκάνη την σκληρά βασανισμένη καρδιά του; Πώς να παρηγορήσει τον ναυτικό αυτόν για το πάθημά του, για την ταπείνωσή του, πώς να τον κάμει να παραδεχθί τον ρόλο του νικημένου, να τον έμποδίσουν άγωνίζετο άκατάπαυστα μέσα στη ντροπή και στη μεταμέλεια; Πώς να τον κάμει να παραδεχθί ότι ή ζωή, παρ' όλα τα ενάντια, μπορεί να γίνη εύχρηστη όταν κατορθώσει να την άγαπήσει και να έχη πίστη σέ κάτι;

Με τον ζήλον αυτόν και την έλπίδα που την έκαναν να φαίνεται τόσο έλκυστική, ή Λωράνς πήγε και χτύπησε στην πόρτα του νοσοκομείου.

— Σας ένοχλώ και σήμερα; ρώτησε τον πλοίαρχο Ούρλικ.

— Όχι, της άπήντησε με ψυχρά εγγένεια.

Της είπε κατόπιν να καθίσει, αλλά δίχως προθυμία. Στο ήλιοκαμένο πρόσωπό του, έλαμπαν τα φωτεινά γαλανά μάτια του και οι λεπτές ρυτίδες που είχαν σχηματισθί από κάτω μαρτυρούσαν την συνήθεια που είχε να παρατηρή τον όριζοντα μέσα στο δυνατό φώς του ήλιου. Τα μελαγχροινά μπράτσα του ήσαν γυμνά ως τους άγκωνες.

— Είμαι βέβαιη ότι άρχισατε να αναλαμβάνετε δυνάμεις.

— Αυτό θα είναι μάλλον δυσάρεστο για μένα...

Δέν άποτελείωσε την φράση του αλλά τα μάτια του άστράψαν σαν κανενός άγριμιάς. Το γέλιο του — αν αυτό μπορούσε να όνομασθί γέλιο; — έκανε όδυνηρή έντύπωση.

— Ω! φώναξε ή νέα, πάλιν αυτός ό τόνος της πικρίας! Άλλά ποιος είναι εκείνος που μπορεί να καυχήθί ότι δέν έσφαλε ποτέ;

— Σε μερικές περιπτώσεις, δέν έχει κανείς το δικαίωμα να σφάλι.

— Έκείνο που δέν δικαιούται κανείς να κάμει, άποκρίθηκε ή Λωράνς στον ίδιο τόνο τινάζοντας προς τα πίσω τις μπούκλες των μαλλιών της, είναι να άποκαρδιώνεται την στιγμή που άνήκει σέ μια γενιά ναυτικών, οι όποιοι άγωνίζονται ως το τέλος και πρέπει έπίσης να ύπακουσαν στον άκατανίκητο πόθο τους να πλεύσουν προς νέους όριζόντες...

Η Λωράνς σάπασε άπότομα σαστισμένη με την έξαρσή της.

— Ο Ούρλικ δέν φάνηκε να παρξενεύτηκε ούτε να δίστασε. Της έρριξε μια σύντομη και σταθερή ματιά. Τί να σήμαινε όμως αυτό το έλέμμα; Μήπως έπρόκειτο ν' άναμεριήσουν τις δυνάμεις των; Όπως δὴ-

ποτε εκείνη δέχτηκε την πρόκληση.

— Ποῦ θέλετε να καταλήξετε με το να με όνομάσετε άνανδρο; της είπε με τραχύτητα. Οι τρυφερές καρδούλες σαν την δικήν σας έχουν άλλες πιο εύχρηστες άσχολίες, σάς βεβαιώ, από το να χάνουν τον καιρό τους μ' ένα κτήνος σαν έμένα.

Η είρωνεία του την κλόνισε προς στιγμήν, άμέσως όμως του άντέτεινε:

— Η καρδιά, μεγάλη ή μικρή, δέν έχει τον λόγον της έδω. Δέν μ' άρεσει άπλούστατα να βλέπω έναν άνδρα δυνατό να χάνεται.

— Και γιατί παρακαλώ; Η φύσις δημιουργεί για να καταστρέψι έκείνο που έπέτυχε.

— Όχι προτού φθάσι στον προορισμό του. Οι περισσότεροι άνθρωποι δέν ξέρουν πόσα ρά μπορούσαν να επιτύχουν στη ζωή τους.

— Έκλεισε τα βλέφαρά του και ή Λωράνς το θεώρησε ως μια ένδειξη κοπώσεως. Ίσως να τον ένοχλούσε με τις μαχητικές διαθέσεις της.

Μονομιῶς, όλος ό ζήλος της κατέπεσε. Συχνά, φαντάζεται κανείς ό τι ευεργετεί τον άλλον ενώ πραγματικός χειροτερεύει χωρίς να το καταλάβι την κατάσταση.

— Για την ώρα, διαλογίστηκε, δέν έχει ανάγκη από ένθάρρυνση, μόνον από άνάπτυξη.

— Πρέπει να φύγω τώρα, του είπε με άπότομη άδεξιότητα.

— Ο Ούρλικ την παρατηρούσε καθώς έβγαине από το δωμάτιο. Ένα άδιόρατο χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη του.

Δ

ΑΠΟ το πρωί ό άνεμος είχε καθίσει τον ούρανο από τα σύννεφα. Στο διάστημα της ή-μέρας, ο «Πολικός» παρέπλεε στο «Όρος των Πτηνών». Χάρις στο

στο «Όρος των Πτηνών». Χάρις στο σιό ρεύμα — την άνεξάντηλη αυτή δεξαμενή των ψαριών — πλήθος πουλιών πετούσαν γύρω στον θράχο εκείνο. Μια κανονιά έκανε έκατοντάδες απ' αυτά τα πετάζουν τρομαγμένα.

Μέσα σ' αυτόν τον στρόβιλο, ή Λωράνς προσπαθούσε ν' άναγνωρίσι τις άγριόπαπες εκείνες που δίνουν το θαυμασίο πούπουλο με το όποιο γεμίζουν τα παπλώματά τους οι θόρειοι εκείνοι λαοί. Η νέα ήξερε πώς όταν τα θηλυκά πουλιά στρώσουν την φωλιά τους με το λεπτό και πολύτιμο πούπουλό τους, κάποιος κυνηγός θα έλθι με καταπληκτική τέλημη ν' άφαιρέσι το άπαλό αυτό στρώσιδι από τις πτυχές των άποκρήμων θράχων. Οι πάπιες άρχίζουν πάλιν το όδυνηρό έργο τους. Κι αν ή φωλιά ληστευθί πάλι, τα άρσενικά πουλιά θα θυσιασθούν! Αν όμως ό κυνηγός έπανάλθει για τρίτη φορά, τότε τα που-

λιά φεύγουν όριστικά από το καταρμένο εκείνο μέρος.

«Με τον ίδιο τρόπο, σκεπτόταν ή Λωράνς, άπογοητεύεται εκείνος που δίνει και ξαναδίνει το καλύτερο που έχει μέσα του. Και έρχεται ή στιγμή ν' άπομακρυνθί για να μην επιστρέψι ποτέ πιά».

«Όσο για τον πλοίαρχο Χίλς, ή Λωράνς παραδεχόταν ότι πολύ λίγο είχε προσπαθήσει στο έργο της για να παραιτηθί κιόλας από την προσπάθειά της.

Ο «Πολικός» έξακολουθούσε την πορεία του στη παγερή θάλασσα, άνάμεσα στους έρημους τόπους που δίνουν την έντύπωση του μυστηρίου κανενός άλλου πλανήτου.

Το πλοίο προχωρούσε κοντά στις άπόκρημνες άκτές, λουσμένες από το φώς του πολικού καλοκαιριού, που δίνει μια παράξενη διαύγεια στις άβύσσους που δέν έχουν θυθό.

Για την Λωράνς, οι χώρες αυτές της άκρας του κόσμου, δέν είχαν τίποτε το τρομακτικό.

Άπεναντίας ένοιωθε την άνάγκη της αιώνας αυτής σιγής και άτέλειωτης άκινήσις για να καταλάβι καλύτερα το ανθρώπινον μεγαλείον και για να έπιδοκιμάσι τον έαυτόν της, έπειδή περιφρόνησε μια άνάξια άγάπη. Ο έρώτας! Δέν μπορούσε να τον παραδεχθί όταν του έλειπε ή εύγένεια. Έπρεπε ν' άνυψώνι, ένώνοντας την ζωή τους, που άλλοιδώς θα χανόταν σέ κανένα άνεξιχνίαστο μυστήριο.

Ο ήλιος έλαμπε την ήμέρα εκείνη. Και μέσα σέ κύματα φωτός που έρριχναν άπέραντες άνταύγειες όλων των χρωμάτων, πρόσβαλε το Βόρειον «Άκρωτήριο», ένας πελώριος θράχος γεμάτος σπηλιές. Από πάνω αϊωρούντο άτμοι που έμοιαζαν μ' έναν όμιλο άγγέλων με λεπτές διαφανείς πτέρυγες.

Ενώ οι άλλοι έπιβάτες σκαρφάλωσαν ως την κορυφή του «Άκρωτηρίου», ή Λωράνς έμεινε άπάνω στο κατάστρωμα του πλοίου. Για να θαυμάσι και ν' άποτυπώσι στην μνήμη της την μαγευτική αυτή όμορφιά, προτίμησε την μοναξιά.

Όστόσο, δέν έμεινε πολλή ώρα μόνη. Ξαφνικά, από το άνοιγμα της σκάλας παρουσιάστηκε μια ψηλή άνδρική σιλουέττα.

— Έσείς; φώναξε ή νέα, ω! τί άπερίσκεψία!

— Πότε θα παύσετε ν' άσχοληστε με την ύγεία μου; την ρώτησε καθώς κάθισε δίπλα της.

Μολονότι ήταν καλός ντυμένος με μάλλινα ρούχα, ή Λωράνς πήρε μια λησμονημένη κουβέρτα από μια πολυθρόνα και την έρριξε άπάνω στα γόνατα του Ούρλικ.

— Ορίστε μας! έιρωνεύτηκε ό πλοίαρχος, μήπως πρέπει τώρα να σκεπάσω και τα χέρια μου;

Η παρουσία του άναρρωνόντος δέν είχε τίποτε το περίεργο, έν τούτοις ή Λωράνς ήξερε ότι ούδέποτε θα ξεχνούσε την ώρα αυτή. Θα έμνε πάντοτε στη μνήμη της, ή ίδια δια ύγρα εύχρηστη μυρωδιά της θάλασσας, ό ίδιος ήχος των κοιμισμένων κυμάτων. Άσφαλώς, την ώρα αυτή συνετελείτο ή όριστική λησμονιά του νέου τον όποιον είχε

πιστέψει ότι είχε άγαπήσει στο Παρίσι.

Σιωπούσαν, ναυουρισμένοι από τον σάλο του θυθού.

— Φαίνεστε πολύ σκεπτική, της είπε.

— Και σεις δέν είστε πολύ όμιλητικός... Νόμιζα ότι έπρεπε να σάς έμποδίσω από άπερίσκεψιες.

— Μην είστε τόσο πολύ φρόνιμη. Τα μάτια μου διψασμένα απ' όλα αυτά, είχαν άνάγκη άπόψε να...

Δέν άπατελείωσε την σκέψη του. Άλλά το βλέμμα του πλανήθηκε στις καπνοδόχες, στις γέφυρες του πλοίου που ξεχώριζαν άπάνω στο άχωρό φόντο τ' ουρανού.

Η Λωράνς κατάλαβε ότι ό φτωχός αυτός άνθρωπος που μόλις είχε σωθί από τον θάνατο, ήθελε να ίδι πάλιν όλα εκείνα που άγαπούσε για μια τελευταία φορά πριν από την δημοσία ατίμωσή του — άφου στο έξης θα του ήταν άπηγορευμένο να κυβερνήσι ένα πλοίο.

— Σας ζητώ συγγνώμη, έπειδή άνακατεύομαι σέ πράγματα ξένα για μένα, της είπε άπότομα και με το τραχύ εκείνο ύφος του. Άλλά γιατί έρίσκεστε έδω και ποιοι είναι εκείνοι που περιμένουν την έπιστροφή σας;

Του είπε ότι ήταν όρφανή πρό δύο χρόνων, ότι σέ λίγο θα έξαντλούσε την μικρή κληρονομία των γονέων της, κι ότι ήλπιζε να πάρη το πτυχίον της της Άγγλικής για να μπορέσι να γίνη δεκτή στο Πανεπιστήμιον.

Κατόπιν τον ρώτησε με την σειράν της:

— Και σεις;.. Ποῦ θα πάτε όταν άποβίδασθίτε;

— Αυτό... άρχισε να της λέη ή νεαρή άνήλικη έπίμονα στο ίδιο σημείο τ' ουρανού.

Σάπασε όμως και ήταν εύκολο να μαντεύσι κανείς τον θυθό πόνο που συγκρατούσε με κόπο. Συγκεντρωμένος στον έαυτό του, με τα φρύδια ζωρμένα πάνω από τα μάτια του που είχαν πάρει μια σκληρή έκφραση, είχε ένα άγριο ύφος δίχως την γλυκύτητα εκείνη που τον έκανε να μοιάζι με την πατρίδα του, μια χώρα τρυφερής δροσερότητας και τραγικού μεγαλείου. Τέλος, μόρφασε σαν να μασούσε κανένα μικρό χόρτο και ή κίνησις του χεριού του έδειχνε μια τελεία άποκαρδίωση.

Η νέα είχε άκουμπισμένη την πλάτη της στο ξύλινο τοίχωμα και με μια αϋθόρμητη κίνησι έκανε ένα θήμα μπροστά.

— Δέν σκέπτεσθε βέβαια, να κάμετε... κανένα άπεγνωσμένο διάδημα;

Έκείνος γέλασε παράξενα, πράγμα που πλήγωσε τον έγωισμό της νέας.

— Δέν μ' άρέσουν οι άνθρωποι που παραιτούνται από την πάλη, του είπε άγρια.

— Μπα, αλήθεια; θέλετε να μ' έναρρύνετε; Άλλά τα κεντρίσματά σας άστοχούν. Κανείς πιά δέν μπορεί να μου κάμει καλό ή κακό.

— Ναί, του είπε, μπορούν.

Όστόσο, μέσα της ένοιωσε μια σκληρή άμφιβολία. Ήταν ποτέ δυστυχισμένον την εύχρηστη της ζωής;

Ε'

ΜΟΝΑΧΑ όταν έμεινε μόνη, τολμήσε ν' άπαντήσι στη σκέψη της: μια άγάπη μπορούσε να σώσι τον Ούρλικ. Η ιδέα αυτή την μεγάλωσε και άνθισε μέσα της σαν ένα λαμπρό θαυμασίο λουλούδι.

«Ω! γλυκεία έλπίδα!... Την έπομένη, στο γεύμα, ό κ. Ούρλικ της είπε ενώ με τον καρποθαύστη τσάκιζε τα πόδια ένός άστακού: — Φαίνεστε τόσο συνεσταλμένη και άφανής... Κι έπειτα, ξαφνικά, μια καταπληκτική όμορφιά λάμπει στο πρόσωπό σας.

Κατόπιν την παρεκάλεσε να του έπιτρέψι να γίνη αυτός συνοδός της κατά την έπίσκεψη στο χωριό των Λαπώνων.

— Εύχαρίστως, του είπε, αν δέν φοβάστε για κάποια παράκληση που έχω να σας κάμω.

Ο άγαθός άνθρωπος δέν πίστεψε στην τύχη του παρά άφου κάθισε με την Λωράνς σ' ένα πρασινοδάμμένο άμαξι με κόκκινη έσωτερική επένδυση. Το μικρό ζωηρό άλογο, με τις σκληρές όπλές του, έτρεχε δίχως καμμία φαινομενική προσπάθεια του άμαξά. Ο δρόμος παισιωνόταν από μεγάλα χυμώδη χορτάρια που έκρυβαν λεπτά ρυάκια και το νερό τους κελάρρυζε μ' ένα ήχο

δροσερού γέλιου. Οι λευκές έρριχναν την αίνιγματική σκιά τους άπάνω σ' αυτή την έλάτση που την έποχή αυτή του καλοκαιριού είχε όλες τις γλυκές άποχρώσεις του πρασίνου της άνοιξης.

— Κύριε Ούρλικ, άρχισε να λέη ή Λωράνς ενώ στερέωνε άπάνω στο πέτο του πανωφοριού της το μικρό μουκέτο των άγριολουλουδιών που της είχε δώσει ό γουνέμπορος, θα φανώ άδιάκριτη... Πέστε μου, κερδίζετε πολλά χρήματα;

Την κύταξε σαστισμένα. Ένα έλαφρό ρόδιο χρώμα έβασε το πρόσωπό του. Άμέσως όμως χαμογέλασε και είπε:

— Αν δέν ήμουν ένας ποιητής, άσφαλώς θα είχα τριπλασία περιουσία. Άλλά και αυτή που έχω... αν θελήσω να την προσφέρω σέ μια γοητευτική γυναίκα, νομίζω ότι θα μπορέσω να χάρισω στην σύζυγό μου την εύτυχία.

Η συνομιλία είχε πάρει άλλη τροπή από εκείνη που έπιζητούσε ή νέα. Σάπασε μια στιγμή και σέ λίγο έρώτησε πάλι:

— Είδατε τον πλοίαρχο Ούρλικ Χίλς;

— Του πλοίου που ναυάγησε;.. Για να τον εύχαρισήσω μήπως, αυτόν τον ήλιό, έπειδή παρ' όλίγον να μάς πνίξει όλους;...

Η Λωράνς στέναξε και δέν έπτε τίποτε. Άλλως τε, είχαν φθάσει στο χωριό.

Οι Λάπωνες ήσαν καθισμένοι χάρω, πίσω από τα άπλωτά καλάρια τους με το έμπορεύμά τους. Η πλατεία σκούρα γαλάζια μπλούζα τους, ήταν σφιγμένη στη μέση τους με μια ζώνη πέτινηστην όποια είχαν περασμένο το μαχαίρι τους. Τα πυκνά άκατάστατα μολλιά των άνδρων ξεχειλίζουν γύρω από ένα τετράγωνο σκούφο με μια πελώρια κόκκινη στρουγγυλή φούντα στη κορυφή. Η πλακωτή μύτη τους και τα προεξέχοντα μύλα των παρειών τους έκαναν να μοιάζουν με Μογγόλους.

Όστόσο, μερικές γυναίκες με πρόσχαρο βλέμμα και με την στενή σκούφια τους, ύπνεθύνιζαν τις χωρικές της Βρετανίας.

Μια γερόντισσα, τρομερά ρυτιδωμένη, προσπαθούσε να έλκύσι τους άγοραστές, μ' ένα χαμόγελο που έμοιαζε με μορφασμό. Καθόταν συσπειρωμένη στο κατώφλι της καλύβας της καμωμένης από κλαδιά και λάσπη. Ένας πυκνός καπνός γέμιζε το έσωτερικόν και άνασφαιόταν κανείς πώς, μια δολέκληρη οίκογένεια μπορούσε δίχως να πνίγεται, να σχηματίσι κύκλο γύρω στην πυρά.

Με τη φωτογραφική μηχανή του, ό κ. Ούρλικ, έννοωσε καλά και σάωνει να πάρη μια εικόνα

Στήλωσε έπάνω της ένα βλέμμα σελιπό και χωρίς έκφραση.

ή πόρτα του σαλονιού, όπου ήταν συγκεντρωμένη μία φιλική παρέα, άνοιξε λίγο απότομα και μπήκε μέσα μία νεαρή δεσποινίς, συνοδευόμενη από δύο νέους.

Ήταν ένα κορίτσι έως 20 χρόνων, μ' ένα φόρεμα επιδεικτικά εκκεντρικό (φούστα ζωηρόχρωμη, πλισσέ επάνω από τα γόνατα και μπλούζα κεντημένη παράξενα και τόσο εφαρμοστή και λεπτή, που έδειχνε σά γυμνό το πραγματικά ωραίο-τατο σώμα της), μ' ένα βάψιμο έντονο και μ' ένα ιδιόρρυθμο άντικειμενο, τοποθετημένο επάνω στα κόκκινα μαλλιά της που δυσκολεύουν να το ονομάσεις καπέλλο. Ήμοιαζε περισσότερο με καταστροφή της κουζίνας ή με φουτουριστικό πίνακα.

Κάθισε, ή μάλλον ξαπλώθηκε, σ' ένα διάβη και άρχισε να καπνίζει με ύφος Μαρλένε Ντΐτροιχ. "Αν έλεγα πως ήταν άσχημη, θα έλεγα ίσως ψέματα. Γιατί το σώμα της ήταν θαυμάσιο, γιατί το υπερβολικό βάψιμο δεν είχε κατορθώσει να παραμορφώσει το υπέροχο χρώμα των γαλάζιων ματιών της, το κανονικότατο δάσος του προσώπου της και το όλο ευκαταχρηστικό που σχημάτιζαν δύο σειρές άφωνα δόντια. "Ομως δεν ήταν και ωραία. Ήμοιαζε με μία ψεύτικη κούκλα, ντυμένη και βαμμένη σύμφωνα με την τελευταία μόδα, μία κούκλα χωρίς ψυχή, μία κούκλα που θα σου άρεσε ίσως να την δής μερικά λεπτά και ύστερα σε κουράζει σαν κάτι το προσποιητό, το αφτιαχτό, το ψεύτικο.

Έβαφνα με πήρε το μάτι της και άρμησε κοντά μου με άπλωμένα τα χέρια: —Μά δεν υέ αναγνωρίζετε; με ρώτησε, βλέποντας ότι την κύτταζε με κάποια έκπληξη. Είμαι η Αίλα, ή Αίλα που γνωρίζετε στην Κηφισιά... πρόπερσιν... Τι άστείο! Πήω να πω στην παοεία ότι ωμόρφηνα τόσο πολύ που δεν με γνωρίζετε πιά.

Κι' απομακρύνθηκε υ' ένα γέλιο λίγο βραχνό από το γαϊάσο, ένα γέλιο που μου έκανε κακό.

Γιατί θυμήθηκα — με πόση νοσταλγία — το παιδικάστικο, το κρυστάλλινο γέλιο της Αίλας που είχα γνωρίσει. Της Αίλας που είχε μόλις τελειώσει τότε το γυμνάσιο και δεν είχε γίνει ακόμη ακοιμική και μοντέρνα δεσποινίς. Έκείνη ήταν ένα λεπτό κορίτσι, μ' ένα γλυκό άγγελστατικό γαλάζιο μάτι, με δύο χείλη πιο δροσερά από τα ροδοπέταλα, με θαυμάσια ξανθά μαλλιά που την πλασάωναν σαν φωτιστέφανος και την έκαναν να μοιάζει με μία μικρή Μαντρίνα. Της γλυκειάς και τρυφερής Αίλας που οι υπερβολές του ντυσίματος και του μακιγιάζ δεν είχαν μεταμορφώσει ακόμα σε αντίγραφο "Αμερικάνικας στάρ, σε πανομοιότυπο ψεύτικης κούκλας, σε μοντέρνο αό-τόματο...

ΔΟΡΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Η ΜΟΔΑ

Τί δα φορέση ο κύριος

"Εγραφα και άλλοτε, κυρίες μου, ότι πότε-πότε πρέπει ν' αφιερώσωμε τη στήλη αυτή και στην ανδρική μόδα. Έξέρω ότι πολλοί άνδρες αναθέτουν στη γυναίκα τους την φροντίδα της κομψότητος των και ότι πολλές από σάς θα εύχαρηστηθήτε, μαθαίνοντας ποιές είναι οι κατευθύνσεις της μόδας, σχετικά με το ανδρικό ντύσιμο.

Και πρώτα απ' όλα πρέπει να ξέρετε ότι ένας άνδρας δεν πρέπει να ντύνεται με υπερβολική εκζητήση, πράγμα που είναι εξ ίσου άσχημο με την άτημελησία.

Το ανδρικό ντύσιμο γενικά πρέπει να είναι απλό, σοβαρό και περιποιημένο. Θα αποφεύγονται οι συνδυασμοί πολλών και ζωηρών χρωμάτων. Αυτό φυσικά για την πόλη, γιατί στις εξοχές και στις εκδρομές τα πολύχρωμα πουλόβερ, κασκόλ κ.λ.π. συνηθίζονται πολύ.

—□□—

"Αν είναι λίγο παχύς, θα προτιμήση ένα κοστούμι με ρίγες. "Αν πάλι είναι αδύνατος, θα διαλέξη ένα χρώμα ανοιχτότερο ή καντριγιέ.

Με το σταυρωτό σακκάκι φοριέται ίσιο ζιλέ. Με το ίσιο σακκάκι, σταυρωτό ζιλέ. Το σταυρωτό σακκάκι δίνει πάχος και κάνει τον άνθρωπο να φαίνεται κοντότερος. Το μόνο πεσο, απεναντίας, δείχνει τον άνθρωπο ψηλότερο και πιο αδύνατο.

Τα παλτά με ζώνη είναι πρακτικά, αλλά δεν είναι άμπιγιέ.

—□□—

"Όσον αφορά τα χρώματα, τα μονόχρωμα ύφασματα λερώνονται λιγώτερο και δεν γυαλίζουν γρήγορα. Το γκρι και το μαρρόν είναι πρακτικά. Το μπλε μονόχρωμο με σταυρωτό σακκάκι, είναι κατ'εξοχήν καλύτερο για άμπιγιέ. "Αντικαθιστά το ριγέ πανταλόνι και τη μαύρη ζακέτα ή το μαύρο σακκάκι που φοριέται σε επίσημες περιπτώσεις. Για το καλοκαίρι, μπορεί να φορέση ένα ανσάμπλ ανοικτόχρωμο: μπέζ, γκρι, γκριζοπόσινο, γκολμπλέ.

Έχετε παρατηρήσει ότι το γκρι και το μπλε ταιριάζουν κυρίως στους ξανθούς και το μαρρόν στους μελαγχρινούς;

Τα σχέδια των ανδρικών ύφασμάτων πρέπει να είναι διακριτικά και απλά: ρίγες, ντυαγκονάλ, πρένς ντε Γκάλλ κλπ.

Είναι πολύ άσχημο γούστου να συγκεντρώνη κανείς επάνω του διάφορα σχέδια: παλτό καντριγιέ, γραβάτα ριγώτη, κοστούμι πρένς ντε Γκάλλ, ποκάμισο έμπονιέ και κάλτσες με τετράγωνα.

Το μονόχρωμο ταιριάζει στα παλτά

και τα διακριτικά σχέδια στα κοστούμια. Μπορεί κανείς αντίθετως να είναι πιο τολμηρός στις γραβάτες. Τα ποκάμισα δεν επιδέχονται άλλο σχέδιο, παρά μόνο λεπτές ρίγες κατά το μάλλον ή ήττον σε απόσταση.

Μία γραβάτα με βουλίσσες δεν ταιριάζει μ' ένα κοστούμι με χονδρές ρίγες. Επίσης μία γραβάτα μάλλινη σκωτσέζικη δεν φοριέται με μεταξωτό ποκάμισο, ούτε μία γραβάτα μεταξωτή μ' ένα ποκάμισο σπόρ.

Η γραβάτα πρέπει να είναι καλής ποιότητας. Οι διακριτικές ρίγες, τα κροτά, οι βουλίσσες είναι ωραία. Το σκούρο κόκκινο χρώμα εύνοείται πολύ και συνδυάζεται με όλα. Οι γραβάτες από φουάρι ανοικτόχρωμο, φοριούνται μόνο το καλοκαίρι. Η μακρουλή γραβάτα είναι πρακτικώτερη από το μικρό ριγγκάκι της μόδας.

—□□—

Τα ποκάμισα επίσης πρέπει να είναι διακριτικά. Το λευκό μεταξωτό ποκάμισο θεωρείται πολύ κομψό, αλλά στοίχιζει πολύ και κινδυνεύει στο πλύσιμο. Το ζεϊ πολύ και κινδυνεύει στο πλύσιμο. Το ζεϊ, ή ποπλίνα είναι μεγαλύτερης ρέψης, ή ποπλίνα είναι μεγαλύτερης άντοχής. "Αν δεν μπορεί να αλλάξη κάθε μέρα ποκάμισο, πρέπει να έχει γιακάδες και μανικέτια κινητά που θα τ'αλλάζει κάθε πρωί.

Ο μαλακός γιακάς και το κουμπωτό μανικέτι δεν είναι ποτέ άμπιγιέ και δεν φοριούνται παρά την ημέρα. Ο κολλοιστός γιακάς άσσορτί με το ποκάμισο είναι πιο άμπιγιέ. Κάθε επίσημη τελετή όμως απαιτεί κολληριστό ποκάμισο.

Το μαντήλι της τσέπης είναι λευκό ή άσσορτί με τη γραβάτα. Το μαντήλι και η γραβάτα σε ζωηρό τόνο μπορούν να έρχονται σε ώρα άντίθεση με το κοστούμι. Το μαντήλι φοριέται στην έξωτερική τσέπη του σακκακιού, ξεδιπλωμένο και ξαναδιπλωμένο σε μύτες.

—□□—

Οι κάλτσες και τα παπούτσια θα είναι προσεκτικά άσσορτί. Τα παπούτσια της μόδας είναι σε φόρμα Ρισελιέ, με σόλες πολύ χονδρές. Τα παπούτσια αυτά είναι πρακτικά, αλλά ταιριάζουν για την ημέρα. Για το βράδυ πρέπει να είναι λεπτότερα. Οι ανοικτόχρωμες κάλτσες είναι ωραίες μόνο το καλοκαίρι.

Με το σμόκιν και το φράκο φοριούνται κάλτσες μαύρες και παπούτσια από σέβρο γκλασε ή λουστρίνι μαύρο, γάντια άσπρα, παλτό μαύρο, κασκόλ γκρι άνοιχτό ή λευκό.

"Όταν είναι κανείς προσκεκλημένος στο βράδυ άνεπισήμως, θα φορέση ένα κομψό σκούρο και παπούτσια μαύρα.

Κάποτε βλέπει κανείς άνδρες να φορούν σμόκιν την ημέρα: για ένα γάμο λ.χ. Αυτό είναι άπολύτως έσφαλμένο γούστου. Γιατί το σμόκιν φοριέται μόνο

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

από τις 7 μ. μ. με γραβάτα μαύρη, μ' ένα γιακά ίσιο, με τσακισμένες άκρες ή μ' ένα γιακά γυριστό. Το φράκο φυσικά μένει: ή κατ' έξοχήν βραδυνή ένδυμασία.

"Όπως είπαμε και παραπάνω, μία γυναίκα δεν κινδυνεύει ποτέ να είναι υπερβολικά κομψή, ένας άνδρας όμως που φανερώνει στο ντύσιμό του μία υπερβολική εκζητήση, παύει να είναι σίχ. Το άπαν-

τον της τέχνης είναι να φαίνεται κανείς κομψότερος από τους άλλους, ένώ είναι ντυμένος άπαράλλαχτα μ' αυτούς.

—□□—

Σήμερα δεν φορούν πιά καρφίτσες της γραβάτας, παρά μόνο σε επίσημες περιπτώσεις και πάλι πρέπει να είναι πολύ απλές. Το βραγιόλι — σολόνι — αντικατέ-

στησε την άλυσίδα του ρολογιού. Το δαχτυλίδι (σεβριέρ) φοριέται: άκόμη, αλλά δεν συνηθίζεται πολύ.

Πάντως, παρηγορηθήτε, κυρία μου! "Αν σκοπεύετε να κάνετε κανένα δώρο στον κύριο, υπάρχουν άκόμη οι στυλογράφοι, τα μολύβια, οι τσάντες, οι σιγαροθήκες, τα άντικείμενα του γραφείου κ.λ.π.

—□□—

Τελειώνοντας, άς σημειώσωμε μερικές λεπτομέρειες που χαλούν την ανδρική άντιστενζίν: οι υπερβολικά τετράγωνοι ώμοι του σακκακιού, το πολύ φαρδύ πανταλόνι που σκεπάζει το παπούτσι, το επιδεικτικό μαντηλάκι που βγαίνει πολύ από την τσέπη, τα γυαλιά με τις υπερβολικά χονδρές ταρταρούγες — που πρέπει να τ'αφήσωμε χωρίς δισταγμό στους "Αμερικανούς εκατομμυριούχους, όπως μάς τούς δείχνει ο κινηματογράφος — τέλος τα λεκιασμένα και τσαλακωμένα ένδύματα ή τα ποκάμισα που δεν είναι άφύογου καθαριότητας.

—□□—

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Οι ούλες και τα σημάδια του προσώπου

Στα προηγούμενα δύο σχετικά άρθρα μιλήσαμε για τις αιτίες από τις όποιες προκαλούνται τα διάφορα άντιαισθητικά στίγματα και οι ούλες του προσώπου, καθώς και για τα προληπτικά μέσα της έμφανίσως των.

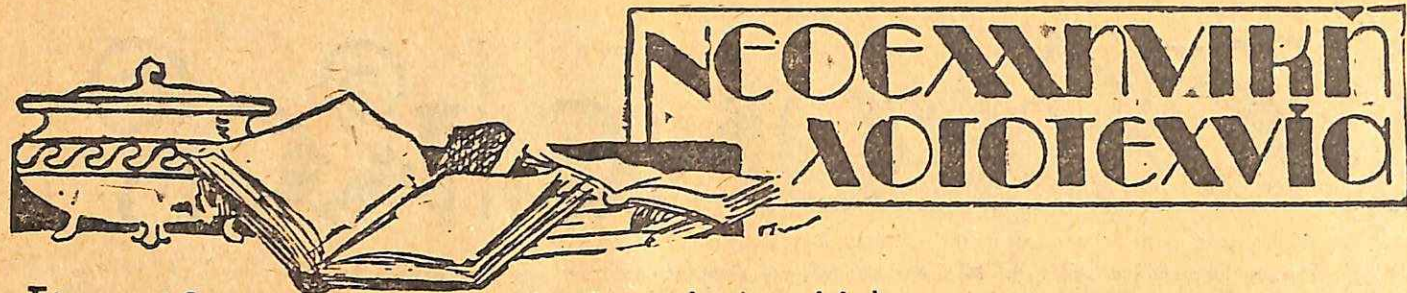
Συνεχίζοντας σήμερα, θα πούμε με ποίον τρόπον μπορούν να εξαλειφθούν από το πρόσωπο, όταν έμφανισθούν, τα διάφορα έλαφρά στίγματα, δηλαδή τα μιμπίκια, τα μαυραδάκια και τα έλαφρά σπιθυράκια, τα όποια είναι πρόσθως πραγματικών και δυσίατων άκλων, οι όποιες και έγκαταλείπουν πραγματικά κι' έκτεταμένα σημάδια και ούλες.

Πρώτα-πρώτα, καθώς είπαμε στο προηγούμενο, φροντίζουμε διά της καταλλήλου περιποίησως και των στυπτικών λοσιόν, να μετριάσωμε την λιπαρότητα της επιδερμίδος, ή όποια είναι ευνόιχό έδαφος για την έν γένει έναπτιξή των. Μά την τακτική αυτή, περιωριζομένης δηλαδή της υπερεκρίσως (λιπαρότητας) δεν θ' αναφαίνωνται νέα πια μιμπίκια ή σπιθυρία. Η προσοχή σας τότε πρέπει να στραφή στην άπαλλαγή του προσώπου σας από τα ήδη υπάρχοντα. Προς τόν σκοπόν αυτόν, χρησιμοποιείτε έν πρώτοιο τα άτιμώλντρα, τα όποια είναι ένα άριστο μέσον καθαρισμού και άπο-

(Συνέχεια από την σελίδα 61)

Ένα κομψότατο και μοντέρνο ανδρικό κοστούμι για την πόλη και το γραφείο. Είναι από γκρι ανοιχτό λαϊνάξ με ήμισταυρωτό σακκάκι άριε-τά άνοιχτό έμπρός. Το ποκάμισο είναι από μεταξωτό ή από τυσσόρ. Ο γιακάς κλείει άπλούστατα με μία γραβάτα από τουίλ σε χρώμα άσσορτί με το μαντήλι της τσέπης και άντίθετο προς το ύφασμα.

Το καράβι εσάλπαρε...

'Αγκυροβολημένο στ' ανοιχτά... 'Ασπρο, κάτασπρο, σχεδόν φασματικό στις αφέγγαρες νύχτες... Κι' όλο θά σαλπάρη... Κι' όλο θά νά προσμένη κάποια προσταγή.

Η ώθηση είναι ζωγραφισμένη στο σχήμα του τόσο ζωντανά, πού θέλγεις πώς από στιγμή σε στιγμή θά σε ξαφνιάσει το φευγικό του τ' ανάλαφρο· πώς θά σηκωθεί και θά ψάψει μόνο, την ύδατινη λείαν επιφάνεια...

Τόδελα απ' τ' ανοιχτό μου παράθυρο· μου μνημόνικαζε το σώμα ή χτυπητή του διάθεση του απέραντου δρόμου· στις πλάτες μου φυτρώνουν φτερά: ο έλικας της μηχανής του· της πολυδύναμης του μηχανής.

Μητέρα, μ' αυτό θά φύγω· πρέπει. 'Ο πυρετός αύξάνει· ή διορατικότητά μου εξύνεται.

—'Ο καπετάνιος ετοιμάζεται· δίνει προσταγές στο πλήρωμά του· ταξιδιώτες ό λίγοι· είμαι ανάμεσό τους· ποέπει να μην κινήσω... ν' ανέσω. Τό αβλέπω: Είμαι ανάμεσό τους...

Δαχυνιάζω· το σεντόνι τυλίγεται βαρύ γύρω στο σώμα μου· ο ιδρώς με βρέχει δόξωμη...

—Είρεσις· Κολυμπάω· νά τό φτάσω· μην φοβάσαι· αν βρέχωμαι· θάλλάξω ρούχα· τ' αρούχα μου τάχω εκεί πάνω· μέσα στ' άσπρο καράβι... Τ' άσπρα ρούχα μου...

—'Ενα πνιγμένο αναφυλλητό με συνεφέρει στην πραγματικότητα... Για τόσο λίγο όμως... 'Όσο πού πρόφτασα να ιδώ το πρόσωπο το δακρυμένο και να νοιώσω ένα απαλότατο χέρι στο βαλαντωμένο μου μέτωπο... Κι' ύστερα πάλι φεύγω... Τό καράβι: ή επίμονη σκέψη μου· ή γιγάντια κι' ανήμπορη, ή υγιέστατη κι' άρρωστημένη... Πάνω στα έπιπλα... γύρω... πλανιέται το μάτι, προικισμένο με μαγνητική δύναμη πού σκίζει το πέπλο του ατόφρου πού μπαίνει στα μελλούμενα, πού τά ζή, πλασμένα απ' της Μοίρας το χέρι... πλανιέται ή δύναμη εκείνη και σ' άλλους κόσμους με φέρνει...

—Στους κόσμους πού όνειροπόλησα, μητέρα... και κλαίω... κλαίω σαν μωρό.

—'Ενα πνιγμένο αναφυλλητό με συνεφέρει στην πραγματικότητα... Για τόσο λίγο όμως... 'Όσο πού πρόφτασα να ιδώ το πρόσωπο το δακρυμένο και να νοιώσω ένα απαλότατο χέρι στο βαλαντωμένο μου μέτωπο... Κι' ύστερα πάλι φεύγω... Τό καράβι: ή επίμονη σκέψη μου· ή γιγάντια κι' ανήμπορη, ή υγιέστατη κι' άρρωστημένη... Πάνω στα έπιπλα... γύρω... πλανιέται το μάτι, προικισμένο με μαγνητική δύναμη πού σκίζει το πέπλο του ατόφρου πού μπαίνει στα μελλούμενα, πού τά ζή, πλασμένα απ' της Μοίρας το χέρι... πλανιέται ή δύναμη εκείνη και σ' άλλους κόσμους με φέρνει...

—Στους κόσμους πού όνειροπόλησα, μητέρα... και κλαίω... κλαίω σαν μωρό.

—'Ενα πνιγμένο αναφυλλητό με συνεφέρει στην πραγματικότητα... Για τόσο λίγο όμως... 'Όσο πού πρόφτασα να ιδώ το πρόσωπο το δακρυμένο και να νοιώσω ένα απαλότατο χέρι στο βαλαντωμένο μου μέτωπο... Κι' ύστερα πάλι φεύγω... Τό καράβι: ή επίμονη σκέψη μου· ή γιγάντια κι' ανήμπορη, ή υγιέστατη κι' άρρωστημένη... Πάνω στα έπιπλα... γύρω... πλανιέται το μάτι, προικισμένο με μαγνητική δύναμη πού σκίζει το πέπλο του ατόφρου πού μπαίνει στα μελλούμενα, πού τά ζή, πλασμένα απ' της Μοίρας το χέρι... πλανιέται ή δύναμη εκείνη και σ' άλλους κόσμους με φέρνει...

—Στους κόσμους πού όνειροπόλησα, μητέρα... και κλαίω... κλαίω σαν μωρό.

—'Ενα πνιγμένο αναφυλλητό με συνεφέρει στην πραγματικότητα... Για τόσο λίγο όμως... 'Όσο πού πρόφτασα να ιδώ το πρόσωπο το δακρυμένο και να νοιώσω ένα απαλότατο χέρι στο βαλαντωμένο μου μέτωπο... Κι' ύστερα πάλι φεύγω... Τό καράβι: ή επίμονη σκέψη μου· ή γιγάντια κι' ανήμπορη, ή υγιέστατη κι' άρρωστημένη... Πάνω στα έπιπλα... γύρω... πλανιέται το μάτι, προικισμένο με μαγνητική δύναμη πού σκίζει το πέπλο του ατόφρου πού μπαίνει στα μελλούμενα, πού τά ζή, πλασμένα απ' της Μοίρας το χέρι... πλανιέται ή δύναμη εκείνη και σ' άλλους κόσμους με φέρνει...

—Στους κόσμους πού όνειροπόλησα, μητέρα... και κλαίω... κλαίω σαν μωρό.

—'Ενα πνιγμένο αναφυλλητό με συνεφέρει στην πραγματικότητα... Για τόσο λίγο όμως... 'Όσο πού πρόφτασα να ιδώ το πρόσωπο το δακρυμένο και να νοιώσω ένα απαλότατο χέρι στο βαλαντωμένο μου μέτωπο... Κι' ύστερα πάλι φεύγω... Τό καράβι: ή επίμονη σκέψη μου· ή γιγάντια κι' ανήμπορη, ή υγιέστατη κι' άρρωστημένη... Πάνω στα έπιπλα... γύρω... πλανιέται το μάτι, προικισμένο με μαγνητική δύναμη πού σκίζει το πέπλο του ατόφρου πού μπαίνει στα μελλούμενα, πού τά ζή, πλασμένα απ' της Μοίρας το χέρι... πλανιέται ή δύναμη εκείνη και σ' άλλους κόσμους με φέρνει...

—Στους κόσμους πού όνειροπόλησα, μητέρα... και κλαίω... κλαίω σαν μωρό.

νεμένο μέτωπο πού καίγεται απ' τον πυρετό· όσο νά μην τρομάξη ή λιγοστή πνοούλα ζωής στα στήθη· ή λιγοστή πνοή πού πάει να ξεψυχίση· όσο νά μην σωθή εκείνη ή σταλούλα λάδι πού κρατάει άκόμη άναμμένο το καντήλι...

— — —

—'Ενας άνθρωπος:—ό γιατρός,—κουνάει άπελπισμένος το κεφάλι. 'Αναφυλλητό· και των χεριών ή αύρα χαλαρώνεται· τ' αγαπημένα χέρια τρέμουν· φοβούνται τ' άγγιγμά τους μήπως και κόψει το νήμα πού φύρανε τόσο... Κι' έγώ γελάω με την άπελπισία του· δεν έχει καμμία θέση στην υπόθεση αυτή· είμαι καλά· είμαι γερή... Θά φύγω.

Στο κρεβάτι μου πότε παραδέρνω σαν τρελή και πότε εξαντλούμαι... μοιάζω μ' ένα πτώμα... Αυτή ή έλλειψη άποφασιστικότητας με κουράζει...

—'Οχι... Δρόμο... Τό καράβι θά σαλπάρη: 'Αφήστε με...—ούρλιάω. 'Ανασηκώνομαι· ή υπερένταση των νεύρων πού δίνει μιάν επιφανειακήν ίσως ρωμαλεότητα. Κανείς δέ με κοιτάει:—'Αφήστε με...

— — —

—'Αφήστε με... Σταθερά· το μάτι δόλοφλογο· βήμα γερό. Φεύγω... Τό αβλέπω: 'Αγκυροβολημένο στ' ανοιχτά· έλαβε την προσταγή· θά τό προλάβω... Δεν φεύγει δίχως έμένα· είμαι κι' έγώ εκεί μέσα... Παραμερίστε... είμαι κι' εγώ...

— — —

...Τό ταξίδι πού ποθούσα· μήτε λέξω θά σ' έσ' πώ γι' αυτό. Τάκανα. Είναι ή δική μου, δλόδική μου χαρά... Την κλείνω κηλότυπα στα στήθη μου· τόσο ζηλότυπα πού νά μην δύναστε να την διαβάσετε στα μάτια μου... Μή την μολέψετε... μή την σκοτώσετε...

— — —

...Κι' ήταν άσπρο, κάτασπρο, σχεδόν φασματικό στις αφέγγαρες νύχτες, το καράβι... Σαν γλάρος ήτανε πάνω στην ύδατινη επιφάνεια...

— — —

...Κι' ίσως σ' έσ' στείλω μιά κάτασπρη περιστέρα κάτι να σ' έσ' πη για το ταξίδι μου... 'Ισως... 'Από 'κει απ' τους κόσμους πού όνειροπόλησα...

— — —

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΠΑΡΙΤΣΗΣ

— — —

— — —

— — —

Της όμορφιάς το φως

—'Ο νεός, πού τρέχει σταματά κι' ο γέρος (ρος σιγοστέκει, μιά σιωπή άπλώνεται, σαν να περνάνα (τ' 'Αγία, όταν ή Θεία 'Όμορφιά άντιπερνά παρ'— (και

αιθέρινη, σαν όνειρο, με της Ζωής τ' (Μάγια, κάποιες χαρ'ές άγνώριστης να τον φι— (λουνα χείλη, κι' αναγαλιάζει ο Γέροντας—παλητό ξυ— (πνοونه πόθοι, και ψέλνει μιάς αύγής σκοπό μέσ' στ' (Ζωής το δειλ.

— — —

—'Ομως το νεοίό ό στοχασμός σαν νυχτο— (πεταλούδι, πλανιέται γύρω στ' όραμα... φιλεί το μά— (γο φως, ενώ το γέρο σέρνεται σαν κάμπα στο (στο λουλουδι.

— — —

—'Ο, φως της Θείας 'Όμορφιάς ή κάθε (σου άκτίδα, κι' ένα το νού ιδανικό και πλάνο 'Ο. (νερό του, και της Ψυχής χάδι γλυκό, και της Ζω— (ής έλπίδα.

— — —

—'Ο, φως της Θείας 'Όμορφιάς ή κάθε (σου άκτίδα, κι' ένα το νού ιδανικό και πλάνο 'Ο. (νερό του, και της Ψυχής χάδι γλυκό, και της Ζω— (ής έλπίδα.

— — —

—'Ο, φως της Θείας 'Όμορφιάς ή κάθε (σου άκτίδα, κι' ένα το νού ιδανικό και πλάνο 'Ο. (νερό του, και της Ψυχής χάδι γλυκό, και της Ζω— (ής έλπίδα.

— — —

—'Ο, φως της Θείας 'Όμορφιάς ή κάθε (σου άκτίδα, κι' ένα το νού ιδανικό και πλάνο 'Ο. (νερό του, και της Ψυχής χάδι γλυκό, και της Ζω— (ής έλπίδα.

— — —

—'Ο, φως της Θείας 'Όμορφιάς ή κάθε (σου άκτίδα, κι' ένα το νού ιδανικό και πλάνο 'Ο. (νερό του, και της Ψυχής χάδι γλυκό, και της Ζω— (ής έλπίδα.

— — —

—'Ο, φως της Θείας 'Όμορφιάς ή κάθε (σου άκτίδα, κι' ένα το νού ιδανικό και πλάνο 'Ο. (νερό του, και της Ψυχής χάδι γλυκό, και της Ζω— (ής έλπίδα.

— — —

—'Ο, φως της Θείας 'Όμορφιάς ή κάθε (σου άκτίδα, κι' ένα το νού ιδανικό και πλάνο 'Ο. (νερό του, και της Ψυχής χάδι γλυκό, και της Ζω— (ής έλπίδα.

— — —

— — —

— — —

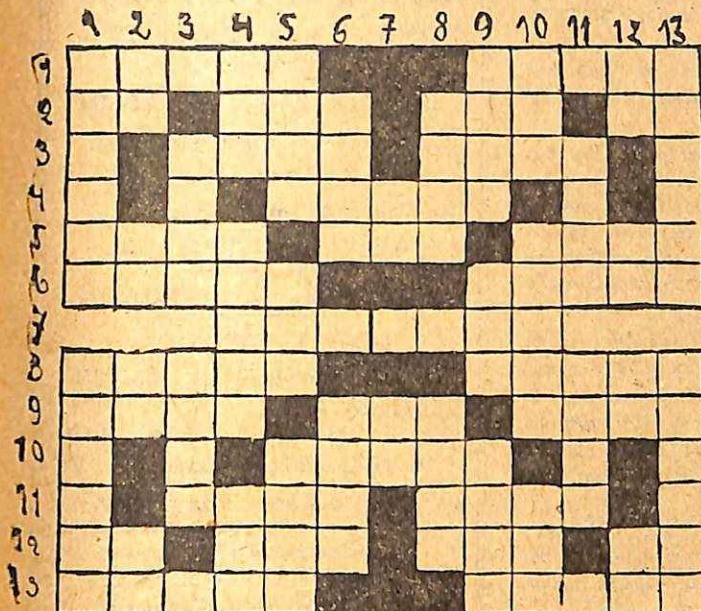
— — —

— — —

— — —

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Νήσος τοῦ Αἰγαίου.—Πέτρα.
- 2) Ὑποθετικόν.—Προσωπική άντων.
- 3) Ὅλος.—Προσωπική άντωνυμία.
- 4) Τό αντίθετον της νύκτας.
- 5) Ὅνομα Ἑλληνικῆς σοκολάτας.—Πρόθεσις.—'Αγία.
- 6) Ὅνομα ξενοδοχείου στην Κηφισιά.
- 7) Νύμφη των Διμνών (μυθολογικῶς).
- 8) Εὐθύμος, καλοκαρδισμένος.
- 9) Ἐπίρρημα τοῦ κακός.—Ὁμοίωμα.
- 10) Χρονική ὑποδιαίρεσις.—Πάντοτε (άρχ.).—Τροφή των ζώων (πληθ.).
- 11) Ὅνομα ἀνδρικό.
- 12) Τό ὑπάρχον.—Δέν είναι σκότος.
- 13) Εὐκολονόητος, καθαρός.—Παλαιόν άμυντικό όπλον.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ὁ μαντεῶν.—Νέος, καινοεργίος.
- 2) Τήν όποιαν.—Νότα.—Δίφθογγος.—Δεικτικό όριον.
- 3) Ἀρθρον (πληθ.).—Ὁ ἐκ Κῶ κατ'όνομα.
- 4) Ποσοτικό επίρρημα (πληθ.).—Σωλήν μυζητικός.—Αἰσθησις.
- 5) Σάγμα.—Μυθικός ήρωας της Λακωνικῆς.—Ὁ διακρινόμενος ἐπὶ άνδρεία.
- 6) Σημεῖον, γνώρισμα.—'Απαραίτητον εἰς τό φαγητόν.
- 7) Ἀριθμητικό.—Δίφθογγος.
- 8) Πρόθεσις.—Ἐθεράπευσας.

9) Ευριστική λέξις.—'Ο κατασκευστής της Κίθωτοῦ (άνορθογ.).

10) Ὅχι στραβά.—Γόνιμον μέρος της ερῆμου.—Μάρκα αὐτοκινήτου.

11) Περιβρέχεται ὑπό θαλάσσης (δημοτ.).—Πρόθεσις.

12) Ὁ όποιος.—'Ανθη.—'Ο ὑπάρχων.—Νότα.

13) Δένδρα πολλά όμοῦ.—'Ο ἐν τῷ πλοίῳ ἐργαζόμενος.

(Ἐστῆλη ὑπό τοῦ κ. Πάνου Ἰωάν. Παπαλά).

— — —
ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΟΥΠΕΡ-ΠΑΡΤΥ

Σ' ένα κολλέγιο, πέντε από τους έσω-

τερικούς μαθητές διοργανώνουν στα κρυφά ένα νυκτερινό σούπερ-πάρτυ—πάρτυ μέσ'α στον κοιτώνα τους. Ἐφερε, λοιπόν, ό,τι μπορούσε ο καθένας: καρόδια, μήλα, γλυκά, άμύγδαλα, σοκολάτα και στρώθηκαν στο φαγοπότι. Καθένας από τους συμποιαστές, είχε φέρει και από ένα είδος φαγώσιμα. Ὁ έπόπτης, όμως, τους μυρίσθηκα και τους συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὅταν τους ρώτησε τί ο καθένας των έφερε, στο πρωτότυπο αὐτό σούπερ-πράιζ—πάρτυ, έδῆλωσαν:

Ὁ Θωμάς: Ὁ Γιάννης έφερε τὰ καρόδια.

Ὁ Γιάννης: Ὅχι, δέν έφερα έγώ.

Ὁ Κώστας: Ὁ Νίκος τὰ έφερε.

Ὁ Παῦλος: Ὁ Γιάννης έφερε τὰ άμύγδαλα.

Γιάννης: Ὅχι, ο Κώστας έφερε τὰ άμύγδαλα.

Κώστας: Ὁ Παῦλος έφερε τὰ μήλα.

Νίκος: Καί ο Θωμάς την σοκολάτα.

Θωμάς: Καί ο Πῶλ τὰ γλυκά.

Νίκος: Ὅχι, ο Κώστας έφερε τὰ γλυκά.

Παῦλος: Ὁ Νίκος έφερε την σοκολάτα.

Ὁ έπόπτης: Νομίζω ότι μου είπατε όλο ψέματα.

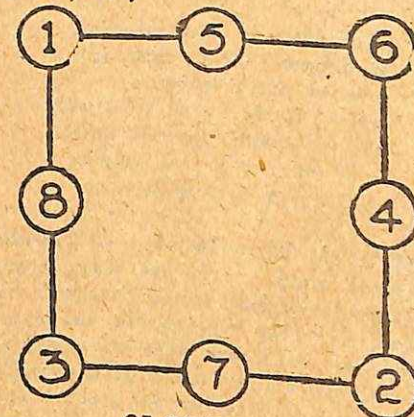
Και αὐτό είναι αλήθεια. Ἀπό τίς δύο, όμως, άπαντήσεις πού ο καθένας από τους πέντε σπουδαστές έδωκε, ή μιά ήταν αληθινή. Ὅπως έχοντας των πραγμάτων, μπορείτε να βρῆτε τί ο καθένας έφερε στο 'συμπόσιον'.

— — —
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΝΟΜΠΕΛ

Ἐάν είσθε έγκυκλοπαιδικός, θά μάς πῆτε μέσα σε 15 δευτερόλεπτα, ποιὰ είναι τὰ πέντε βραβεία τοῦ Νόμπελ.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Στο παρακάτω τετράγωνο, υπάρχουν 8 αριθμοί τοποθετημένοι κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δίδουν όριζοντίως και καθέτως, άθροισμα 12. Μπορείτε, τώρα, να τοποθετήσετε τους αριθμούς αὐτούς κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να έχετε ὑπό τους ίδιους όρους άθροισμα 1ον) 13, 2ον) 14 και 3ον) 15;

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

Σ' ένα δρόμο υπάρχουν έξι σπίτια, τὰ όποια κατοικούνται από έξι διαφορετικούς ένοικιαστές, τους όποιους θά ονομάσωμε Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ.

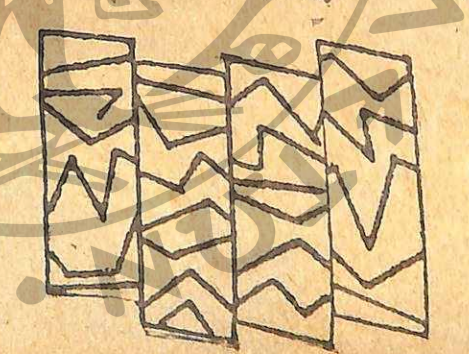
Γνωρίζοντας ότι ο ένοικος Α. δέν είναι γείτων τοῦ Ε, ότι, ο Β. δέν είναι γείτων τοῦ Α., ότι ένα μόνο σπίτι χωρίζει

τόν Γ. από τον Δ., ότι ο Α. χωρίζεται από τον Γ. από τρία σπίτια, ότι ο Β. είναι στο ένα άκρο, ότι τρία σπίτια χωρίζουν τον Ε. από τον Β. και ότι ο Ζ. και ο Ε. δέν είναι γείτονες, μπορείτε να βρῆτε από ποιόν, καθένα από τὰ έξι σπίτια κατοικείται;

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΛΟΓΙΔΕΣ

Κόψτε, κατόπι ενώστε κατ' ανάλογον τρόπον, τις τέσσαρες αὐτές λωρίδες, εἰς τρέπον ώστε να σχηματίσετε επάνω στον πίνακα, τέσσαρες γραμμές σπασμένες και συνεχείς από τὰ δεξιά προς τὰ άριστερά. Μερικές από τις λωρίδες δέν είναι τοποθετημένες όμαλά.

Μεταξύμας

Τζούλια, Λαοζ. Συμπαθητικό το τελευταίο σας, αλλά σε κοινό θέμα. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο.

Φίλιππον Αζαρήν. Το «Χωριό των πουλιών» έχει μερικώς στίχους πολλούς, στο σύνολο όμως φαίνεται λίγο ξεκομμάσμο, ίσως επειδή είναι απόσπασμα. Στείλτε μας τίποτ' άλλο.

Πικραμένα χείλη. Δημοσιεύουμε εδώ το «συμπέρασμα» ενός ποιηματός σας, ίσως γιατί... συμφωνούμε κι' εμείς μ' αυτό!

Και θάπρεπε αντί γι' αυτά, ν' άγραφα άλλους στίχους που ν' μοιρολογούσανε και ν' άκλαιγαν το χάλι μου, και ν' χτυπούσαν τις τών σπιτιών τους πέτρινους τους τοίχους το κλούβιο το κεφάλι μου.

Μ. Χ. Α. Έξακολουθούμε να βρίσκουμε ωρισμένα καλά σημεία στο διήγημά σας. Αλλά και τη διόρθωση ακόμη που το κάνετε δεν είναι άρεστή για να δημοσιευθεί. Στείλτε τίποτε άλλο πιο σύντομο.

Αλ. Αλεξάνδρου. Η Σχολή Συντακτικών θα λειτουργήσει και το επόμενο έτος. Αι εισαγωγικά εξετάσεις των μαθητών της Σχολής θα γίνουν κατά τον προσεχή Οκτώβριο. Έξεταστέα μαθήματα κατά τις εισαγωγικές εξετάσεις: 1) Έκθεσις Έδεων, 2) Άγροτική Πολιτική και 3) Συντακτικόν Δίκαιον. Διά δε τους έχοντας απολυτήριον Γυμνασίου, είναι: 1) Έκθεσις Έδεων, 2) Μαθηματικά (Πρακτική Άριθμητική) και 3) Συ-

ντακτικόν Δίκαιον. Οι τοῦ 1ου τμήματος μετά διλογίαν φοίτησιν διορίζονται ἐπὶ τῇ Συντακτικῇ καὶ τῇ Ἀγροτικῇ Τράπεζᾳ μὲ μισθὸν 3.500 — 4.000 δραχμ. μηνιαίως. Οι τοῦ 2ου διορίζονται στοὺς Συντακτικοὺς μὲ μισθὸν 2.000 — 2.500 μηνιαίως πάλι μετὰ διλογίαν φοίτησιν.

Μυρίνην. Δουλέψτε το ακόμη λίγο με προσοχή και ξαναστείλτε τό μας. Έλπίζουμε νά γίνη δημοσιεύσιμο, γιατί τό θέμα του είναι συμπαθητικό.

Μίμνην Φίλων. Κοινό τό θέμα και φλόαρο τό γράψιμο. Στείλτε μας τίποτ' άλλο.

Θάων Δωρον. Και πάλι όχι δημοσιεύσιμο. Μιά και μάς ζητάτε την γνώμη μας, εμείς θα σας συμβουλεύαμε νά μήν τὰ εκδώσετε, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον. Είναι ἀδόλευτα στο σύνολο — ὅσο και ἂν δὲν τοὺς λείπουν μερικά καλά σημεία — και ἀνόημα.

Γιάννην Τούρ. Συμπαθητικές οι μεταφράσεις σας τῶν ποιημάτων τῆς κομῆσης ντὲ Νοάιγ. Ίσως ἐκ πρώτης ὀψέως νὰ φανοῦν ἐξεζητημένες μιὰ-δὺ ἐκφράσεις, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν ξενίζουν ὅσους ἔχουν διαβάσει τὸ πρωτότυπο. Τὴν κρατοῦμε τῇ «Νεϊότη».

Δούλαν Κουμπάρη. Μερικές φράσεις καλές, ἀλλὰ στο σύνολο όχι πολύ στρωτά γραμμένο και γεμάτο κοινοτοπίες.

Εὐάγγελον Γεροδήμου. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη και ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε.

Σ. Σιμχάν. Λίγο στεγνά και σχολαστικά γραμμένο, ἐκτὸς ἀπὸ μερικά σημεία καλά. Νὰ δουλεύετε περισσότερο αὐτὰ που γράφετε.

Κρίνον. Θὰ δημοσιευθῇ τὸ «Μὴν κλαῖς» ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του, ἀφοῦ τοῦ τροποποιήσωμε ἐλαφρὰ τὸν τελευταῖο στίχο του που εἶναι ἀσυνάρτητος. Τὸ

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517
Έκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Αμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητος.

άλλο κατώτερο.

Νάκην Παπαναστασίου. «Οχι δημοσιεύσιμο τὸ «Μιά χαρά — Ένας πόνος». Φλόαρο και κοινότυπο.

Αἰμίλιον Ζανίδην. Έγκρίνεται τὸ «Άκόμα μακρὰ σου» και θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο πολὺ κοινό.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(Ίδε σελίδα 59 προηγούμενου φύλλου)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κινηματογράφος. 3) Βαρομετρών. 4) ΥΓ. 5) Άδελος. 6) Σά. 7) Ώραι. — Σκιά. 8) Θά. 9) Ός. 10) Σάμπως. 11) Άτ. 12) Σαλέρνιος. 14) Νεκροφυλάκειον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Κλειδοκώμβαν. 3) Βαλαωρίτης. 5) Άγαθός. 6) Ατό. — Ία. — Εὐφ. 7) Μύες. — Ομάρ. 8) Είτα. — Σπέν. 9) Γάτ. — Σί. — Έλα. 10) Σάκος. 12) Νηπιαγωγός. 14) Συρματοσχιστίνον.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Κάτοχος τὸ ἀριθμὸ 8 ἦταν ὁ Ρωμύλος.

ΤΟ ΠΟΚΕΡ

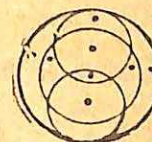
Ό παίκτης ἔχει κερδίσει 60 δρ.

ΣΤΟΝ ΣΤΑΥΛΟ

Οἱ σταυλῖται ἦσαν 7 και τὰ ἄλογα 25.

ΤΑ 9 ΔΕΝΔΡΑ

Ίδοι πῶς θὰ χαραχθοῦν οἱ κύκλοι:

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ

Οἱ γραμμές δὲν συναντῶται πουθενά, γιατί εἶναι παράλληλες.

Ό ειδικὸς γυναικολόγος

Ίατρος Μ. ΛΕΒΙΔΗΣ: δέχεται

Όδός: Στουρνάρα 63α

Τηλ. 54-323

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι

Εξετάσεις δι' ἁκτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΙΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ 53292

ΚΟΥΡΕΙΟΝ με ἐξησφαλισμένην πελατεῖαν και εἰς κεντρικὴν συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν, πωλεῖται εἰς ἐλαχίστην τιμὴν λόγω ἀναχωρήσεως τοῦ ιδιοκτήτου. Πληροφορίαι: Ἀριστοφάνους 7,

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 39)

σένα... και γιὰ τοὺς τρεῖς σας... ψιθυρίζει με πόνο.

Ἡ μαμὴ τὸν διακόπτει και ρωτᾷ:

— Γιατρέ, ἡ ἐγγείρησις θὰ πετόγη:

Τὰ λόγια τοῦ Μισέλ σβύνουν στὴν τελευταία ἐλπίδα τοῦ Ζάκ.

— Τὸ πιστεύω.

— Δὲν πρέπει νὰ τὴν κάνετε τότε, λέει σταθερὰ ἡ μαμὴ. Θὰ σκοτώσετε τὴ μητέρα του.

— Ζάκ, λέει ὁ Μισέλ ἀργά-ἀργά. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Πρέπει νὰ κάνω τὴν ἐγγείρησις; Ἐσὺ θὰ ἀποφασίσῃς.

— Όχι, όχι, όχι, φωνάζει ἡ μαμὴ, βλέποντας ὅτι ὁ κ. Ἀλλάρ δὲν ἀπαντᾷ.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ περιγράψῃ ποῖα θάνα ἡ ζωὴ τοῦ μικροῦ τέρατος, τῆς μητέρας του, τοῦ πατέρα του. Ὑστερα τῆς ἔργεται μιὰ ἰδέα. Φέρνει λίγο λάδι και βαπτίζει τὸ παιδί. Καὶ τότε πιά ἡσυχάζει, νοιώθοντας ὅτι εἶπε πολλά, ὅτι ἐξελήρωσε τὸ καθήκον τῆς.

— Νὰ κάνω τὴν ἐγγείρησις; ἐπαναλαμβάνει ὁ Μισέλ.

Μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Καὶ ὕστερα μιὰ λέξη που βγαίνει σὰν ψίθυρος ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ κυρίου Ἀλλάρ.

— Αἰσιέ το!...

— Καλὰ. Πολλὸ καλὰ! κάνει ὁ γιατρός και προσπαθεῖ νὰ φαίνεται ἀτάραχος. Πάω κοντὰ στὴν Ἀνριέτ. Ἐλάτε μαζί μου, κυρία.

Ἡ μητέρα, που λουποκοπάει ἀπὸ χαρὰ, τοὺς γεννᾷ τὸν οἶκτο. Μὲ κόπο πολὺ ὁ Μισέλ κατορθώνει και τὴ πείθει ὅτι πρέπει νὰ ἡσυχάσῃ. Τὸ νὰ δῇ τὸ παιδί τῆς τώρα, θὰ τῆς ἔκανε κακό. Ὁ Ζάκ; Ναι. Εἶναι κοντὰ του και τὸ περιποιεῖται.

— Με παραμελεῖ ἀπὸ τώρα κιόλας γιὰ τὸ γυῖό του, κάνει ἡ μητέρα παραπονιάρικα. Πέστε μου, Μισέλ. Πότε θὰ μπορέσω νὰ τὸν δῶ τὸ γυῖό μου;

— Σὲ λίγες ὥρες.

Καὶ ὁ γιατρός φεύγει βιαστικά ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ ἡ ταραχὴ του.

Παίει στὸ βαπτισμιὸ του. Ὁρθε πάνω ἀπὸ τὴ κούνια στέκει ἀκίνητος ὁ Ζάκ με τὰ χαρακτηριστικά ἄλλοιωμα.

Ὁ Μισέλ σκύβει πάνω ἀπὸ τὴ κούνια και ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀνασηκώνεται ζωηρὰ.

— Ναι, ἀπέθανε. Καὶ μένε μου φίλε, ἡσυχάσε. Δὲν ὑπέφερε. Θάταν ἕνα μαρτύριο ἡ ζωὴ του ἂν ζοῦσε. Πήγαινε, ἀναπαύσου, γιὰ νὰ μπορέσεις ὕστερα νὰ δῇς τὴν Ἀνριέτ. Θὰ τῆς πῶ ὅτι τὸ παιδί πέθανε. Θὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ δῇ τὸ πτώμα. Δὲν θὰ τὸ μάθῃ. Ὑποσχέσου μου ὅτι δὲν θὰ τῆς τὸ πῇς ποτέ...

Μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο και τὰ χεῖρα πεσμένα ἄτονα κάτω ὁ Ζάκ ὑπόσχεται νὰ κλείσῃ τὸ μυστικὸ του μέσ' στὸ τάφο γιὰ πάντα, γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ.

— Ποτέ! λέει, σιγά...

ΖΑΝ ΝΤΕ ΡΑ-ΥΜΟΝ

Οἱ οὐλές και τὰ σημάδια

δια τοῦ προσώπου

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 57)

συμφορήσεως τοῦ προσώπου. Τὰ ἀπρόλυτρα χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἐφόδωσιν τοῦ προσώπου με δροσιστικές λοσιόν και με ἀντισηπτικά ἢ θεραπευτικά ὑγρά. Γίνονται με εἰδικὰ μηχανήματα, ἀλλ' ἀποτελεσματικὴς ἐπίσης και με τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Βράζετε καλά μέχρι κοχλασμοῦ λίγο νερὸ μέσα σὲ μιὰ κατσαρολίτσα, στὴν ὁποία κατόπιν, τραβώντας τὴν ἀπὸ τὴν φωτιὰ, ρίχνετε μισὸ κουταλάκι βενζόλης ἢ μιὰ κουταλιά βορικοῦ ἢ λίγη ἄλτσα. Βάζετε τὸ πρόσωπό σας τότε ἐπάνω στοὺς ὑδατμούς τῆς κατσαρόλας και σὲ μιὰ ἀπόστασις μέχρι 20 ἐκαστῶν ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας και κατόπιν σκουπίζετε καλά με λίγο βαμβάκι, ταμπανάροντας μ' αὐτὸ καλὰ τὸ πρόσωπο, ἀκριβῶς σὰν νὰ πουδραρίζεσθε. Τὰ ἀπρόλυτρα αὐτὰ μποροῦν νὰ γίνωνται και δὺο και τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα.

Κατόπιν, γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τίς μικρὰς ἀσπρες φουσκίτσες (μυμπίκια) ἢ τίς μαύρες (μαύρα στίγματα) ἀπὸ τὸ πρόσωπο, δὲν πρέπει ποτε νὰ τίς πιέζετε με τὰ δάκτυλα ἢ νὰ τίς ἀπάζετε με τὰ νύχια, γιατί μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μολύνονται, διαπυώνονται και πληθαίνουν. Ἀλλὰ πρέπει εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀφοῦ τὰ καθαρίζετε καλὰ μ' ἄσπρο οἰνόπνευμα νὰ τὰ πιέζετε με τὸ εἰδικὸ ἐργαλεῖο (vide - comedon - picker), και ἔχει μιὰ λυμπίτσα τῶν νυχιῶν, και ἔχει μιὰ τρυπίτσα στὴν κάθε τῆς ἀκρῇ. Τὸ κέντρο τῆς τρυπίτσας αὐτῆς τὸ τοποθετεῖτε ἐπάνω στὸ μυμπίκι και κατόπιν πιέζετε καλὰ. Τὸ μυμπίκι ἔχει ἐξαφανισθῇ, ἐξεργασμένου τοῦ περιεχομένου του διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ εργαλείου.

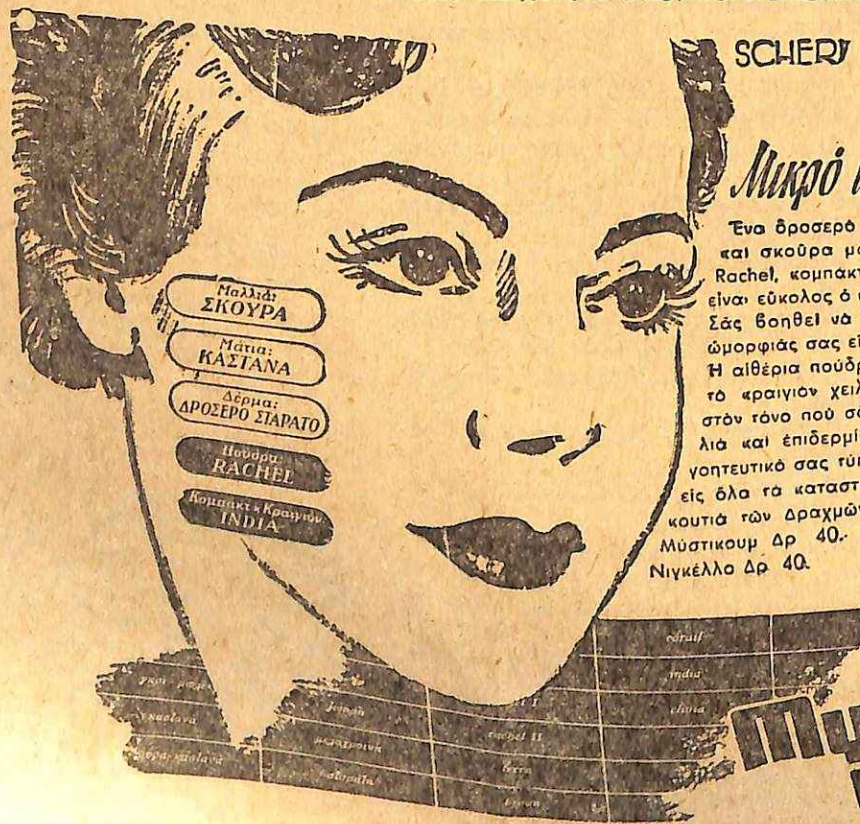
Ἡ πίεσις, ὅμως, αὐτὴ εἶναι πάντοτε πολὺ ὀδυνηρὰ.

Κατόπιν σκουπίζετε πάλιν καλὰ με οἰνόπνευμα τὸ μέρος αὐτό.

Τὰ εἰδικὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα πωλοῦνται σ' ὅλα τὰ καλά φαρμακεία και μυροπωλεῖα.

Ἄν ὅμως τὰ μυμπίκια και τὰ μαυράκια εἶναι μεγάλαιτά, σὰν στυρὶ κεχοῖ — τότε ἀφοῦ τὰ καθαρίζετε καλὰ με οἰνόπνευμα, τρυπᾶτε προσεκτικὰ τὸ κέντρο των με μιὰ πολὺ λεπτὴ πυροκτομένη βελόνα. Κατόπιν πιέζετε ἐλαφρὰ τὸ δέμα, ὥστε ὥστε νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα ὅ,τι ὑπάρχει. Τέλος σκουπίζετε καλὰ τὸ πρόσωπο πάλι με οἰνόπνευμα και τ' ἀφήνετε ἐπὶ δύο ἡμέρες χωρὶς πούδρα και χωρὶς μακιγιάζ. Ἐάν ὅμως τὰ μυμπίκια ἢ τὰ μαυράκια εἶναι πολυάριθμα, ὥστε νὰ μὴ μπορῇτε νὰ τὰ ἐξαλείψετε με τὰ μέσα αὐτά, τότε θὰ κατασᾶς τὰ ἐξαφανισθῇ μ' ἕνα καλὸ εἰδικό, ὁ ὁποῖος θὰ με τὸ χέρι, και με διάφορα ἄλλα τεχνικά μέσα.

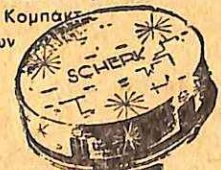
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἐκτεταμένα σημεῖα και βαθεῖς οὐλές τοῦ προσώπου. Δερματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΑΛΛΑΣ

SCHERL

Μικρὸ ὑπόμνημα

Ένα δροσερὸ σταράτο πρόσωπο με καστανὰ μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κομπακ και κραιγιόν σὲ χρώμα India. Πόσο εἶναι εὐκόλος ὁ καλλωπισμὸς με τὸν πινακὰ τοῦ Scherl! Σὰς βοηθεῖ νὰ εὑρετὲ τὸ ἀρμονικὸ συμπλήρωμα τῆς ὡμορφίας σας εἴτε εἰσθε ξανθὴ, μελαχροινὴ ἢ καστανή. Ἡ αἰθέρια πούδρα Mystikum, τὸ κομπακ Mystikum και τὸ κραιγιόν χειλῶν Nigella προσεκτικὰ διαλεγμένα στὸν γόνο που σας πηγαινέει καλύτερα στὰ μάτια, μαλλία και ἐπιδερμίδα θὰ δημιουργήσουν τὸν ἐξαιρετικὸ γοητευτικὸ σας τύπο. Ὁ πιναξὶ τοῦ Scherl εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σὲ κουτιά τῶν δραχμῶν 80. και 50. Κομπακ Μυστικουμ Δρ 40. Κραιγιόν χειλῶν Νιγκέλλο Δρ 40.

Mystikumi
πούδρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Νίνα ν. Πώς θέλετε να συμφωνήσω με, καλή μου φίλη, αφού έχω μιλώ με τη φωνή της λογικής κι' έσείς με τη φωνή της καρδιάς και μάλιστα της έρωτευμένης καρδιάς; Ξέρετε ότι τα δύο αυτά πράγματα είναι αντίθετα τις περισσότερες φορές... Πάντως βέβαια δεν μπορούμε να μιλήσουμε για «φίλια» όσο κι' αν προσπαθούμε να δώσουμε τον τίτλο αυτό σε μια διαφορετική κατάσταση. Όταν μου γράφετε ότι δεν έχετε το θάρρος να του θέσετε την ερώτηση «ναί» ή «όχι» σημαίνει ότι δεν βασίζεστε απόλυτως στα δικιά του αισθήματα. Βρίσκω ότι τρία χρόνια είναι αρκετά για να δοθεί ένα τέλος σε μια έκρηξη που όσο παρατείνεται τόσο σας βασανίζει. Γι' αυτό και σας είπα να σφίξετε την καρδιά σας και να διακόψετε. Έφθονο όμως έπιμενετε τόσο πολύ να μην σας συστήσω να τον αποφύγετε γιατί δεν βρίσκετε τη δύναμη τότε θα πη ότι συμφωνείτε με μια περίφημη Γαλλίδα ποιήτρια που είπε: «Και ο πόθος άκόμη είναι μια εύτυχία όταν μάς τον δίνει ένα αγαπημένο πρόσωπο».

Θ. Υ. Σας ευχαριστώ, αγαπημένη μου φίλη, σας ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά. Πιστέψτε ότι το φιλικό σας γράμμα που δείχνει μια ευγενική ψυχή— ίσως γιατί δοκιμάσθηκε τόσο πολύ από τον πόνο—με συγκίνησε βαθειά.

Νεορ ή Πεταλούδα. Μια φρούσα πλοσέ γύρο-γύρο αφού είσθε ύψηλη και λεπτή θα ήταν προτιμότερη.

Ντανιέλε. Δεν έχετε άδικο, αγαπητή φίλε. Έσείς φερθήκατε όπως έπρεπε να φερθεί ένας τίμιος άνδρας. Αν εκείνη δεν κατάλαβε την αυτοθυσία σας θα πη απλούστατα ότι ήταν μία επιπλήαιη πεταλούδα που δεν είναι εις θέσιν να κρίνει ένα κάπως ανώτερο αίσθημα.

Σιμόν Σιμόν. Να το γαργίρετε μ' ένα γιακάκι λευκό πικέ σε σχήμα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ»

Ένα έργο που δια πρώτην φοράν έξεδόθη εις τον τόπον μας. Προλογιζόμενον από τον Πρόεδρον της Διεθνούς 'Εταιρίας Μεταψυχικών Έρευνών και γραμμένον από κορυφαίους αποκρυφιστάς, περιλαμβάνει: Αριθμοσφίαν (αί επίδρασις των αριθμών και της ζωής μας). Αστρολογία (πλήρης επιστημονική μελέτη δια την επίδρασιν των άστέρων επί των ανθρώπων πράξεων. Πολυάριθμοι πίνακες πλανητικών επιρροών. Λεπτομεσκόπιον). Γραφολογία (συντεταγμένην της επιστήμης). Γομηνευτικήν Φιλοσοφίαν. Καβάλλαν. Μαγείαν (ιστορία της μαγείας, επιστημονική εξέγησης των μαγικών πράξεων). Μαντικές μεθόδους εδομαντεία, κρυσταλλομαντεία, μολυκλ. κτλ. Τακάι. δουλ. 150 (επαρχίας 165). Τηλεφωνήσατέ μας ή γράψατέ μας να σας την στείλωμεν. Αι παραγγελίαι εκτελούνται άθρομερόν.

Έκδοτικός Όργανισμός «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ», Πατησίων 8 (πρώτος όροφος). Τηλ. 25-331.

Κλωνέν. Θα του δώση ένα τόνο ανοιξιάτικο και νεανικό. Άγνωστον Φίλον. Σας ευχαριστώ για τα κολαυευτικά σας λόγια. Χάρηκα που ή συμβουλή μου σας ωφέλησε τόσο

ΔΟΡΑ

Αι άπαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Δάμωνα. Δυστυχώς, πρόκειται περί ζητήματος για το όποιον κωλύομαι να εκταθώ από της παρούσης στήλης. Ωστε για την συνέχιση της θεραπείας σας μόνο με ιδιαίτερη απάντηση θα είναι δυνατόν να συνεννοηθούμε και δια την όποιαν έσωκλείετε δοχ. 50 καθώς και την διεύθυνσή σας. Επίσης γράψτε μου και τα αποτελέσματα μικροβιολογικής εξέτασως, αν έν τώ μεταξύ έχετε κάνει τοιαύτην.

Δημητρίαν, Ένταθα. Σας ευχαριστώ για τα τόσο κολαυευτικά λόγια σας. Κι' οι δυο συνταγές το ίδιο είναι. Όποια θέλετε χρησιμοποιείτε. Πάντως το αποτέλεσμα ήτο εύχριστο. Πρό της πούδρας να χρησιμοποιήτε την λουιόν που γράφω στο περασμένο φύλλο προς 'Ιο υλίες ταν. Και γενικώς ν' ακολουθήτε την τακτική που της γράφω. Προσέχετε γιατί έχετε πολύ ευπαθή έπιδερμίδα. Για τ' άλλο ζήτημα περάστε από το ιατρείον μου.

Χ. Χαλεπιανήν. Να πλένεσθε με μόλις χλιαρό νερό. Μετά το προκινό πλύσιμο, καθώς και το βράδυ προτού

κοιμηθήτε ν' αλείφετε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην εξέης λουιόν:

Alcool pure camphré	30 gr.
Teinture de benzoïn	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	90 gr.

Πρό δε της πούδρας θα χρησιμοποιήτε την εξέης λουιόν:

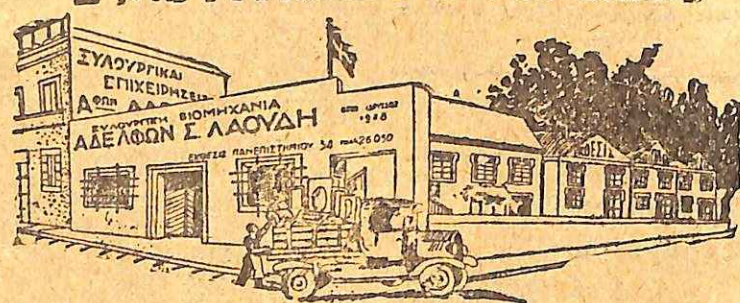
Eau de roses	200 gr.
Glycerine	40 "
Borax	10 "

Δυο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε κτυπημένο άσπράδι αυού. Μετά δυο μήνες ξαναγράφετε μου.

Άσύματον, Χίον. Δυστυχώς ιδιαίτερα απάντησις χωρίς την καθορισμένη ειδικώς για τους άναγνώστας μισράν άμοιδή των 50 δοχ. δεν δίδεται. Γι' αυτό και σας άπαντώ από της παρούσης στήλης. Έάν στο μέρος εκείνο του σπέρματος δεν υπάρχει κάλος, τότε άσφαλώς έν της ύφισταίνης πλατυποδίας, λώς έν της ύφισταίνης πλατυποδίας, γίνεται κατά την βάδισιν, μεγάλη τριβή του μέρους εκείνου. Σ' αυτήν πρέπει ν' άποδοθη και το επώδυνο του βάδισματος. Πάντως όμως, πρέπει να ύπάρχη άπό την τριβή, στο μέρος εκείνο μια άρκετά έμφανής πάχυνσις της έπιδερμίδος. Αν έπρόκειτο περί άρθριτικού πόδου δεν θα περιόριζετο αυτός στο μικρό μόνος αυτό σημείον. Άνευ προσωπικής εξέτάσεως δεν μπορώ να καταποισθώ πληρως επί της παθήσεως, ούτε να συμβουλευσω κάτι το θετικό κι' αποτελεσματικό.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ιατρός

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΔΟΥΗ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΑΣ
ΕΚΘΕΣΙΝ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 73 Τηλ. 82-966

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ
ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Α" Έκθεσις Πανεπιστημίου 34, τηλεφ. 26-086
Β" Έκθεσις Λουίζης Ριανκούρ και Λακωνίας (έντος του εργοστασίου) Άμπελόκηποι, άρ. τηλεφ. 62-836.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Δυστυχισμένο Κορίτσι. Άνάγκη να περάσετε από το γραφείον μου για να εξέτασω λεπτομερώς την άκτινογραφίαν και σας, γιατί από αυτά που μου γράφετε συμπεραίνω ότι πιθανόν να πρόκειται περί φυματώσεως της σπονδυλικής στήλης. Τώρα λοιπόν που είναι αρχή να γίνη ή άναγκαία θεραπεία. Θα κρατήση πολύ καιρόν και χρειάζεται ύπομονή. Έπιβάλλεται ύπερσιτισμός, ένσεις, ύπεριώδεις άκτινες, ειδικώς επίδεσμος κλπ. Μπορώ να σας έπισκεφθώ και κατ' οίκον, εάν δεν έπιτρέπει ή κατάσταση σας νάρητε σεις.

Κ. Χ. Φοιτητήν. Η κατάσταση αυτή όφείλεται βέβαια στις περασμένες αρρώστιές σας που σας άφησαν μια σχετική άδυναμία. Πάντως, άσφαλώς αυτό που έχετε θα διορθωθί με τον καιρόν και με τα φάρμακα που σας γράφω.

Θα λαμβάνετε ένα χάπι το πρωί, ένα το μεσημέρι και ένα το βράδυ από τα Κομπίρι με Ζουβενίν. Όταν σωθούν

τα χυμια θα κάμετε κάθε δυο μέρες μίαν ένεσιν Ζουβενίν. Κατόπιν απ' αυτά θα κάμετε ένα κουτί ένέσεις Τονοφασφάν. Έπισκεφθήτε με στο 'Ιατρείον μου για την θεραπεία. Και ή ήλεκτροθεραπεία συντελεί στην σύντομη άποκατάστασιν. Μετά τ' άνωτέρω έπιβάλλεται στον έαυτό σας ή σχετική δοκιμή.

Φοιτητήν Φίλοσ. Σχολής Άθηνών. Η κατάσταση σας έλπίζω να είνε περιοδική και όχι μόνιμος. Παρατηρείται σ' πολλά κορίτσια κατ' την ώθητικήν άνεπαρκείαν ή την νενικήν άδυναμίαν ή ά-

ναίμειν σας. Δεν φανταζομαι να είναι συγγενής άνωμαλία των οργάνων σας. Κατά πόσον είσθε άναμική ή άδυνατη δεν μου γράφετε. Πάντως σας συνιστώ να μη κουράζεσθε πολύ διασποηκώς και ή τροφή σας να είναι τωνατική. Να λαμβάνετε το μεσημέρι στο μίσον του

φαγητού σας και μέσα σε λίγο νεράκι 10 σταγόνες καθώς και το βράδυ στο μίσον του φαγητού σας άλλως 10 σταγόνες ά-

Κάθε γυναίκα είναι
ώραιότερη όταν γελά

άλλά πρέπει με το γέλιο να παρουσιάζεται μια θαυμαστή σειρά από δόντια λευκά, σαν μαργαριτάρια. Αυτό μπορείτε να το επιτύχετε και σεις, εάν μεταχειρισθίτε μόνον μερικές ήμέρες οδοντόπαστα Χλωροδόντ, ή όποια καθαρίζει τα δόντια από τα ύπολείμματα των τροφών και το άσχημο έπίστρωμα. Μεταχειρίσεσθε οδοντόπαστα Χλωροδόντ δια να ξαναπαρουν τα δόντια σας την λαμπρή τους λάμψη.

Όδοιτοπάδα
Χλωροδόντ

Μάλιστα
όλοι μας
μεταχει-
ρίζομεθα
ΚΟΛΥΝΟΣ

Είναι φυσικόν δολόκληρος ή οικογένεια να μεταχειρίζεται και να έκτιμά την ΚΟΛΥΝΟΣ. Χιλιάδες οδοντοίατροί θα σας είναν ότι ουδεμία άλλη κοινή οδοντόκρεμα δεν περιέχει τόσα θαυμαστά συστατικά δια την λάμψιν των οδόντων την έξυγίανσιν του στόματος

και με την εγγύησιν ότι ή χρήση της είναι εύχριστος και οικονομική. Η ΚΟΛΥΝΟΣ όχι μόνον διατηρεί καθαρούς και στιλνούς οδόντας αλλά καταστρέφει τα επικύνδυνα παράσιτα ή αίτια της σήψεως

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΜΑΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ & ΕΝ ΑΘΗΝΑΙ

πὸ τὸ κάτωθι φάρμακον:
Tincturae Ferri pommati) ἂλ
Liquoris arsenicalis Fowleri) 10 gr.

Ἐπίσης νὰ κάνετε 15 ἐνέσεις τὸν μῆνα
Hogival τῶν 100 us agueuse.

Ἐὰν δὲν θέλετε τὰς ἐνέσεις προτιμήσε-
τε τὰ χάπια Fer — ovarine Vitalis
δυσὶ τὴν ἡμέραν ἢ τοὶ ἓνα τὸ πρωὶ καὶ ἓ-
να τὸ βράδυ 10 μέρες τὸν μῆνα.

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε στὸ
Ἰατρεῖο μου γιὰ τὴν καλλιτέρα ἐξέταση
καὶ γιὰ ὁδηγίες καθόσον ἡ ἐξέτασις μπο-
ρεῖ νὰ δείξῃ ἄλλην αἰτίαν. Ἡ χορὴσις
τῶν πολλῶν λευκωδῶν καὶ ξυλῶν βλά-
πτουν πολλὰς τὸν βλεννογόνον τοῦ στο-
μάχου καὶ προκαλοῦν ὑπερχλωρυδρίαν.
Μετριάσατέ τα.

Π. Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Παθολόγος Ἰατρός Ἀριστοτέλους 39

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 22)

Καὶ ἀνάμεσα σὲ ἀπόλυτη σιγὴ ἐ-
ξακολούθησε:

Κάθε μέρα ἐβγαίνει καὶ περπατοῦ-
σε ὥρες ὁλομόναχη. Ἐνὰ βράδυ
ῥαυρίζοντας, μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν κου-
ρασμένη.

— Μαμά, μοῦ εἶπε, νοιώθω ὅτι θὰ
πεθάνω σὲ λίγο.

Ἀναστατώθηκα. Τὴν ἱκέτευσα νὰ
παύσῃ.

— Μὴ μοῦ κάνῃς παρατηρήσεις,
μοῦ εἶπε. Ἄν ἤξερες πόσο ὑπέφερα
θὰ μὲ συγχωροῦσες...

Καυμένη μικρὴ! Τὴν καταδίωκε ἡ
ἰδέα τοῦ θανάτου!

— Ἴσως, ἔλεγε, νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ
θεὸς νὰ περάσῃ καμμιά μέρα μπρὸς
ἀπ' τὸ τάφο μου. Καὶ τότε θὰ σταθῇ
γιὰ λίγο.

Σβύστηκε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ στὰ
χεῖλη της, μαζί μὲ τὴν τελευταία
της πνοή, πέθανε καὶ τὸ ἀγαπημένο
της ὄνομα.

— Συγχωρήστε μας, κυρία, ἔκανε
ἡ γυναίκα μου δακρυσμένη, ποὺ σὰς
θυμίζουμε τόσο θλιβερά γεγονότα.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ὅταν
μιλῶ γι' αὐτήν...

Προαισθάνθηκα τὴν ἐρώτησι τῆς
γυναίκας μου. Ἡ μητέρα τῆς νε-
κρῆς τὴν ἐμάντευσε.

— Ρενέ, αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐπρόφερε
πεθαίνοντας. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ
ποὺ ἐπρόφερε τὸ ὄνομά του μπροστὰ
μου...

— Τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ σένα! ἔκανε
ἡ γυναίκα μου κυττάζοντάς με.

Χαμήλωσα τὰ μάτια. Ἐνοιώθα
τὸν ἑαυτὸ μου ἔνοχο καὶ δὲν τολ-
μοῦσα νὰ πῶ τίποτε.

Ὁ Ντεταλουὰ ἐσταμάτησε. Τὸν
παρεκάλεσα νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ πῆγα στὸ
κοιμητήριό καὶ μὲ μάτια θουρκω-
μένα τῆς στολίσα τὸν τάφο της μὲ
τριαντάφυλλα.

Σὲ τρεῖς μέρες ξανάφυγα γιὰ τὸ
Παρίσι.

Ἡ διήγησις τοῦ Ρενέ Ντεταλουὰ
εἶχε τελειώσῃ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα.

Πῶς τὴν λέγαν; ἐρώτησα.

— Ὁ κατὰ τὸν ὄψος ἀπελπισμένο.
Ὁ κατὰ τὸν ἔγχορ καὶ ἐγύρισε τὸ κε-
φάλι του ἄλλοι γιὰ νὰ μὴ δῶ δυὸ
δακρυὰ ποὺ σιντριμνάζαν στὰ μάτια
μου.

ΡΟΜΠΕΡ. ΜΑΤΕ

τὰ
μοστούμια
ΣΤΑΡΡ
ἐῖναι
ἄριστα

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβοι μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

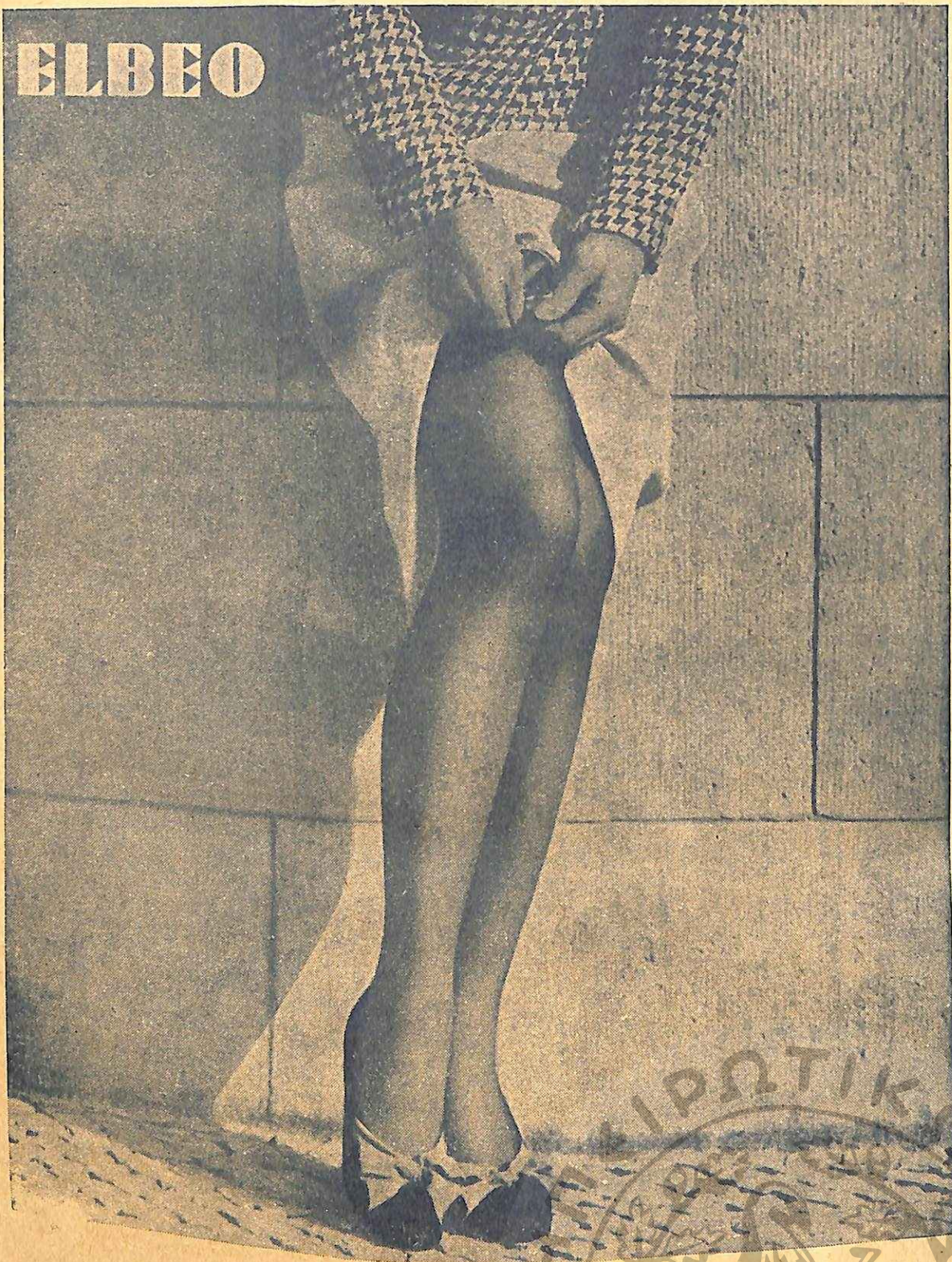
Ἐνῶ ἓνα χρώμα πού-
δρας μπορεῖ νὰ σὰς
κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα
καὶ νὰ στολίξῃ τὴν ἐ-
πιδερμίδα σας μὲ ἀπε-
ρίγραπτον ὠραιότητα.
μια ἄλλη μπορεῖ νὰ
σὰς κάμῃ νὰ μοιάζετε
σὰν γρηά. Τὸ νὰ εἰσθε
μελαχροινὴ δὲν θέλει
νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ με-
ταχειρίζεσθε μὴ πού-
δρα διὰ μελαχροινές ἢ
ρασελ σκοῦδρα, ἐὰν πάλι
εἰσθε ξανθεῖα τίποτε
δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πού-
δρας ρασέλ ανοικτῆς. Ὁ ἀσφα-
λέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε
τὸ χρώμα ὅπου σὰς πηγαίνει
καλλίτερα εἶναι νὰ δοκιμάσητε
τὸ πρόσωπόν σας ἔξ' διαφόρων
γνωματισμοῦ καὶ νὰ δῆτε πὺς
σὰς πηγαίνει καλλίτερα. Δύνα-
σθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσητε
μὴν πούδραν ποὺ κρατᾷ ἐπὶ
τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ
βρίσκεισθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ
πυρρῶρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖ
τε νὰ κάμετε καὶ πούδρα νὰ
κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ
κάθε κουτί ἓνα κουταλάκι τοῦ
café moussé de crème. Εἰς τὴν
πούδραν Τοκαλν ἡ moussé de crème
ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος.

me εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμε-
μιγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέ-
πουσαν ἀναλογίαν μὲ πούδρα
ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημέ-
νην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλί-
δας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπι-
δερμίδος καὶ μὴ ἀπλή χρησι-
μοποίησις θὰ σὰς δώσῃ ἐπὶ ὁ-
κτώ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλ-
λίτερο καὶ νοητευτικώτερον
χρώμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρί-
ζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα
Τοκαλν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχε-
ται τῇ βοήθειᾳ τελευταίως ἀνα-
καλυφθέντος μηχανήματος ποὺ
ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος.

ELBEO

Ἡ καλλιτέρα μάρκα διὰ κάλτσες.

ALPHA: Ἐσώρρουχα εὐρωπαϊκὰ
ἀρίστης ποιότητος καὶ ὠραιότατων
σχεδίων.

Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλιτέρα κα-
ταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὠρι-
σιμένας.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ: Μητρο-
πόλεως 44β. — Πετράκη 19α.

Ἑταιρία ΣΙΛΚΑ Α.Ε. Τηλ. 25-401.